

കാവന കാളമുട്ടി

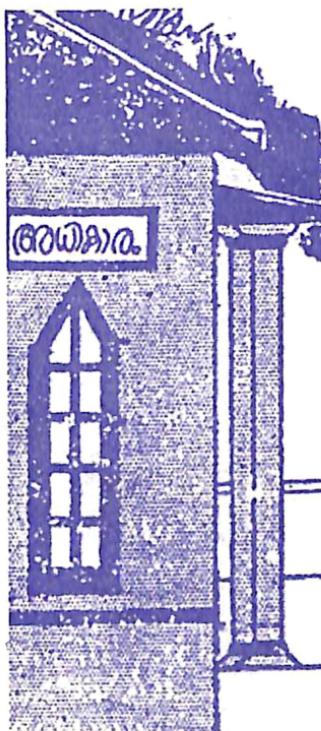
27

2005 ഫെബ്രുവരി - ഏപ്രിൽ

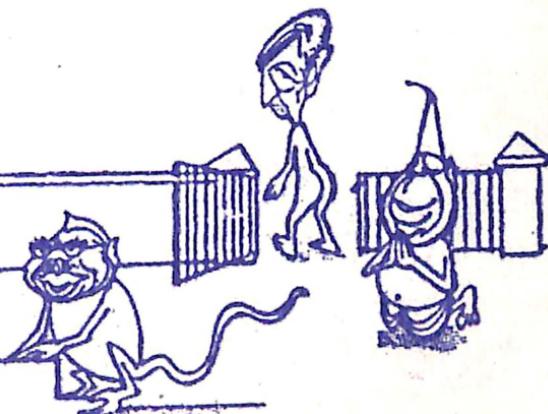
ശ്രദ്ധാത്മജലി -

വരയുടേയും വാക്കിന്റേയും
ലാവണ്ണതിഹാസത്തിന്

സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലപറിച്ചു
നാണംകെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ
കോലക്കങ്ങളിൽ ചേവകരായിട്ടും
കോലംകെട്ടി തെളിയുന്നിതു ചിലർ
ചഞ്ചലാക്ഷിമാർ വീടുകളിൽ പൂക്കു
കുഞ്ചിരാമനായാട്ടുന്നിതു ചിലർ

-ജനകപ്പാന

കാവുന്നീ കാളമുട്ടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 7

ലകം 3

വില 15 രൂപ

ചീഫ് എഡിറ്റർ
ഡോ.എം.ആർ. രാഖവവാരിയർ

മാനേജിംഗ് എഡിറ്റർ
പ്രൊഫ. കെ. ശ്രോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ (ഓൺറൈ) എം.എം.സചീറേൻ

എഡിറ്റേഴ്സ്
കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
കെ.പി.ശങ്കരൻ
കെ.പി.മോഹനൻ

രിഡപ് സെറ്റിംഗ് & ലേഖക്ക് - ലാലി പ്രശാന്ത്
കവൽ : പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി.440/92)
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ക്രാവിന് കാളബുദ്ധി

ഒത്രമാസിക

ഒറ്റപതി - 15.00
വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00
(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(ഇഡി.440/92)
കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ 4
മുൻകുറി 5-6, 10-11

ലേവനം

അറിയാത്തവരെ		
അറിയിക്കാൻവേണ്ടി	7	ക.എൻ.വി. കുറുപ്പ്
മഹാഭാരതത്തിലെ അനുശംസ്യ		
സങ്കൽപ്പം	13	ചുക്കുന്ത് ലാതര്
വിദ്യാഭ്യാസം - പരിഷ്കരണ	21	വിവഃ യോ. എ. പുരുജ്ഞാതരാകർ
അള്ളുട പ്രസംഗി		
വിദ്യാഭ്യാസം തൊഴിലിടങ്ങളിൽ	33	യോ.ആരുർ. വി. ജി. ഷേനോൻ
അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം	49	വി.പി. വാസുദേവൻ
ഇട്ടേരിയുടെ ഹനുമത്സേവ	63	അജയപുരം ജ്യോതിഷ്‌കുമാർ

കവിത

സഹസ്രപുജ	12	കല്ലറ അജയൻ
സാക്ഷി	20	റിയാസ്
മണൽക്കാവടി } സഹസ്രലഹരി }	32	മോഹനക്ഷേണൻ കാലടി
കുഞ്ചിപ്പറ്റ നാരായം	48	പി. നാരായണകുറുപ്പ്
ജീവപര്യന്തം	62	സംഗതാഷ് കോരമംഗലം
വിലാപം	71	സത്യ ഏ. കെ
ടാഫിക്കൈലൻഡിലെ പുകൾ	72	സി.വി. സുഖീന്ദ്രൻ
അവസ്ഥാത്തരം	73	എസ്. എം. റിവാകരൻ
കള	74	രാജുഗൗപാലൻ നാട്ടകരൻ
രു ഭാപകരയുഗസന്ധ്യയിൽ	75	പരവത്രൻ ബി. ലതികാനായർ
വേരുകൾ	77	തകൻ പി. തൊഴികോട്
വിഷമവൃത്തം	79	കെ. രാമക്ഷേണവാരിയർ
കടൽ	81	സ്രീകുമാർ ചുവത്തല
സമാധാനം	82	വൈകം ബിജു മോഹനൻ
വായനമുറി	83	
കൈപ്പറ്റി	47, 96	

കത്തുകൾ.....

പ്രിയപ്പെട്ട പ്രോഫ. രാമകൃഷ്ണൻ,

കവനക്കാമുദ്ദീര്യം പുതിയ ലക്കത്തിൽ എൻ്റെ കവിത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനു നന്ദി. താങ്കളുടേയും പ്രോഫ. കെ.പി. ശക്രദിന്ദേയും ലേവനങ്ങൾ തികച്ചും ചിന്തോദ്ദീപകങ്ങളായി. അവയുടെ പേരിൽ നിങ്ങൾ ഒബ്ദോപർഖാം പത്രപ്പുകം നന്ദി രേഖപ്പെട്ടതാട്ട. കവിതയോടുള്ള അശായമായ ആഭിമുഖ്യം, ആസ്വാദം, ആർജ്ജവം, സുക്ഷ്മത തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങളിനായി ആ ലേവനങ്ങൾ വിലപ്പെട്ട മുത്തുകൾതന്നെ. നിങ്ങളുടെ എഴുത്തിലെ സ്ഥാപിക്കത്തുല്യമായ സൃഷ്ടാരൂത അനുഭവവേദ്യം മാത്രമാണ്. സമീപകാലത്തെ സാഹിത്യനിരുപ്പനാട്ടിലെ ഭീതിദമായ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനെതിരെ ആസുത്രിതമായ കരുനികകം ആരൈകിലും ആരംഭിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ഞാനാശിച്ചുപോവുകയാണ്. ആ രംഗത്ത് വ്യാപരിക്കുന്ന നാവരിൽ മിക്കപേരും തങ്ങളുടെ ശൈലി ബോധപൂർവ്വം സക്രിയന്മാക്കുകയാണെന്ന് എനിക്കെതാണ്ടുറപ്പാണ്. സാധാരണകാർക്ക് ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ അംഗാധതരങ്ങളാണ് തങ്ങളുടെ ചിന്തകൾ എന്ന ഒരു ധാരണ പരത്തുന്നതിനുള്ള നാട്യങ്ങളാണവ. കൂട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരുടെ, തായാട്ടുശങ്കരൻ്റെ, വി.കി.എടതിരിപ്പാടിന്റെ, എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ഒക്കെ ആത്മാവുകൾ, മലയാളത്തിലെ ഇത്തരം “ഗദ്യമലിനീകരണങ്ങൾ” കാണുമ്പോൾ എത്തീപിരിക്കൊള്ളുകയായിരിക്കും. ‘ചിന്താമാലിന്യുങ്ങൾ’ എന്നല്ലാതെ ഇവയെ വിളിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് തോനുന്നില്ല.

ഞാൻ വിയന്നയിലേയ്ക്ക് പോകുന്നു. അവിടെ എത്തിയ ശേഷം ബന്ധപ്പെടാം.

സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ

മോഹനചന്ദ്രൻ

മിസ്റ്റീസ്, യു.എസ്.എ

2005 മാർച്ച് 5

മുൻകുറി

തീയതിയില്ലാതെ

കെ.വി. രാഖ്യഷ് സാൻ

ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞു മാറുക, ജോലിചെയ്യാതിരിക്കാനുള്ള വഴിയനേഷിക്കുക - ഈതാരു നാടിന്റെ സംസ്കാരമാവുമോശ്, 'പുരോഗതി'ക്ക് വേഗം കൂടും. സർവ്വനാശാ അടുത്തത്തുനാവേള്ളിൽ അങ്ങനെയേ സംഭവിക്കു.

“സോഴി..... ദ നംബർ യുഹാഫ് ഡയൽറ്റ് ക്കാട് ബി ശീച്ചറ്റ് നു” - ഈയിടെ, ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ തുടർച്ചയായി എൻ്റെ ഫോൺ, റിസൈറ്റെടുത്ത് എത്രകിലും നമ്പറിൽ തൊട്ടാലുടനെ, ഈ രേഖിക്കൃത സന്ദേശം (recorded message) പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സമരം ചെയ്യുമ്പോഴും ‘ഉപഭോക്താക്ക്’ളോട് “സോഴി” പറയാനുള്ള ഒരായും ബി എസ് എൻ എൽ ജീവനക്കാർ കാണിച്ചുകളിഞ്ഞു! “SORRY” എന്ന ആംഗല പദം ഇതെല്ലാം മനുഷ്യപൂർണ്ണില്ലാതെയും ഉച്ചരിക്കാം എന്നും താൻ അനുഭവിച്ചിരുന്നു. പ്രകരണമാണല്ലോ വാക്കുകൾക്ക് അർത്ഥത്തിലാണെല്ലും വൈക്കാരിക മാനങ്ങളും നൽകുന്നത്.

ബി എസ് എൽ ജീവനക്കാരുടെ ‘ചട്ടപ്പടിസമരം’ എന്നാണ് നമ്മുടെ പത്രങ്ങളും മറ്റു മാധ്യമങ്ങളും ഇതിനെ വിശ്വേഷിപ്പിച്ചുകണ്ടത്. സമരം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ചട്ടങ്ങൾ എന്നൊക്കെയാണെന്ന് സാധാരണക്കാർക്ക് അറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. സമരം ചെയ്യുന്നതിനും വകുപ്പുകളുണ്ടാക്കിവെയ്ക്കുകയും നിയമാനുസ്യതമായിത്തന്നെ സമരം ചെയ്യുകയും, ഫലമനുഭവിക്കുന്ന സാധാരണക്കാരൻ്റെ മുഖത്തുനോക്കി “സോഴി” പറയുകയും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന സംസ്കാരത്തിലേയ്ക്ക് നമ്മുടെ നാട് പുരോഗമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നർത്ഥമാണ്.

ഈത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ എത്രവേഗത്തിലാണ് നമ്മുടെ നാട് മുന്നോട്ടു കുതിക്കുന്നത് എന്നും വിസ്മയത്തോടെ ഓർത്തുപോകുന്നു. “ചട്ടപ്പടിജോലി” എന്ന ഒരു സമരമുറ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

അതിന് ഏറെ പഴക്കവുമില്ല. കേരള-സംസ്ഥാന ഭേദമില്ലാതെ, പൊതു വജനാവിൽനിന്ന് ശമ്പളം പറ്റുന്നവരുടെ ഇടയിലായിരുന്നു, ഈ ‘ചട്ടപ്പടി ജോലി’ സമരത്തിന് പ്രചാരം. പൊതുനിയമങ്ങളും, ഓരോ പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിന്റെയും പ്രത്യേക സഭാവമനുസരിച്ച് വകുപ്പുകളും ചട്ടങ്ങളും മറ്റും ഏതു ജോലിസ്ഥലത്തും ഉണ്ടാവും; ഉണ്ടാവണം. അതെല്ലാമനുസരിച്ച് ജോലിചെയ്യാൻ അതാടിടങ്ങളിലെ ജോലിക്കാർ ബാധ്യസ്ഥരുമാണ്. അങ്ങനെന്നെയാക്കെയാണ് സാധാരണ നാടുനടപ്പ്. അപ്പോൾപ്പിനെ “ചട്ടപ്പടിജോലി” എന്ന സമരമുറയാവുന്നതെങ്ങനെന്നെയാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ താൻ കിണഞ്ഞാലോചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണ്; തെളിച്ച് മനസ്സിലാക്കാൻ ബഹുവിഷമം.

സാക്കാന്തെന്ന്, 10 മൺഡിമുതൽ 5 മൺഡിവരെ ജോലിസ്ഥരം. ഇതിൽ ഇംഗ്ലീഷ്‌വ്യത്യാസമുണ്ടാവാം; 8 മൺഡിക്കുർ ജോലിയാണെങ്കിൽ, 8 മൺഡി മുതൽ 5 മൺഡിവരെ എന്നുമാവാം. ഈ സമയത്തിനുള്ളിൽ, ഓരോ കണ്ണരയുടെ സഭാവമനുസരിച്ച്. ഏൽപ്പിച്ച് - അമവാ, ഏറ്റുടക്കത - ജോലി ചെയ്തുതിരിക്കുക. ഈ ‘ചട്ടം’ അനുസരിക്കുന്നതിനെ സമരമുറയെന്നു വിളിക്കാമോ? പകുശ, ഇങ്ങനെ ‘ചട്ടപ്പടിജോലി’ ചെയ്യുന്നത് - അമവാ, ‘ചട്ടപ്പടി’ മാത്രം ജോലി ചെയ്യുന്നത് - ഒരു സമരമുറയായി വ്യാഖ്യാനിക്ക പ്പെട്ടുനോയാൾ, സമരം ചെയ്യാതിരിക്കുന്ന കാലത്ത്, കന്താ ജോലിഭാംജ്ഞലാ, ‘ചട്ടം’ നോക്കാതെ കുടുതൽ സമയം, ഓരോരുത്തരും, ‘ഭാരംപേറു’ന്നതു കൊണ്ടാണ് ഓഫീസുകളാക്കേ ഇംഗ്ലീഷ്യമെങ്കിലും നിലനിന്നു പോരുന്നത് എന്നും മനസ്സിലാക്കാം! അങ്ങനെ വരുന്നോയാൾ, ‘ചട്ടപ്പടിജോലി’യെന്നു പറയുന്നത് തികച്ചും “മാനുമായ” സമരമാവുകയും ചെയ്യും! “സോഴി....”

നിലവിലെ പദ്ധതിക്കായിരാ - ലക്ഷ്യം - കണക്കിൽ വരുന്ന തൊഴിലെലാനുമില്ലാതെ, അഭ്യസത്വിഭ്യരായ യുവജനവിഭാഗം ഏതുക്കാതെ ഷണ്യമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിലെയ്ക്കുള്ള സൂചകമാണോ ഇൽ? എന്നീ കണ്ണരെന്നെങ്ങും തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ ഓഫീസുകളിൽ ജോലിചെയ്യുന്നവരെ സ്ഥാവരംതരുന്നു, സമരം ചെയ്യുന്ന ഇടവേളകളിൽ മാത്രമേ ‘ചട്ടപ്പടിജോലി’ ചെയ്യുന്നുള്ളു എന്നും മറ്റുകാലത്താക്കെ ഓരോരുത്തരും ഒന്നരണ്ടാരംഭാരം ആശ ചെയ്യേണ്ട ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത് എന്നും വരുന്നോയാൾ, തങ്ങളുടെ അവകാശമാണ് ഇക്കുട്ടർ കൈവശംവെച്ചുനുഭവിക്കുന്നത് എന്ന്, തങ്ങളുടെ കണ്ണതിക്കിണ്ണതിലാണ് ഇവർ കൈയിട്ടു വരു

(ശേഷം പേജ് 10വേം.....)

‘അറിയാത്തവരെ’ അറിയിക്കാൻവേണ്ടി

ഒ.എസ്.വി. കുറുപ്പ്

കഴിഞ്ഞലക്കം ‘കവനക്രമുഖി’യിൽ (പുസ്തകം 7, ലക്കം2) ശ്രീ. കെ.പി.ശക്രൻ എഴുതിയ ‘അക്കിത്തത്തിന്റെ ആവ്യാനകവിതകളുടെ സംവിശ്വഷതയിലേയ്ക്ക് ഒരു സഹിപനം’ എന്ന ഭലവന്തിൽ ഓടിട്ടും ഇങ്ങനെ കാണുകയുണ്ടായി:

“ഒ.എസ്.വി. ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്, കമാകാവ്യം രചി കുറുപ്പാർ എല്ലാഭാഗവ്യം ഒന്നുപോലെ കാവ്യാത്മകമാവണം എന്ന് ഉത്ക്ക ഗംഡപ്പേടേണ്ടതില്ല. ചില ഭാഗങ്ങൾ ഗദ്യാത്മകമാവുക, അവകൊണ്ട് പഴു തടയ്ക്കുക എന്നത് അനിവാര്യമല്ലേ.” - ഈത്, എന്ന്, എവിടെവച്ചാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത് എന്നുകൂടി രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെങ്കിൽ, പൂർവ്വപക്ഷം സത്യസന്ധമായി അവതരിപ്പിച്ചു; എന്ന് നിരുപകന് അഭിമാനിക്കാമായി രൂപീകൃതി ആക്കുന്നു. അതു പോകെട്ട്. സാരമില്ലെന്നു വയ്ക്കാം. ഞാൻ ഓർമ്മയിൽ പര തിരുനാൾക്കി. ഭാവഗിതത്തേയും, ആവ്യാനകവിതയേയുംപെടി ചില സാഹിത്യ ക്യാമ്പുകളിൽ ഞാൻ സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നോക്കുന്നു. അതരുമെതര കിലും സന്ദർഭത്തിൽ സംസാരിച്ചതാവാം ശ്രീ. ശക്രൻ ഉദ്ഘാഷിക്കുന്നതെന്ന് ഉഥചിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തുടർന്നെന്നാണ്: “എന്നാണെഴുഹാ ഉദ്ഘാഷിച്ചത്? നല്ല പിടിപോരാം.” എന്നായാലും അപ്പറിഞ്ഞതിൽ ഒരു വാസ്തവതാളം ഉണ്ട്. ഞാൻ പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹത്തിന് പിടിക്കിടയിട്ടില്ല. ഇല്ലെങ്കിൽ, “കമയിലെ ഭാവതരളമായ ഭാഗങ്ങളിൽ കാവ്യാാഖത; അവയ്ക്കിടെ കല്ലിവിള്ളേക്കാ ണ്ഡിടത്ത് ഗദ്യാത്മകത” എന്നാണ് ഞാനുദ്ഘാഷിച്ചതെന്ന് ശ്രീ. ശക്രൻ യമേഷ്ഠം വ്യാവ്യാനിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഒന്നുകിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അല സമാധി നിരീക്ഷണംകൊണ്ട്, അല്ലെങ്കിൽ എൻ്റെ ഭാഷയുടെ അപൂർണ്ണത കൊണ്ട് ഈത് സംഭവിച്ചതാകാമെന്നും കരുതാവുന്നതാണ്. എന്നായാലും, ഏതു സംവാദവും അറിയാനും അറിയിക്കാനും വേണ്ടിയാവണം എന്ന തത്ത്വത്തെ മാനിച്ച് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള എൻ്റെ ധാരണയെന്നെന്ന് അറിയാൻ താൽപ്പര്യമുള്ളവരെ അറിയിക്കാൻവേണ്ടി ഈത് കുറിക്കുന്നു.

“കവിതയെ കവിതകാണ്ട് ഇടതുർന്നതാക്കുക” (സാന്ദ്രമാക്കുക) എന്നൊരു മതമുണ്ട്. ഭാവഗീതരചനയിൽ ഇത് സുക്ഷ്മഗ്രഖയോടെ പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു കമാപ്പാനത്തിനിടയിൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നീണ്ട ക്യാൻഡിവാസിലെഴുതുന്ന ചിത്രപരമ്പരയായിത്തീരുന്ന ആവ്യാസ കവിതയിൽ, മുർത്തമായ പശ്ചാത്തലമൊരുക്കുന്ന വേളകളിൽ, ആဖ്പത്തെക്കാൾ പരപ്പ് എറിനിനു എന്നു വരം. അത് അനിവാര്യവും സാഭാവികവുമാണ്. മറ്റൊരു കലയെ ഉപജീവിച്ച് ഇത് കുടുതൽ വ്യക്തമാക്കാൻ ചിലർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ചിത്രകാരൻ ഒരു വലിയ ക്യാൻഡിവിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നു എന്നു കരുതുക. ആ ചിത്രത്തിൽ ‘ജീവത്തായ ബിനു’കളും (live sports) ഒപ്പം ‘മൃതബിനു’കളും (dead sports) ഉണ്ടാവും. വ്യക്തിരേഖ തിരിച്ചറിയാൻ അനിവാര്യമായ ഭാഗങ്ങൾ live sports ആണ്. രൂപഭാവപ്രതീതിയുള്ളവാക്കുന്നതിന് അവ നിർണ്ണായകപ്രാധാന്യമുള്ളവയായി കിക്കും. എന്നാൽ ആ ചിത്രത്തിൽനിന്നു വേർത്തിരിച്ചു നിർത്തിയാൽ തന്ന താരായാരം്ഭമാം നിവേദിക്കാനാവാതെ, തന്ത്രായാരു നിലനിൽപ്പ് ഇല്ലാതെ, അതേസമയം ജീവിത്തായ ബിനുകളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഒരു വലിയ പങ്കുവഹിക്കുന്ന ‘മൃതബിനു’കളുണ്ടാവും. ‘മൃതം’ എന്ന വിശ്വേഷണത്തിനിവിടെ ആപേക്ഷികമായ അർത്ഥമെന്തുള്ളു. ഈ രണ്ടുതരം ബിനുകളും ദേയും ഉചിതമായ പാരസ്പര്യമാണ് ചിത്രത്തിന്റെ സമഗ്രശൈശ്വര്യ സാക്ഷാത്കാരിക്കുന്നത്. രാമായണ ഭാരതാദി ബൃഹദ്ധകാവ്യങ്ങളിലേയും കൊന്നും പോകുന്നില്ല -തരഞ്ഞൊലം അക്കിന്തന്തിന്റെ ഇതിഹാസത്തിൽനിന്നുത്തന്നെ പെട്ടെന്ന് മനസ്സിൽ പെണ്ടിവരുന്ന ഉദാഹരണം ആവണ്ട്.

“നിരത്തിൽ കാക്കേകാത്തുനു
പാഞ്ച പെൺപെൺ കണ്ണുകൾ;
മുലചപ്പിവലിക്കുനു
നവവർഗ്ഗവാതിമി—”

എന്ന ഫ്രോക്കത്തിലൂടെ സത്യത്തിന്റെ ഭീകരമുഖം തീക്ഷ്ണാഭാവപ്രഹീഡമായവതരിപ്പിക്കാൻ,

“രോശൻ രോയിസ്റ്റും ഷൈവൻലേയും
ഹിൽഫെമനും റൂഡിബേക്കറും
മോറിസ്റ്റും ബ്യൂക്കുമുകോട
ഗർജ്ജിച്ചും കൊണ്ടുപായുനു—”

വെന്നഭാഗം അതിന്റെതായ പക്ക് വഹിക്കുന്നു. ആ ഫ്രോക്കത്തിൽ നിന്ന് ഒരു കാറിന്റെ പേരു കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടോ, ഒരു കാറിന്റെ പേരുകൂടി ചേർത്ത

തുകൊണ്ടോ (താളംതെറ്റാതെ) വലിയ കൃഷ്ണമൊന്നും വരാൻഡില്ല. എന്നാൽ ‘നിരതിൽ കാക്ക കൊത്തുന്നു’ എന്നാരുംഭിക്കുന്ന ആ ഫ്രോക്കത്തിൽ നിന്നൊരുക്കൾ മാറ്റിയാൽ ഭാവക്ഷതിയാവും ഫലം. എന്തിനേരോ? - അവിടെ ‘നിരത്’, (പകരം രമ്യവച്ചാൽ ശരിയാവില്ല) ‘ചത്ത്’ ('മരിച്ച്' എന്നായാലും പോരാ) ‘ചപ്പിവലിക്കുന്നു’ എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ ഭാവോന്നി ലന്തതിന് ഉചിതപരങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന പകിന് ഉദാഹരണമായി നിൽക്കുന്നു. ടുവിൽ, “നവർഗ്ഗനവാതിമി” എന്ന പ്രയോഗം ആ ഫ്രോക്കത്തിന്റെ മകുടശോഭയാണ്. ആ മകുടശോഭയിലേയ്ക്കുള്ള പടികയറ്റത്തിന് ആവശ്യമായ പടികളാണ് “റോൾസ് റോയിസ്സാറ്റ്” പദങ്ങൾ. അവയുടെ ധർമ്മം ‘ജീവത്തായ ബിന്ദു’വിനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകമാത്രം. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ അനുഭവിച്ചറിയേണ്ടതാണ് - അത് “നാലും മുന്നും ഏഴ്” എന്ന കണക്കാം പോലെ ലളിതമല്ല. അത് തന്റെ സുഖിർഘമായ സാഹിത്യസപര്യക്കിടയിൽ ശ്രീ. കെ. പി. ശങ്കരൻ മനസ്സിലാക്കാത്തതാണെന്നും ഞാൻ കരുതുന്നില്ല.

എ നക്ഷത്രത്തിന്റെ തിളക്കം അനുഭവവേദ്യമാക്കാൻ ആകാശത്തിന്റെ ഒരു ഇരുണ്ട കീറ് ആവശ്യമാണ്. ഭാവഗൈതം കൈക്കുടന്നയിലെടുത്തവച്ച ഒരു മുത്തുപോലെയാണ്. കൈത്തലത്തിലിതിക്കുന്ന ആമലക്കീഹലത്തിൽ ഒരു മഹായുദ്ധമാക - അതിന്റെയെല്ലാ വിശദാംശങ്ങളോടും കൂടി - പ്രതിഫലിച്ചു കാണുകയും അത് ഒരു അധികനുപോലും അനുഭവവേദ്യമാക്കിക്കാടുക്കുവിധിയം വിസ്തരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു ആവ്യാക വിത. (ഇതിഹാസം അതിന്റെ എറ്റവും ബുദ്ധി രൂപം) ഭാവഗൈതന്നേയും ആവ്യാകവിതയേയും വ്യത്യസ്ത കാവ്യരൂപങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്ക് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് എത്തു തരത്തിലാണെന്ന് വായനക്കാരുടെ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിക്കാൻ, ശ്രീ. ശങ്കരൻ നിവർത്തിയ കൂറപ്പറ്റം പ്രേരകമായി എന്നതിൽ, അദ്ദേഹത്തോട് ഞാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എ കണ്ണിർക്കണ്ണം മറ്റ്-

ഇളവർക്കായ് ഞാൻ പൊഴിക്കവേ,
ഉദിക്കയാണെന്നാമാവിൽ
ആയിരു സൗരമണ്ഡലം.

എന്ന പാടിയ അക്കിത്തം എനിക്ക് ശുരുക്കപ്പുന്നാണ്. അക്കിത്തത്തിന്റെ കവിതയിലെ കെടാത്ത സുരൂൻ്തെ പ്രകാശം അപഗ്രാമിച്ചുകാടുന്നോൾ, ഏഴു നിന്നും തെളിയണം. വായനക്കാരൻ്തെ റൂദയത്തിൽ മശവില്ലുഡിക്കണം. അതിനേറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ് “അക്കിത്തം കവിതകൾ”ക്ക് ഡോ. എ. ലീലാവതിയെഴുതിയ “കണ്ണിരിൽ ഉറങ്കുകൂടിയ വെണ്ണക്കല്ല്” എന്ന

പംനും. അല്ലാതെ, സുരുനെ പുകഴ്ത്തുന തിരക്കിൽ ഒരുത്തുള്ളി വെളിച്ചവും പേരി പറന്നുപോകുന എന്തോ പാവം മിന്നാമിനുങ്ങിന്റെ നേർക്ക് പുച്ചരസം പ്രകടിപ്പിക്കലാവരുത്. ആ നിന്നുംരജിവിയെയല്ല “ഇതുടുകീരുന്നൊരു വജ്രസുചി” എന്ന് ഒരു കവിഹൃദയം വിശ്രഷിപ്പിച്ചത്? ആ സംസ്കാര സുഗ്രൗത ചിരകാല കവിതാസ്വാദനസപര്യ നടത്തിയ ഒരു നിരുപകൾ അനുമാവരുത്. എൻ്റെ മൊഴി ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു; വാദപ്രതിവാദത്തിന് താൽപ്പര്യമില്ല.

□ □ □

(മുൻകുറി തുടർച്ച.....)

നന്ത് എന്ന്, നമ്മുടെ തൊഴിലില്ലാചെറുപ്പകാർ മനസ്സിലാക്കാത്തതെന്തെനു? ഉദ്യോഗസ്ഥമാർ ‘ചട’ത്തിനനുസരിച്ചുമാത്രമേ ജോലിചെയ്യാൻ പാടുണ്ടും (ചടത്തിനനുസരിച്ച് ജോലി ചെയ്യണം എന്നും) അതിനുമുകളിൽ ‘ഭാരം’ വഹിക്കുന്നത് തങ്ങൾക്കാവകാശപ്പെട്ട ‘ജോലി’യാണെന്നും തിരിച്ചറിയാനുള്ള വിവേകം ഇവർക്കാണാവേണ്ടതല്ലോ? പെൻഷൻ പ്രായം ഉയർത്താതെത് ഇവരെച്ചാല്ലിയാണ് എന്ന് ഗവണ്മെന്റ്. 55 തും എന്നത് അസ്പത്തിമുന്നോ അസ്പത്തോ ആക്കി തങ്ങളുടെ ജോലിസാധ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്ന് ഉറക്കപ്പറയുകയും 55 എന്നത് 56 ആക്കുന്നതിനെന്തിരെ സമരം ചെയ്യുമെന്ന് പ്രവ്യാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യുവജനത്, കൂടുതൽ ‘ജോലിഭാരം’ വഹിച്ച് തങ്ങളെ തെരുവിൽത്തന്നെ നിർത്തുന്നവർക്കെതിരെയും സമരം ചെയ്യേണ്ടതല്ലോ? ആവർത്തിക്കാട്ട. “സോഴി....”

‘ജോലി’ ഒരു സംസ്കാരമാണ്. ഓരോരുത്തരും അവനവരെന്ന് ജോലി, എങ്ങനെ കൃത്യമായും ഭേദിയായും ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെയും സമയാധിഷ്ഠിതമായി ചെയ്യണം എന്നാണ് ആ സംസ്കാരം നമ്മുക്ക് പറിപ്പിക്കേണ്ടത്. നേരെമറിച്ച്, എങ്ങനെ ജോലിചെയ്യാതിരിക്കാം എന്നതിലാണ്, പൊതുവായി, നമ്മുടെ ഉറന്നൽ. ഒഴിവുഡിവസങ്ങളാണും നമുക്ക് ആഭിമുഖ്യമേറെ. ദേശീയനേതാക്കളോടുള്ള നമ്മുടെ ആദരം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ, അവരുടെ ജനദിനവും ചരമദിനവും ഒഴിവുഡിവസങ്ങളായി നാം ആശോഷിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരുടേയും സംസ്കാരചുടങ്ങു നടന്ന ദിവസങ്കൂട്ടി ഒഴിവുഡിനമായി പ്രവ്യാഹിക്കേണ്ടതാണ്. അമുല്യങ്ങളായ ആ മുതശരീരങ്ങൾ പ്രദർശനാദികൾക്കും മറ്റൊരുമായി രണ്ടോ മൂന്നോ ദിവസം സുക്ഷി

ചീടുണ്ടെങ്കിൽ, ആ മഹാമാരുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി വർഷംതോറും അത്രയും ദിവസങ്ങൾകുടി ഒഴിവാക്കുന്നതും ഒപ്പിത്തുംതന്നെ.

ജമ-ചരമദിനങ്ങൾമാത്രമല്ല, പഞ്ചായത്തുതലം മുതൽ മേൽക്കാട്ടുവരിയുള്ള തിരഞ്ഞാട്ടപ്പും സാവജ്ഞയും നമുക്ക് ഒഴിവാനേംബാഷി കാനുള്ള അവസരങ്ങളാണ്. പൊതുതിരഞ്ഞടപ്പിൽ, വോട്ടവകാശം ഉപയോഗിക്കാനവസരം വേണം; ഓരോ പൗരണ്ണയും മൗലികാവകാശം. അതിന് പൊതുഒഴിവുനൽകുക എന്നത് നിതിമാത്രമല്ല. സ്കൂളുകൾക്കും കെ, ചുരുങ്ങിയത് മുന്നുംഭവസമ്മില്ലും ഒഴിവുനൽകിയെ തിരു. ബാലരുപ്പേപ്പൾ, പെട്ടികൾ, ബുദ്ധത്തുകൾ തുടങ്ങിയവയെയാക്കു എത്രമാത്രം പവിത്രമായ ഘടകങ്ങളാണ്, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ! ഇവിടെയും, “സോഴി....” എന്ന് ആവാദനക്കാൻ തോന്നുന്നു.

വാൽക്കഷ്ണം: 2003 നവംബർ 11-ാംതീയതി, ഞാൻ അമേരിക്കയിലായിരുന്നു - ഒഹായോസ്റ്ററിന്റെ തലസ്ഥാനമായ കോളന്റ്ലിൽ. അമേരിക്കൻ പൗരമാർ ബുഷിനെ പ്രസിഡണ്ടായി രണ്ടാമതും തിരഞ്ഞെടുത്തത് അനുബാംഗ്. കാലത്ത് 4 മൺി. ആറുവയസ്സുകാരനെ സ്കൂളിൽ കൊണ്ടുപോയി വിടാൻ മകൾ കാരണം തുപ്പോൾ ഞാനും കുടെ ചെന്നു. സ്കൂളിലെ പരിസരം നിരീയ കാറുകൾ. സ്കൂളിൽ ഒരുവശത്ത് നീണ്ട കൃ. വോട്ടുചെയ്യാൻ കാത്തുനിൽക്കുന്നവരാണ്. രക്ഷിതാക്കൾ, കാറിൽനിന്നി നീറിങ്ങി, കൂട്ടിക്കൊള്ളണമെന്നും കുട്ടികളുടെ സ്കൂളിൽ ബന്ധപ്പെട്ട അധ്യാപകരെ എൽപ്പിച്ച് നേരെ കൃവിലേയ്ക്ക്. ഒരു വശത്ത് പോളിങ്ങ് ബുത്ത്; മറുവശത്ത് കൂട്ടികളുടെ ക്ഷാസ്സുകൾ. ഒഴിവുംഭവസം എന്ന പരിപാടിയേ ഇല്ല, ജോലിസ്ഥലങ്ങളിലും സ്കൂളിൽക്കൂലും.

ജോലി ഒരു സംസ്കാരമാണ്.

ബുഷിനെതിരെയും കുത്തകമുതലാളിത്തത്തിനെതിരെയും നമുക്ക് പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലും അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ നല്ല വശങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക. എല്ലപ്പുമതാണമ്പോൾ! “സോഴി....”

കവിത

സാമ്രാജ്യപുജ

കല്ലറ അജ്ഞയൻ

അരുകാശം നീലിച്ച ഒരു അബദ്ധമാണ്
ഹൃദയത്തിൽ താന്താവർത്തിക്കാറുണ്ട്.
മേലാങ്ങൾ മറവിയുടെ ചിരകുകളാണ്.
ചിലപ്പോൾ താന്തിൽ പറന്നുയരാറുണ്ട്.
മലകൾ ഐനീഡിപ്പിച്ച മഹമാണ്.
മനസ്സിൽ താനവയെ അലിയിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.
പുകൾ ഓതുകളുടെ കൈയബദ്ധമാണ്
വികാരത്തിന്റെ മരത്തിൽ താനവയെ വിതിയിക്കാറുണ്ട്.
കാട് വിരാഞ്ഞലിച്ച ഒരു മരമാണ്
എന്തേയുള്ളിൽ താനതിനെന്നട്ടുപിടിപ്പിക്കാറുണ്ട്.
ജലപാതങ്ങൾ മണ്ണിന്റെ ജംരാഗിയാണ്.
ഉദരത്തിൽ താന്താവോളമറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.
പുഷ്കൾ ശലഭച്ചിരകുകളുടെ നിലവിളിയാണ്.
ഹൃദയത്തിൽ താനവയെ എന്നേ വട്ടിച്ചുകളഞ്ഞതാണ്.
മഴവില്ല് മേലാങ്ങളുടെ തരവുമുറിഞ്ഞാഴുകിയ ചോരയാണ്.
എന്തേ സിരകളിൽ നീലിക്കുന്നത് അതുതനെന്നയാണ്.
ചരിത്രം ഭോധ്യാദ്യപ്പട്ടന ഈ അരയാൽ
എന്തേ തലച്ചോറാണ്.
താനതിൽ മിന്നൽപ്പിണ്ണവുകൾ എഴുതി മായ്ക്കാറുണ്ട്.
നാട്ടിൻപുറം നയയുടെ മരണവിടാണ്.
അവിടെ പുതപ്പിച്ചുകിടത്തിയ ശവം
താൻ തന്നെയാണ്.

മഹാഭാരതത്തിലെ അനുശംസ്യ സകൽപ്പം*

(മുകുട് ലാത്ര്)

(വിവർത്തനം - ഡോ. എ. പുരുഷാത്മകൻ)

ഈ സദസ്സിൽ, അസ്തിത്വത്തേയും പരിണാമത്തേയും കുറിച്ചു ചില സംഭാഷണങ്ങളുണ്ടായി. എന്നാൽ എൻ്റെ ലേവനം, വാസ്തവത്തിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ചല്ല. എനിവന്നാൽ, ഈ ജീവിതപുർണ്ണതയെക്കു രിച്ചാബനന്നുമാത്രം പറയാം. ഒരു തത്ത്വശാസ്ത്രസകൽപ്പമന നിലയിലല്ലാതെ, ഒന്നു തുടങ്ങാൻ മാത്രം, സത്തയേയും പരിണാമത്തേയും കുറിച്ചു ഞാൻ അൽപ്പേമാനു സംസാരിക്കാം. മഹാഭാരതം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നും, നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പല തുറകളിലും, മഹാഭാരതം, പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു തരത്തിലുള്ള ഉറവിടമായി വർത്തിക്കുന്നു എന്നും ഞാൻ എടുത്തു പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി, കലയിൽ, പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഉറവിടമായി, നാം ഒട്ടേരു അവസരങ്ങളിൽ മഹാഭാരതം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിൽ, മഹാഭാരതം പുതിയ സൃഷ്ടികളുടെ പ്രചോദനമായിട്ടുണ്ട്. മഹാഭാരതം ചിന്കളുടെ ഉറവിടവും കുടിയാവാം എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. നവചിനകൾക്ക് പ്രചോദനം നൽകുന്നതിന്, നാം ഇന്നേവരെ മഹാഭാരതം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. മഹാഭാരതം, തിരിച്ചയായും, ചിന്താരോധായ ഒരു കൃതിയാണ്. അത്, വെറുമൊരു ഇതിഹാസം മാത്രമല്ല. വാസ്തവത്തിൽ, മഹാഭാരതത്തിന് എതിരായി ഉയരുന്ന ഒരു വിമർശനം അത് അത്യന്തം ചിന്താവിഷ്ടമാണെന്നതാൽതു. അതിന് ഒരു ഇതിഹാസമാവാൻ കഴിയില്ല; അതിൽ ഒരുപാടു ചിന്കളുണ്ട്. എന്നായാലും എൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യം, നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ, ഒരു തരത്തിലുള്ള കേന്ദ്ര ചിന്ത, ഒരു കേന്ദ്ര സകൽപ്പം, അതായത് അനുശംസ്യ സകൽപ്പം അവതരിപ്പിക്കാനാണ്. എനിക്ക് ഇത് ഒരുത്തരത്തിലുള്ള കണ്ണടത്തലായിരുന്നു - മഹാഭാരതത്തിലെ “അനുശംസ്യം” എന്നാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ, ഒരു വിധത്തിലുള്ള അനേകണായാത്രയായിരുന്നു എനിക്കിൽ. ഈ സകൽപ്പം അടുത്തറിയാൻ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, എനിക്കുണ്ടായ ആൾട്ടാബാവേശങ്ങളുടെ രംശമെക്കിലും നിങ്ങൾക്കു പകർന്നുതരാൻ സാധിച്ചാൽ, ഞാൻ വളരെ

* കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമി, 1987 റഹ്മാൻവർഗ്ഗിൽ സംഘടിപ്പിച്ച “മഹാഭാരതം - ഒരു പുനഃപാരാധാരണം” എന്ന സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രഖ്യാസം.

സാന്നതാഷിക്കും. ഈ സകൽപ്പത്തിൽനിന്ന് ഒരു തത്ത്വശാസ്ത്രം മെന്നണ്ടെ ടുക്കാൻ സാധിച്ചു എന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല; ഇവിടെ ഞാന്തതിന് ശ്രമി ക്കുന്നുമില്ല. അനുശംസ്യം ഒരു പുതിയ വാക്കാണ്. അഹിംസയെക്കുറിച്ചു കേട്ടേരോളം, നിങ്ങളുമായികാംപേരും ഈ വാക്കിനെക്കുറിച്ചു കേൾക്കാ നിടയില്ല. മഹാഭാരതം സദാചാര പാംജാളാൽ ഏറെ സമ്പന്മാണന്ന ഞാനിവിടെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിന്റെ സർപ്പഭാഷ സാമ്പത്തിൽ നിന്ന്, നമ്മുടെ ആധുനിക ഭാഷകൾ ശിക്ഷണം നേടുമെന്ന ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഷകളിൽ അത്തരം സമ്പത്തില്ല; അവയ്ക്ക് അത്തരം സമ്പത്തെകുന്ന സകൽപ്പങ്ങളിൽ എന്നാണ് അനുശംസ്യം.

ഞാനെന്നു ചെയ്യണം, നമ്മെളെന്നു ചെയ്യണം എന്ന അന്ന രഹിയ സദാചാരപ്രശ്നത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്താനുള്ള മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ മഹോജ്ജലമായ ഒരു സാഹസികയാത്രയാണ് മഹാഭാരതത്തിലടങ്ങിയി രിക്കുന്നത് എന്നു ഞാൻ ഉള്ളിപ്പിരുന്നേംതില്ല. മഹാഭാരതത്തിന്റെ ഗവേഷണാനേഷണങ്ങൾ പണ്ടന്നോലെ ഇന്നും അർത്ഥവരുതാണ്. ഈ ചോദ്യത്തിന് ലളിതസാധ്യാരണമായ ഒരുത്തരം ഇല്ല എന്നും നമുക്കരിയാം; എന്നെന്നാൽ, മനുഷ്യകർമ്മക്കേശത്രം ധർമ്മസക്തങ്ങളാൽ നിരണ്ടിരി ക്കുന്നു. ധർമ്മം, മനുഷ്യകർമ്മങ്ങൾക്കും, അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിബാ ന്യനകൾക്കും നടപ്പുകൾക്കും പ്രതിനിധിവൈക്കുന്നു. ആന്തരികമായി, ഇതൊരു ധർമ്മസക്തക്കേശത്രം കൂടിയാണ്. കർമ്മപ്രശ്നങ്ങളുടെ സക്കിർണ്ണ തയെപ്പറ്റി, തികച്ചും ബോധ്യമുള്ളത്തിനാൽ, മഹാഭാരതം, നമ്മുടെ കർമ്മ ഞങ്ങൾക്ക് നേർവശി കാണിക്കുവാൻ, എനിലേരെ പരമോന്നതസദാചാര സകൽപ്പങ്ങൾ - പരമധർമ്മങ്ങൾ-നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള എന്നാണ്, ഇതിഹാസത്തിൽ പരോധർമ്മമായി പലപ്പോഴും പ്രശംസിക്ക ചെട്ട അനുശംസ്യം, പ്രത്യേകിച്ചു, ഇതിഹാസത്തിൽ പരമധർമ്മമായി, പുക ത്തത്തപ്പേട്ട മറ്റാരു പരമോന്നത സദാചാരസകൽപ്പമായ അഹിംസയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിക്കൊണ്ട്, അനുശംസ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം അനോഷ്ഠിക്കാൻ ഒരു ചെറിയ ലേവനം രചിക്കാനാണ് ഇവിടെ എന്ന് ശ്രമം.

ആരന്നുപർവ്വതത്തിൽ ഒരു യക്ഷൻ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ താകത്തിന്റെ കമ (III 296-298) നമുക്കെല്ലാം അറിയാം. ആ താകത്തിലെ ഒരിക്കൽ വെള്ളം, യുധിഷ്ഠിരനോശിച്ചുള്ള എല്ലാ പാണ്ഡ വരെയും കൊന്നു. എന്നാൽ, യക്ഷൻ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് മറുപടി നൽകാൻ കഴിഞ്ഞ യുധിഷ്ഠിരൻ, അവരെയെല്ലാം ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. യക്ഷൻ ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങളിലോന്ന് ഇതായിരുന്നു: “കർച്ച

യർമ്മ പരോലോകേ” (III 297.54). ലോകവാസികളുടെ പരമമായ ധർമ്മം എന്നാണ്? യുധിഷ്ഠിരൻ മറുപടി പറഞ്ഞു: “അനൃശംസ്യം പരോ ധർമ്മം”. അനൃശംസ്യമാണ് പരമമായ ധർമ്മം. സംതൃപ്തതനായ യക്ഷൻ, നാലു പാണ്യവർത്തി, യുധിഷ്ഠിരൻ തെരുണ്ടതുകുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരാൾക്ക് ജീവൻ തിരിച്ചു നൽകാൻ സന്നദ്ധനായി. തന്റെ ഉപസ്ഥോദനനായ നകുലൻ ജീവൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട്, യുധിഷ്ഠിരൻ വാസ്തവത്തിൽ അനൃശംസ്യം പാലിച്ചു എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ധർമ്മരാജൻ തന്നെയായി രൂനു യക്ഷൻ, നകുലൻ യമാർത്ഥത്തിൽ യുധിഷ്ഠിരൻ ഏറ്റവും പ്രിയ പ്ല്ലവനോ, ഏറ്റവും ദൈരുശാലിയോ, ഏറ്റവും ശക്തിശാലിയോ, അല്ല എന്നും, അതിനാൽ തന്റെ സഹോദരനാരിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും ഉപയോഗ കാരിയും അല്ല എന്നും, അയാൾ ശരിയായ സഹോദരൻകുടി അല്ല എന്നും ഏടുത്തു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് യുധിഷ്ഠിരനെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ, യുധിഷ്ഠിരൻ തന്റെ തീരുമാനത്തിൽത്തന്നെ ഉറച്ചുന്നു. യുധിഷ്ഠിരൻ തന്റെ ധർമ്മം, അതായത് അനൃശംസ്യം ബെടിയാൻ തയാറായിരുന്നു. തന്റെ രണ്ട് അമ്മമാർക്കും - കുന്നിക്കും മാദ്രിക്കും - ജീവ നോടെ ഒരു മകൻ വിതം ഉണ്ടാവാൻ യുധിഷ്ഠിരൻ ആഗ്രഹിച്ചു, താൻ പറഞ്ഞതാണ് അനൃശംസ്യം എന്നും യുധിഷ്ഠിരൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചു (III 297, 65-73) : പരമോന്നതമായ വിക്ഷണത്തിൽ, അനൃശംസ്യമാണ് പരമമായ ധർമ്മം എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് യക്ഷൻ നകുലനെ ജീവിക്കാൻ അനുവദിച്ചു.

അനൃശംസ്യം എന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ച്, നമുക്കു ചില സുചനകൾ, യക്ഷ-യുധിഷ്ഠിര കമ തരുന്നു. ഇതിഹാസത്തിലുടനീളും, സുചനകൾ വിപുലികരിച്ച്, ആഴം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സക്തപ്പെണ്ണൾ അന്തർലിനമായ കർമ്മങ്ങളിലുടെ, സജീവമായ ഒരു കമയിലുടെ, മഹാഭാരതം, സർസക്തപ്പെണ്ണളുടെ അർത്ഥം അനാവരണം ചെയ്യാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നു. അവിടെയാണ് അനൃശംസ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം അനേകിക്കേണ്ടത്. പ്രത്യേകിച്ചും മഹാഭാരതത്തിന് പുറത്ത്, അതിന് മുമ്പും പിന്നും ഉള്ള സാഹിത്യത്തിൽ, മഹാഭാരതത്തിലുള്ളതേതാളം പ്രാധാന്യം, ഈ വാക്കിനില്ല. നൃശംസമ ഫോറത അവസ്ഥ, വിക്ഷണം എന്നാണ് അനൃശംസ്യത്തിന്റെ വാഗർത്ഥം. നൃശംസം എന്ന വാക്ക്, സംസക്കൃത സാഹിത്യത്തിൽ ഏറെ സാധാരണ മാണം. നരനെ ശംസിക്കുന്നയാൾ എന്നാണ് ഇതിന്റെ വാഗർത്ഥം. ഈ അർത്ഥത്തിൽനിന്ന് ഭ്രാഹ്മി, വിദ്യേശി, ക്രൂരൻ, നിചന്ന്, ദുഷ്ടൻ, ദേവാശി മുതലായ അർത്ഥങ്ങളുണ്ടാവുന്നു. അതിനാൽ ഇത്തരം ദോഷങ്ങളില്ലാത്ത

വീക്ഷണം എന്ന് അനുശംസ്യത്തിന് അർത്ഥമുണ്ടാവുന്നു. എന്നാൽ, ഈ വാക്കിന്, വിപരിതസുചനകളെക്കാളേറെ, അർത്ഥക്രമപ്പനകൾ ഉണ്ട്. അത് സമന്വയിനെ, സഹോദരലാവത്തെ, മറ്റൊള്ളവരിൽ അഗാധമായ താത്പര്യത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. അനുശംസ്യത്തോടൊപ്പം, പലപ്പോഴും കാണുന്ന മറ്റാരു വാക്കാണ് അനുഭേക്കാശം; മറ്റാരാളുടെ കുടെ വിലപിക്കുക, മറ്റാരാളുടെ വേദന അറിയുക, ഈ അർത്ഥക്രമപ്പനകളെല്ലാം ഇതിഹാസകമകളിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കമകളിലൂടെത്തന്നെ, ഞാൻ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ നൽകാം. മിക്കവാറും എല്ലാ കമകളും എറെ പ്രശസ്തങ്ങളാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. അതിനാൽ ഞാൻ അവയുടെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നില്ല. എന്നാലും ഈ കമകളെപ്പറ്റിയും, അനുശംസ്യം എന്ന വാക്ക് ഇവയിൽ പ്രത്യേകഖപ്പട്ടന സന്ദർഭങ്ങളെപ്പറ്റിയും നിങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ചില സുചനകൾ തരാം.

ഒരു വനത്തിൽ, തനെ നിസ്സഹായയായി, ഏകയായി, ഉപേക്ഷിച്ച്, കടന്നു കളഞ്ഞ നളന്നെൻ അനേകിക്കാൻ ദമയന്തി, രാജഭൂതരോട്, അവർ പോകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലേല്ലാം, ഈ സന്ദേശം വിളംബരം ചെയ്യാൻ പറയുന്നു.

അനുശംസ്യം പരേ ധർമ്മം
തത്ത ഏവ ഹി മേ ശ്രൂതം (III 67.15)

(അനുശംസ്യമാണ് പരമമായ ധർമ്മം എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് അങ്ങിൽ നിന്നാണ്.) അങ്ങുതനെ എന്നിക്കു പറഞ്ഞുതന്നെ അനുശംസ്യത്തെ, അങ്ങിപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് വിന്മർത്തിക്കുന്നു? അവർ അധാരുടെ അനുഭേക്കാശത്തെപ്പറ്റിയും സംസാരിക്കുന്നു (III 67.14). അനുശംസ്യവും അനുഭേക്കാശവും ഒന്നിച്ചുപോവുന്നതായി കാണാം. ധമാർത്ഥത്തിൽ കലി നളന്നെൻ ആവേശിച്ചപ്പോൾ,(III 56.3) അനുശംസ്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള മനഃക്രതിയാണ് നൂറ്റ് നഷ്ടമായത്. ഈ കമ സുചിപ്പിക്കുന്നതും ഇതാണുന്നു തോന്നുന്നു.

അനുശംസ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ചിത്രീകരിക്കാൻ, ഭീഷ്മർ, യുധിഷ്ഠിരനോട് പറയുന്ന ഒരു കമയുണ്ട്. ക്ഷേണം നൽകി, സന്ദേശിപ്പിച്ച്, തനിക്കു വാസനമാം നൽകിയ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ പൊതുതിൽ ജീവിച്ച ഒരു തത്തയുടെ കമയാണിത്.(XIII.5) ഒരിക്കൽ ഒരു വേടൻ്റെ വിഷാസ്ത്രം ആ വൃക്ഷത്തിൽ തറച്ചു; അതുണ്ണായുന്നു. വൃക്ഷത്തിൽ താമസിക്കുന്ന എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും വിടപറഞ്ഞിട്ടും തത്ത വൃക്ഷത്തിൽ നിന്ന്

മാറാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ഇതാണ് അനുശംസ്യവും അനുഭേകാശവും - ഭീഷ്മർ യുധിഷ്ഠിരനോട് പരായന്നു. ഇതുപക്ഷെ, വളരെ അതിതമായ ഒരുദാഹരണമാവാം; എന്നാൽ, വന്നതുത സ്ഥാപിക്കാൻ ഈ ഉപകരിക്കുന്നു. മഹാഭാരതത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തെ സംഭവവും (XVIII 3,7 - 20) ഇതിനോട് സദ്യശമാണ്. തന്റെ ഏക സഹചാരിയായ നായയ്ക്ക് പ്രവേശനം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട സർവ്വത്തിലേയ്ക്കു പോകാൻ യുധിഷ്ഠിരൻ വിസ്മയിക്കുന്ന സംഭവം. വിണ്ണും, ഇതും, അനുശംസ്യം കൊണ്ടുതന്നെ; പ്രത്യേകിച്ചും നായ ധർമ്മം തന്നെയായ നിലയ്ക്ക്.

മഹാഭാരതത്തിലെ മറ്റാരു കേന്ദ്രസങ്കൽപ്പമായ അഹരിംസ തിൽനിന്നു, ഞാൻ എങ്ങനെന്ന അനുശംസ്യത്തെ വേർത്തിരിക്കുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി അൽപ്പം സാസാരിക്കാം. സൃഷ്ടധാന്മായ ഒരു ജീവൻക്കമയില്ലെടു ധർമ്മത്തപ്പറ്റിയുള്ള ചലിക്കുന്ന പ്രതികരണം വിശദമാക്കുന്നതാണ്, തീർച്ചയായും, മഹാഭാരതത്തിന്റെ ശാശ്വതപ്രാധാന്യത്തിന് കാരണമായ വസ്തു തകളിലെലാണ്. മഹാഭാരതം, സാധാരണ അതിനെ ഒരു ധർമ്മസംഹിതയായി കാണുന്നു; അതായൽ, ഒരു ധർമ്മവിചാര സമാഹാരം. എന്നാൽ, നമുക്ക് ഒരു ക്ഷാമമില്ലാത്ത മറ്റു ധർമ്മസംഹിതകളിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്ത മാനനിൽ. നമുക്ക് പഞ്ചാവത്യു ധർമ്മസംഹിതകളുണ്ട്. ഇവയിൽ മിക്ക വയും ഇപ്പോഴും അപ്രകാശിതങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഈ പ്രത്യേക ധർമ്മസഹിത മറ്റുള്ളവയിൽ നിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. എന്തെന്നാൽ, സജീവമായ ഒരു കമ്പയില്ലെടു, ധർമ്മത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത സങ്കൽപ്പങ്ങളെ തയ്യാർത്തം സന്ദർഭങ്ങളില്ലെടു സജീവമാക്കിക്കൊണ്ട്, അത്, ധർമ്മപ്രതിപാദനം ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രത്യേക ധർമ്മസംഹിതയ്ക്ക് മറ്റുള്ളവയേക്കാൾകുടുതൽ ആഴം നൽകുന്നത്, ഇതിഹാസകമയിൽ, ധർമ്മപ്രതികരണം നേര്യതെടുത്ത ഹ്യദയസ്പർശിയായ രിതിയാണ്. ഈ നേര്യത്ത്, ചരിത്രപരമായി, ഒരു അനന്തരചിന്തയാണെന്ന് പല വിമർശകരും വിചാരിക്കുന്നു. ഈ വിമർശനത്തിന്റെ ശുണ്ടവിചാരം ചെയ്യാൻ, ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അനന്തരചിന്തകളുണ്ട് വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഇവയുടെ അഭാവത്തിൽ, മഹാഭാരതത്തിന്, അതിന്റെ സസ്തനിന്റെ ബഹുഭൂരിലാഗവും നഷ്ടപ്പെടും എന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു. ധർമ്മത്തോടുള്ള ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാതെ അഭിനിവേശമായും ഇതിനെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിഹാസത്തിന്റെ ആവ്യാനത്തിന്നീന്, ഈ ഘടകം ഒഴിവാക്കാൻ തയ്യാർത്തമത്തിൽ സാധിക്കുമെന്നിരിക്കില്ലും, ഈ അവിഭാഗത്തെന്ന ഉണ്ടാവണം എന്നാണെന്ന് അഭിപ്രായം. ഇതിഹാസത്തിന്റെ അവിഭാജ്യപ്രകാശവിത്തെന്ന നാം ഈ തന്നെ

കണക്കാക്കണം. ഇന്ന് നമുക്ക് മഹാഭാരതത്തിന്റെ ഒരു വിമർശപ്പതിപ്പുണ്ട്. പിന്നീട് എന്നെങ്കിലും കുട്ടിച്ചേർത്തശേഷം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനെ കാളും ഉത്തമമായിരിക്കും മുലപ്രതിപാദ്യം എന്ന ധാരണ ഒരുത്തരത്തിലുള്ള സാംസ്കാരിക മിഡ്യു മാത്രമാണ്; കുട്ടിച്ചേർക്കലുകളിലൂടെ, മുലപ്രതിപാദ്യത്തിന് അതിന്റെ ശക്തി എങ്ങനെന്നോ നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നാണ് വിശ്വാസം. എന്നാൽ ഈന്തുന്ന പാരമ്പര്യം കാണിക്കുന്നത് ഇതല്ല. നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രതിപാദ്യത്തിൽനിന്ന് വാസ്തവത്തിൽ ഏറെയൊന്നും വ്യത്യസ്ഥമായി വിമർശപ്പതിപ്പാണ് ഈന്ന് നമുക്കുള്ളത്. വിമർശപ്പതിപ്പ് ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ പണിയിൽനാരും പറഞ്ഞത് ഇതുതന്നെ. അതുകൊണ്ട്, ഏറെസമ്പന്മായ പഴയ ആവ്യാനംതന്നെ നമുക്ക് സീകരിക്കാം. രണ്ടാമതായി, മഹാഭാരതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തരുപങ്ങളെപ്പറ്റിയും നാം സംസാരിച്ചു. എന്നാൽ, ചില പ്രത്യേക ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കായി, വ്യാസൻ ഗണപതിക്കു ചൊല്ലിക്കാട്ടുത്ത മഹാഭാരതകമ്പിലെയ്ക്ക് ഞാൻ മടങ്ങുന്നു; അങ്ങനെ ഗ്രന്ഥകർത്താവിൽനിന്ന് നേരിട്ട് പ്രതിപാദ്യം സീകരിക്കുന്നു.

ഈന് മഹാഭാരതത്തിൽ നമ്മേ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന വസ്തുത, അതിലെ ധർമ്മവിചാരങ്ങളുടെ ആധിക്യമല്ല. പ്രത്യേത ധർമ്മാനോഷ്ണത്തിൽ അതിനുള്ള തുറന്ന സമീപനമാണ്. വ്യക്തിതലത്തിലും, സാമൂഹ്യതലത്തിലും, ധർമ്മം എന്നാണ് എന്ന ചോദ്യം തികച്ചും അടിയന്തര ചോദ്യമാവുന്ന, മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ അഗാധമായ പ്രതിസന്ധികളുടെ നിമിഷങ്ങൾ, മഹാഭാരതത്തിലെ നമ്മുടെ മുന്നിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി, ദർശനങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യരാശി എന്നെന്നും അനോഷ്ഠിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ലളിതങ്ങളായ ഉത്തരങ്ങൾ മഹാഭാരതത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നീല്ല. ദർശനവും നിരന്തരം പരിശോധിക്കുകയും പുനഃപരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന് മഹാഭാരതത്തിനും. ദർശനത്തെ നമ്മുടെ സന്താജീവിതത്തിൽത്തന്നെ നാം വ്യാവ്യാനിക്കണം. അനാവരണം ചെയ്യപ്പെട്ട പ്രതിപാദ്യം എന്നു കരുതപ്പെട്ടതിൽനിന്ന് ഉറവെടുത്ത പഴയ ചിന്തകളെ മഹാഭാരതത്തിൽ നിരന്തരം വ്യാവ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മഹാഭാരതത്തിനോടൊപ്പം ഉറവെടുത്തതാണ് ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന സാഭാവം എന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആപസ്തംഖ്യധർമ്മസൂത്രം മഹാഭാരതത്തേക്കാൾ പുരാതനമാണെങ്കിൽ, തിർച്ചയായും അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സമീപനം അതിനുണ്ട്. ഈ സമീപനം പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഫ്രോക്ക് അങ്ങൾ സാധാരണയായി ഉദ്ദരിച്ചു കാണാത്തത് എന്ന അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അതിനാൽ, നിങ്ങളെ അതിൽ തത്പരരാക്കാൻ എന്നിക്കു സാധിച്ചേക്കും.

യർമ്മം എന്താണ് എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി, ആപസ്തംബൻ താഴെ പറയുന്ന വിശിഷ്ടമായ പ്രസ്താവന ചെയ്യുന്നു: (I. 7, 6-8) ധർമ്മവും അധർമ്മവും അവബൈരന്തന് സ്വയം നമ്മൊക്ക് പറയുന്നില്ല. ഈത് ധർമ്മമാ ദണ്ഡനും, അത് അധർമ്മമാദണ്ഡനും നമുക്കു പറഞ്ഞുതരാൻ കഴിവുള്ള ദേശങ്ങളോ, ഗസ്യർവ്വമാരോ, പിതൃക്കളോ തല്ലി. ഈ ചോദ്യത്തിന്, ആപ സ്തംബൻ സ്വയം നൽകുന്ന ഉത്തരം, ധർമ്മാധർമ്മ വിവേചനം നടത്താൻ നാം പാരമ്പര്യത്തെ അനുവദിക്കണം എന്നാലേ. നമ്മുടെ പാരമ്പര്യമാവണം നമ്മുടെ ധർമ്മജന്മാനത്തെ ഭ്രസ്താത്മക്ക്. നമ്മുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചുവേണം, നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ, എന്നാൽ, ധർമ്മക്ഷേത്രത്തിൽ ചോദ്യംചെയ്യൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ, ദർശനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, പാബന്ധങ്ങളും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടും.

മഹാഭാരതം അവതരിപ്പിക്കുന്ന സാമൂഹ്യപരിത്വസ്ഥിതിയിൽ, പാരമ്പര്യം തികച്ചും ഗ്രാവാഹമായി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സന്ദർഭ അഭ്യന്തർ. താൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരുദാഹരണം തരാം. ശാന്തിപർമ്മത്തിൽ തുലാ ധാരന്ത്രയും ജാജലിയുടേയും കമയുണ്ട് (XII 253-256). തുലാധാരൻ, തന്റെ ധർമ്മജന്മാനത്തിന് കീർത്തിയാർജ്ജിച്ച സത്യസന്ധ്യനായ ഒരു വ്യാപാരി യാണ്. ജാജലി എന്ന ഒരു താപസൻ, തുലാധാരനെ സമീപിക്കാൻ, ആകാ ശവാണിയാൽ നിർദ്ദേശിതന്നു. തുലാധാരൻ, പാരമ്പര്യത്തെ നിശിത്തമായി വിമർശിക്കുന്ന രോളാണ്. പരമ്പരാചാരങ്ങളിൽ തുലാധാരൻ യാതൊരു യുക്തിയും കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടിപ്രായത്തിൽ, നദിപ്രവാഹ തത്തിൽ പല ഘട്ടങ്ങളായി ആകസ്മികമായി ആകപ്പെട്ട്, പിന്നീട് പ്രവാഹമ സ്വയത്തിൽ ഒരുപോലെ മരക്കഷണങ്ങളെള്ളപ്പോലെയാണ്, പരമ്പരാചാരം അഡ്. നദിപ്രവാഹത്തിൽ ആകപ്പെടാനും, പിന്നീട് ഒരുപോലെ, ഒരു യുമം നിർമ്മിക്കുവാനും, യുക്തിപരമായ ഏതെങ്കിലും കാരണങ്ങളുണ്ടെന്ന് പറയുന്നത് തികച്ചും അസംബന്ധമാണ്. പാരമ്പര്യത്തക്കുറിച്ച് ഇതിലും രൂക്ഷ മായ വിമർശണം ഒരുപക്ഷേ, ഉണ്ണാവാനിടയില്ല. വിസ്താരം, പിന്നീട് ത്യാഗം, അഹിംസ എന്നീ ആദർശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിലേയ്ക്ക് വഴിതിരിയുന്നു. ഹിന്ദുസിംഹ എന്നീ ആദർശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിലേയ്ക്ക് വഴിതിരിയുന്നു. പിൻവലിയലാണ് അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നത് - ഒരുത്തരത്തിലുണ്ടുള്ള ഉദാസീനഭാവം. നാാം അനധികാരിപ്പോലെ, ബധിരാരിപ്പോലെ, ലോകത്തിൽനിന്ന് പിൻവാങ്ങി, സർവ്വ ജീവികളേയും സമദ്ധക്കായി വീക്ഷിച്ച്, യാതൊനും ആഗ്രഹിക്കാതെ, ആരോധ്യം വെറുക്കാതെ, തന്നിൽത്തന്നെ ജീവിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ നമുക്ക് ബേഹമത്തെ പ്രാപിക്കാൻ കഴിയു.

അഹിംസയും അനുശംസയും തമ്മില്ലെള്ള വ്യത്യാസത്തിലേയ്ക്ക്, ഇവിടെ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ കഷണിക്കേടു. വാസ്തവത്തിൽ, തുലാധാരൻ, ഉപദേശിക്കാനുഭൂമിക്കുന്ന ആശയം അഹിംസയാണ്. നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം, അമവാ സന്ന്യാസമാർഗ്ഗം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ഒരു കേന്ദ്രസങ്കൽപ്പമാണ് അഹിംസയെന്ന ആദർശം. എന്നാൽ, മഹാഭാരതം, മറ്റൊന്തിനെക്കാളുമേരു, പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിന്റെ മഹത്തായ ആവ്യാംമാണ്. നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും അഹിംസയും മഹാഭാരതത്തിന് ആകർഷണീയമാണെങ്കിൽക്കൂടി, മഹാഭാരതം പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പുർണ്ണ അഹിംസ പരിശീലിക്കാനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ, ശ്വഹം സ്ഥാർമ്മവും രാജധർമ്മവും പരിപാലിക്കാൻ, അൽപ്പമെക്കില്ലും ഹിംസ ആവശ്യമാകുന്ന നിലയിലാണ് മനുഷ്യസ്ഥിതി. അതുകൊണ്ട് മഹാഭാരതം, അഹിംസയല്ല, അനുശംസയാണ് അനുശാസിക്കുന്നത്. ഈ ഇതിഹാസ തതിലെ പരമോന്നത സങ്കൽപ്പങ്ങളിലെണ്ണാണ് അനുശംസ്യം - പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ അഹിംസയാണ് അനുശംസ്യം.

സാക്ഷി

കവിത

റിയാസ്

അരകത്ത്,
ചിത്തത്തിന ഘട്ടികാരം
വിചുണ്ടിയ കാലം
വെടിക്കും മാത്രകൾ.

പുറത്ത്,
കഷയരോഗിപോൽ കഹം
കുറുക്കും നെണ്ണേബാട
കാറ്റു കുരച്ചു തുപ്പിം
തന്മാപ്ത്.

വഴി,
എന്ന വിളിച്ചുണ്ടത്തി
കാലിൽ വിണ്ണു കരയുന്നു
അപ്പോഴും,
പാരാവുകാരൻ്റെ നിശൽ
തള്ളത്തിൽ നീണ്ടു കിടന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം - പരിഷ്കരണങ്ങളുടെ പ്രസക്തി*

ഡോ. കെ.എൻ. പണികർ

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഫലപ്രഥമായ മാറ്റങ്ങൾ വരണ്ടെങ്കിൽ
ബാഹ്യമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചതിയാക്കി. അതിന് സർവ്വസ്പർശി
യായ പൊളിച്ചേഴ്ചയുമുത്തെന നടത്തേണ്ടിവരും - മാനസികമായ
പൊളിച്ചേഴ്ചയുമുത്തെന.

കഴിഞ്ഞ കുറേ വർഷങ്ങളായി ഇന്ത്യയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ
ചർച്ചചയ്യപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഷയം വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ പരിഷ്കരണങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നോൾ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ
ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്ന്: എന്തുകൊണ്ട് പരിഷ്കാരം. പരിഷ്കാരം എന്ന
വാക്ക് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് മതിയായ ഒരു വാക്കാണോ? ഓരോ കാലാവല
ടത്തിലും പുതിയ സാമൂഹ്യപ്രക്രിയകളുണ്ടാകുന്നോൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തി
നുണ്ടാകേണ്ട പരിവർത്തനങ്ങളെ പരിഷ്കാരം എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് നമുക്ക്
വിശദീകരിക്കാൻ സാധ്യമാണോ? രണ്ടാമതായി എന്തുപരിഷ്കാരം?
ഇതിന്റെ ഭാഗമായി ഞാൻ പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്, ഒരു പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസസംസ്കാരം നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടാവുകയാണ് ആവശ്യം എന്നാണ്.
ഈത് ഇന്ത്യയാകെ എടുത്താണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. എക്കിലും, കേരളത്തിൽ
പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസംസ്കാരം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ഇവിടെ പരി
ഷ്കാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വശം എന്നു ഞാൻ വിശദിക്കുന്നു.

എന്തുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് ഒരു പൊളിച്ചേഴ്ചയുതൽ
എന്ന വാക്ക് നാം ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. കാരണം ഒരുമത്തിൽ പൊളിച്ചേ
ഴുതൽ നടന്നിട്ടില്ല. പൊളിച്ചേഴ്ചയുതൽ നടത്താൻ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലെ
നേതാക്കന്നർക്ക്, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നാണ് എന്നു നിർണ്ണയിക്കേണ്ടവർക്ക്,
താൽപൂര്വവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് പരിഷ്കാരങ്ങൾ മാത്രമേ സാധ്യമാവു
ം എന്ന ഒരു അവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് നാം എത്തിയിരിക്കുന്നു. 1947-നു ശേഷം

* 2003 ഒക്ടോബർ ഒന്തുവായത്ത് ശ്രീകൃഷ്ണനാ കോളേജ്സിൽ എൻ.വി.ട്രേസിന്റെ ആദി
ശുഖ്യത്തിൽ എൻവി അനുസ്ഥിതം സജേഖതയാടനുബന്ധിച്ചു നടന്ന "വിദ്യാഭ്യാസം
എന്ന കള്വടക്കം" - സമീനാറിൽ ചെയ്ത ഉദ്ഘാടന പ്രസംഗം.

കൊള്ളേണിയലിസം അവസാനിച്ചപ്പോൾ കൊള്ളേണിയൽ വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിപ്പിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞെങ്കിൽ പരിഷ്കാരങ്ങൾ എങ്ങനെയുണ്ടാക്കും എന്നു മാത്രമാണ് ചിന്തിച്ചത്. കൊള്ളേണിയൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പൊളിച്ചെടുത്തുകയുണ്ടായി. കാരണം വളരെ വ്യക്തമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം അധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. അധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെടാത്ത വിദ്യാഭ്യാസമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ അധികാരത്തെ നിലനിർത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ആണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസമായി നമ്മുടെ മുന്നിൽ എത്തിപ്പെടുന്നത്, അമവാനമുക്കു സിഖിക്കുന്നത്. ഈ അധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന, ഈ അധികാരത്തെ ആപനിർമ്മാണം ചെയ്യാൻ സാധ്യതയുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതി നമുക്കുണ്ടാകണം. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം എടുത്തു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ, അധികാരം, അതായത് - സാമൂഹികാധികാരം എങ്ങനെ നിലനിർത്താൻ സാധിക്കും എന്നതിന് സഹായകമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ ത്തിനുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പാകുന്നില്ല. ഈ അധികാരത്തെ അപനിർമ്മാണം ചെയ്യുകയും ഈ അധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം നമുക്കുണ്ടാവുന്നില്ല. ഈ ആശയവുമായി, വരാനിരക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസംസ്കാരം, അക്കാദമിക്സംസ്കാരം എന്നു പറയുന്നത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കും. ഈ മേഖലയിലാണ് ഒരു പുതിയ സംസ്കാരം സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കേണ്ടത്. ആ സംസ്കാരത്തിന് പല മാനജ്ഞളുമുണ്ട്, പല ഭാഗങ്ങളുമുണ്ട് എന്നത് ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണുതാനും.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉദിക്കുന്ന മറ്റാരു പ്രശ്നം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സഭാവം എന്നായിരിക്കണം എന്നതാണ്. ഈന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആഗോളവ്യവസ്ഥയിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം എത്ര തരത്തിലുള്ളതായിരിക്കണം? എത്ര തരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളാണ് ഈ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്? ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ആശയം ഈന് നമ്മുടെ മുന്നിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. അത് തന്ത്ര വിദ്യാഭ്യാസമന്ന ആശയമാണ്. ഈതിന്റെ ഒരു കാരണം കൊള്ളേണിയൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ മാറ്റി അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഒരു പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസം സ്ഥാപിക്കുന്നോളെ അത് സാഭാവികമായും ഒരു തന്ത്ര വിദ്യാഭ്യാസമാക്കണമെന്നും അതരെ മൊതു വിദ്യാഭ്യാസം നമുക്കുണ്ടായിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ട് ആ തന്ത്ര വിദ്യാഭ്യാസം നമ്മുടെ ഉൾക്കൊംചകൾ ഉള്ളതായിരിക്കണം. എന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ്.

ടുന്നു. ശരിയാണ്. പക്ഷേ അതിന് മറ്റാരുവശമുണ്ട്. അടുത്തകാലത്ത് ഞാനോരു പുസ്തകം വായിക്കുകയുണ്ടായി. കുറച്ചു മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച റസകരമായ ഒരു പുസ്തകം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേര് ‘നഷ്ടപ്പെട്ട കണ്ണുപിടിട്ടതം’ (Lost Discovery) എന്നാണ്. ഡിക്ടറിസി എന്ന ഒരു വ്യക്തി നമ്മക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട അറിവുകൾ പറയുകയാണ്. കണ്ണുപിടി തത്ത്വങ്ങൾ എന്നതിൽ കുടുതൽ അറിവുകൾ എന്നു പറയാവുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. ഇത് ലോകത്തിലെ എല്ലാ നാഗരികതകളിലും ഉള്ള അറിവുകളെ, വിജ്ഞാ നാന്തരക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ്. യുറോപ്യൻ അറിവുകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി മറ്റൊരു സംസ്കാരങ്ങളിലും, മറ്റൊരു നാഗരികതകളിലും അറിവിന്റെ വളരെ വലിയൊരു മണ്ഡലമുണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവ നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട കണ്ണുപിടിട്ടതം. പക്ഷേ ഏതെങ്കിലുംമാരു നാഗരികതയെ, അബ്ദുക്കിൽ ആ നാഗരികതയിലുള്ള വിജ്ഞാനത്തെ മഹത്വവൽക്കരിക്കാൻ ഈ ഗ്രന്ഥം ശമിക്കുന്നില്ല. താരതമ്യ പഠനത്തിലൂടെ ഏങ്ങനെയാണ് ഒരുപക്ഷേ ഒരേ സമയത്തുതന്നെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പല ശാഖകൾ പല നാഗരികതകളിലും പല സംസ്കാരങ്ങളിലും വളർന്നു എന്നാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം നമ്മാടു പറയുന്നത്. അതായത് തന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായെങ്കിലും കാഴ്ചപ്പൂട്ടുകയും മഹത്വവൽക്കരിക്കപ്പെടാതെ അറിവി നേക്കുറിച്ച് മഹത്വവൽക്കരിക്കാതെ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസം നമുക്കു കിട്ടാൻ സാധ്യതയുള്ള കാഴ്ചപ്പൂട്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥ കാരൻ എന്നു പറയാൻ കാരണം അദ്ദേഹം ഒരു പ്രോഫഷൻ പണിയിൽ നില്ക്കും. ഒരു സർവ്വകലാശാലയിലേയും പ്രോഫസറിലും ഒരുപക്ഷേ അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ഇത്തരത്തിലെണ്ണാരു ഗ്രന്ഥം എഴുതാൻ സാധിച്ചത്. ഇത്തരമാരു കാഴ്ചപ്പൂട്ടു രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കാനും കാരണം മറ്റാനല്ല.

വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ പാശ്ചാത്യവിജ്ഞാ നാന്തര കൊള്ളാണിയൽ വിജ്ഞാനമായി തെറ്റിവരിക്കുന്ന ഒരു ധാരയുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ വളർന്നുവന്ന വിദ്യാഭ്യാസ ആശയങ്ങൾ കൊള്ളാണിയൽ ആശയങ്ങളാണെന്നും അവ തിരഞ്കരിക്കണമെന്നും പറയാറുമുണ്ട്. ഇന്തു വാസ്തവത്തിൽ ശരിയല്ല. കൊള്ളാണിയൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ആശയവും വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയും ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്നു. പത്താമത്തുവർഷം നൃത്വാഭ്യമുതൽ ശാസ്യിവരെ എത്തിനിൽക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ ചിന്ത കൊള്ളാണിയൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ രീതി എങ്ങനെ വളർത്തിയെടുക്കാം എന്ന

തിലാൻ ഉന്നിയിരുന്നത്. ആ ചിന്ത ഒരുപക്ഷേ അതിന്റെ എല്ലാ അർത്ഥ തില്യം നമ്മുടെ സംബന്ധ്യാനന്തര വിദ്യാഭ്യാസത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല എന്നത് മറ്റാരു കാര്യം. ആർ.വി.ജി. പറഞ്ഞ പല ആശയങ്ങളുടെയും സ്വന്തം അൾ നമുക്ക് പത്രതാഖതാം നുറ്റാണ്ടിലേയുംമറ്റും ആശയങ്ങളിൽ കാണാൻ കഴിയും. കൊള്ളേണിയൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനെതിരായി, അതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ രോധനിക വിദ്യാഭ്യാസം വളർത്തിയെടു ക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ചിന്ത ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്നു. നമ്മുടെ പറ സരാഗതമായ അറിവിന് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ട് അതെ സമയം തന്നെ പാശ്ചാത്യരുടെ അറിവിനേയും കണ്ണുപിടിച്ചത്താണെന്നും നിഷേധി കാത്ത ഒരു പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ സ്വന്ധായം നടപ്പിൽ വരുത്തുവാനുള്ള ശേമം ഇന്ത്യയിൽ ശക്തമായി നടന്നിട്ടുണ്ട്. 1964-ലെ കോംാരി കമ്മിഷണർ റിപ്പോർട്ടു വായിക്കുന്നോൾ ഈ ധാര മനസ്സിലാക്കാം. പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് ഒരതിർത്തിവരെ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണ്. കോംാരി വിദ്യാഭ്യാസരിതിക്കുള്ള പല പുതിയ നിർദ്ദേശങ്ങളും മുന്നോട്ടു വെക്കു നന്നത്. അതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നോൾ എല്ലാ വിധത്തിലുമുള്ള ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പരിഷ്കാര മണ്ഡ് വാസ്തവത്തിൽ നമ്മക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

കച്ചവടസംസ്കാരം

നമ്മുടെ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ, ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മേഖലയിൽ എന്തു സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. ഞാൻ സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. ഒരു പുതിയ കാമ്പസ് സംസ്കാരം ഉണ്ടാക്കണമോ എന്നായി ഇതിനെ വിശദീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകിച്ച് ചിന്തിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം ഉണ്ട്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ന് എന്താണ്? കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ഭാർഥ്യല്ലെങ്കിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമേയല്ല എന്നുള്ളതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന പേരിൽ സ്കൂളുകളിലും ഒരതിർത്തിവരെ കൊള്ളേജുകളിലും നടക്കണ്ണതിന്റെ ഒരു തുടർച്ച, ഒരു വിപുലിക്കുത രൂപം മാത്രമായി ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും ഒരർത്ഥത്തിൽ teaching shopകളായി മാറി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, കേരളത്തിൽ. ഇവിടെ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നാണ്? ഞാൻ എന്ന് ചെറിയൊരുവെം പറ

യാം. താൻ സർവ്വകലാശാലയിൽ വന്ന കാലത്താൻ അദ്ദുംപകൾ ഒരു സെമിനാറിനു പോകാൻ അനുവാദം അപേക്ഷിച്ചു. ഈ അദ്ദുംപകൾ സെമിനാറിനു പോകുന്നതുകൊണ്ട് സർവ്വകലാശാലയ്ക്ക് എന്തു ഗുണ മാൻ ഉണ്ടാവുക എന്നും ഒരു ഗുണവും ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല എന്ന തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ പോവാൻ അനുവദിക്കരുത് എന്നും ശക്തമായ ഭാഷയിൽ എഴുതിയാണ് അപേക്ഷ എൻ്റെ മുമ്പിലെത്തിയത്. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ, നമ്മുടെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ, വിദ്യാ ഭ്യാസവും അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദുംപനവും ഗവേഷണവും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല എന്നുള്ളതാണ് ഇതിനു പിന്നിലെള്ളാരു മാനസികാവസ്ഥ. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമാകുന്നത് ഗവേഷണവും അദ്ദുംപനവും തമ്മിൽ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുനോണാണ്. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ റിസർച്ച് സെൻസറുകളിലെല്ലാനോ, പിഎച്ച്.ഡിക്കൾ നടത്തുന്നിലെല്ലാനോ ഒന്നുമല്ല താന് പറയുന്നത്. ഒരുപാട് ഗവേഷണ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, അദ്ദുംപനവും ഗവേഷണവും തമ്മിൽ ബന്ധം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതിനാൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമാകുന്നില്ല. ഓരോ വിഷയത്തിലും എന്തു സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ദുംപകർക്കും അറിയാനുള്ള സൗകര്യം ഉണ്ടാവണം എന്ന യാരണ്പോലും സീറിക്കിക്കാൻ നമ്മുടെ സംഖിയാനും തയ്യാറില്ല. ഈ ഇള്ളർന്നെറ്റിന്റെ കാലാധ്യത്തിൽ ഒരുപക്ഷേ മറ്റു മേഖലകളിൽ അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തം മേഖലയിൽത്തന്നെ എന്തു നടക്കുന്നു എന്നറിയാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ട്. പക്ഷേ സ്ഥാപനമെന്ന നിലയ്ക്ക് കേരളത്തിലെ സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് അത്തരം ഒരു സൗകര്യമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതിന് പല കാരണങ്ങളുമുണ്ട്. തങ്ങളുടെ സർവ്വകലാശാല ഗവേഷണ ജർണ്ണലുകളുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും അവരെ വാങ്ങാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തപോൾ വാധിറ്റുകാർ ചോദിച്ചത് എന്തിനാണ് ഈ ഗവേഷണ ജർണ്ണലുകൾ വാങ്ങുന്നത് എന്നാണ്. ടെക്നീക്കൾ ബുക്കുകൾ പോരെ എന്നാരു ബെംജകൾ ഉന്നയിക്കുകയുണ്ടായി. അതാണ് നമ്മുടെ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ സാഹചര്യം. അക്കാദമിക് സാഹചര്യമെന്നു പറയുന്നത് അല്ലെങ്കിൽ അക്കാദമിക് സംസ്കാരം എന്നു പറയുന്നത് ഇതൊക്കെ കൂടിച്ചേർന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കാരമെന്നു പറയുന്നപോൾ അദ്ദുംപനത്തിനും ഗവേഷണത്തിനും വേണ്ട പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ സാഹചര്യം സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിച്ചേ തീരു എന്നതാണ് പ്രധാനം.

ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി മഹറാരു പ്രശ്നമുള്ളത് അദ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും തമിലുള്ള ബന്ധമാണ്. കൂസ്സുമുറികൾ അധികാരത്തിന്റെ ഉറവിടമാണ് എന്നു പറഞ്ഞ ചിന്തകരാതുണ്ട്. പകേശ ഇന്നു നിലവിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ കൂസ്സുമുറികൾക്കു പുറത്ത് അദ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളുമായുള്ള ബന്ധം എത്രമാത്രം നിലനിൽക്കുന്നു? അല്ലെങ്കിൽ ഏതു തരത്തിൽ ചർച്ചകളും ആശയവിനിമയങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. ആശയങ്ങൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടുനാത് ഇത്തരം ചർച്ചകളിലാണ്. വിദ്യാലയങ്ങൾ ആശയ സംഘടനത്തിന്റെ മേഖലകളാണ് എന്നു പറയാറുണ്ട്. അതുണ്ടാകുന്നത് വാസ്തവത്തിൽ ഈ അക്കാദമിക് സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. നമ്മുടെ കോളേജുകളും, നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളും സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങളാണ് എന്നു പറയാറുണ്ട്. സ്വയംഭരണമെന്നതിന് സാമാന്യമായ ചില അർത്ഥങ്ങൾ കൽപ്പിക്കാം. സാധാരണ നിലയിൽ കൽപ്പിക്കുന്ന അർത്ഥം ഈ സ്ഥാപനങ്ങളും സർക്കാരുമായുള്ള ബന്ധമാണ്. എന്നാൽ, സ്വയംഭരണ അധികാരം എന്നു പറയുന്നത് അതല്ലെന്ന - പണം കൊടുക്കുന്ന ഏജൻസികൾ സ്ഥാപനങ്ങളുമായി ഏതുനിലയിലാണ് ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരുപാട് ചർച്ചകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്വയംഭരണമെന്നത് സത്രന്മായ ഒരു മണ്ഡലമായി നിലനിൽക്കാനുള്ള കഴിവാണ്. സത്രന്മായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു മണ്ഡലമെന്ന നിലയ്ക്ക് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ എത്ര മാത്രം നിലനിൽക്കുന്നു. സത്രന്മായ മണ്ഡലങ്ങൾ എന്നതുകൊണ്ട് താനുഭ്രഷ്ടിക്കുന്നത് സമൂഹവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത എന്നോ, സമൂഹത്തിൽനിന്നു വേർപെടുന്നിൽക്കുന്ന എന്നോ അല്ല. സർവ്വകലാശാലകളും, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും പയരസ്യൂഹ സൃഷ്ടിയിൽ വളരെ വലിയ പങ്കുവഹിക്കേണ്ട ഒരു മേഖലയാണ്. അവിടെയാണ് ആശയങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനമുണ്ടായി, ഒരു പൊതുമണ്ഡലരൂപീകരണമുണ്ടാകുന്നത്. സാത്രന്മായില്ലാതെ, സത്രന്മായ ഒരു മേഖല എന്ന നിലയ്ക്കുന്നിൽക്കാതെ വാസ്തവത്തിൽ അത്തരം ഒരു നിയോഗം ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്, ഹൈകോടതിയിൽ ചർച്ചപ്പെച്ച യ്ക്കാണിതിക്കുന്ന, രാഷ്ട്രീയം ആവശ്യമാണോ ആവശ്യമില്ലെന്ന പ്രശ്നം. ഇതിനോട് ഒരേയൊരിക്കമായി പ്രതികരിച്ചപ്പോൾ ഇതിനെ ഭരണപരമായ ഒരു പ്രശ്നമായി കാണാരുത് എന്നു താൻ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു. കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ അതുമായി

ബന്ധപ്പെട്ട പല നിർദ്ദേശങ്ങളും നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഭരണപരമായ ഒരു പ്രശ്നമായി കാണാം. കോളേജിലെ ഇന്നാദാഗത്തുമാത്രം കൂട്ടികൾക്ക് അവരുടെ പോസ്റ്റുകൾ ഒട്ടിക്കാം, ഇന്ന സ്ഥലത്തു മാത്രം ഒത്തുകൂടാം, ഇന്ന സ്ഥലത്തു നടന്നുകൂടാം, എന്നാക്കെയാണ് നിയമമായി കോടതിതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. വാസ്തവത്തിൽ ഒരു സ്ഥാപനത്തിൽ ക്രമസംവിധാനം ഉണ്ടാകേണ്ടത് ഇതിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദൂപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും തമിലുള്ള ബന്ധത്തെ പൂറി ഞാൻ സുചിപ്പിച്ചത്. ഇത് ഒരു അക്കാദമിക് പ്രശ്നമാണ് എന്ന് നാം തിരിച്ചറിയുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ എത്ര വിദ്യാലയങ്ങളിൽ, എത്ര കോളേജുകളിൽ, എത്ര സർവ്വകലാശാലകളിൽ, വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നിരന്തരമായി പറിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടുന്നു! ഒരാഴ്ചയിൽ അല്ലെങ്കിൽ പതിനഞ്ചു ദിവസത്തിൽ ഒരുക്കൽ എന്നെങ്കിലും എഴുതുകയും, അദ്ദൂപകരുമായോ സതീർത്ഥമുരുമായോ ചർച്ചചെയ്യുകയും ആവശ്യമായ ഒരു സംവിധാനം കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലില്ല. പരീക്ഷയ്ക്കഴുതേണ്ട ആവശ്യം മാത്രമെന്നുള്ളൂ. നിരന്തരമായ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദൂയനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ പങ്കെടുക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അച്ചടക്കം ഉണ്ടാവാത്തത്. വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ അച്ചടക്കം വാസ്തവത്തിൽ അക്കാദമിക് അച്ചടക്കമാണ്. അക്കാദമിക് അച്ചടക്കമുണ്ടെങ്കിൽ പിന്ന അച്ചടക്കം ഒരു പ്രശ്നമാകുന്നില്ല. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജനാധിപത്യ അവകാശങ്ങളെ നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് അച്ചടക്കമുണ്ടാകും എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പ്രത്യുത അവരുടെ ജനാധിപത്യവോധത്തെ വളർത്തിയെടുക്കുകയുകയാണ് ആവശ്യം. നമ്മുടെ ക്യാമ്പസ്സുകളിൽ പ്രശ്നമില്ലെന്നോ ഇന്ന് ഉള്ള രീതി തുടരുന്ന മെന്നോ അല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. ക്യാമ്പസ്സുകളിൽ ഒരു പുതിയ സംസ്കാരം ഉണ്ടാക്കണമെന്നാണ്. ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗം അക്കാദമിക് സംസ്കാരമാണ്. ഭരണപരമായ ഇടപെടലിലൂടെ ഈ അച്ചടക്കം ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കും എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് മുഖ്യമാണ്. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ നിശ്ചലങ്ങളാണ്. അതായത്, വിജ്ഞാനത്തിന്റെ മേഖലയിൽ കേരളത്തിലെ എല്ലാ സർവ്വകലാശാലകളും നിശ്ചലങ്ങളായി നിൽക്കുന്നു. കാരണം പുതിയ അദ്ദൂപകരാർ നിയമിക്കാണോ, പുതിയ മേഖലകളിലേയ്ക്ക് കടന്നു പോവാണോ ഒരു സർവ്വകലാശാലയ്ക്കും ഇവിടെ സാധ്യമാകുന്നില്ല. ഓരോ മേഖലയിലേയും വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അതിർവരദവുകൾ ദേനംദിനം വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ

കാലഘട്ടത്തിൽ നാം ഏകദേശം ഇരുപതോ ഇരുപത്തേയോ കൊല്ലി അൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നിലയിൽ നിൽക്കുന്നു. അവിടെനിന്ന് മുന്നോട്ടു പോവാനുള്ള ഒരു സംവിധാനവും ഇല്ലതാനും. എത്ര സർവ്വകലാശാ ലക്ഷ്യിൽ പുതിയ മേഖലകൾ കണ്ടെത്താനുള്ള ശമം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്? രണ്ടു കൊല്ലിങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വൈസ് ചാൻസലർമാരുടെ ഒരു യോഗത്തിൽ എന്ന് ഒരു നിർദ്ദേശം വെക്കുകയുണ്ടായി. നമുക്ക് ഇന്നു നിലവിലുള്ള സാമ്പാ ത്തിക്കശേഷിവെച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാ മേഖലകളിലും വളരാൻ സാധ്യമല്ല. അതു കൊണ്ട് ഓരോ സർവ്വകലാശാലയിലും സാഖ്യമാകാവുന്ന മേഖലകൾ കണ്ടെത്തി, ആ ഒന്നോ രണ്ടോ, മേഖലകൾ വളർത്തി വികസിപ്പിച്ച് ആശോ ഇനിലവാരമുള്ള മറ്റു സർവ്വകലാശാലകളുടെ നിലവാരത്തിലെത്തിക്കാനുള്ള ശമം നടത്തുക എന്ന ഒരു നിർദ്ദേശം. നിർദ്ദേശം സീക്രിക്കലപ്പെട്ടു. സാമ്പാ വികമായും പ്രായോഗികതലത്തിലെണ്ണും സംഭവിച്ചില്ല.

ഈത് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് ഒരു താരതമ്യ കാഴ്ചപ്പാടിലും ദയാണ്. 1970-കളിൽ ജവഹർലാൽ നെഹ്റു സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടേൻ കേരളത്തിൽനിന്ന് എല്ലാ കൊല്ലിവും 250, 300 വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രവേശനപ്പെട്ടിക്കയെഴുതി പാസ്സായി അവിടെ വന്നിരുന്നു. ഈന് ആ എല്ലാം എത്രയോ കുറഞ്ഞുപോയി. ഏകദേശം അൻപതോ അറുപതോ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കാണ് ഈന് അവിടെ പ്രവേശനം കിട്ടുന്നത്. അവിലേ ത്യാതലത്തിലുള്ള ഒരു മത്സരമാണ് അത്. ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത് കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സംഭവിച്ച നിലവാരത്തകർച്ചയുടെ ഫലമാണോ എന്ന് നമുക്കു ചിന്തിക്കാവുന്നതാണ്. ഇരയിടെ ഡോ. ഇക്കബാൽ പല സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും കണക്ക് അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മിക്കവാറും എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളിലും ഇത് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. ഇത് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണമെന്തും ഒരു പ്രതിഫലനമാണോ എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് പരിഷക്കാരങ്ങളുടെക്കുറിച്ച് പരിയുന്നോൾ ചെറിയ ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമാണ് എങ്കിൽക്കൂടു വലിയ തോതിൽ കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചേരു തീരു.

ഇവിടെ മറ്റാരു ചോദ്യം ഉന്നയിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒരു അക്കാദമിക് ലൈബ്രറി, നല്ലത് എന്നു പറയാവുന്ന, അന്താരാഷ്ട്രനിലവാരമുള്ള ഒരു ലൈബ്രറി കേരളത്തിലെ ഒരു സർവ്വകലാശാലയിലോ, പുസ്തകാരാധനക്കുറിച്ച് പരിയുന്നോൾ ചെറിയ ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമാണ് എങ്കിൽക്കൂടു വലിയ തോതിൽ കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തക്കുറിച്ച് ചിന്തിച്ചേരു തീരു.

തതിൽ എന്തുകൊണ്ട് ഉന്നതനിലവാരം പുലർത്തുന്ന ഒരു ലൈബ്രറിയില്ലോ? എത്രു മേഖലയിലാണെങ്കിലും ആ മേഖലയിലുള്ള എല്ലാ ശ്രദ്ധങ്ങളും വാങ്ങുന്ന ഒരു ലൈബ്രറിപോലും ഇവിടെ ഇല്ല. കേരളത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഫോറേംസ് ഒരു വിഷയം ധാർമ്മികനീതിയും ഗുണ്ണാൽക്കർഷവും (ഇക്കിറ്റി അൻഡ് എക്സ്പ്രസ്സ്) ആണ് എന്നെന്നിക്കു തോന്തുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം വളർന്നു വികസിച്ചു. ഇക്കിറ്റി എന്നതു നമുക്കു കൊണ്ടുവരാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വികസന മാതൃകയുടെ അടിത്തരണ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ നമുക്കുണ്ടായ പുരോഗതിയാണ്. ശരിതനെന്ന പക്ഷേ ഇന്ന് നാം എത്തിനിൽക്കുന്നത് മറ്റാരു സ്ഥിതിവിശേഷത്തിലാണ്. എങ്ങനെന്ന മുന്നോട്ടോക്കും എന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ കാര്യങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്. അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പല തുമുണ്ടാകും. പക്ഷേ, ഇത് ഒരു ചർച്ചാവിഷയമാക്കണം; തുറന്ന ചർച്ച ആകുള്ള ഒരു വിഷയം.

സാധാരണ ഇന്ന് വിദ്യാഭ്യാസത്തക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ, ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്റെയും പ്രത്യാഹരാത്തെക്കുറിച്ചു ധാരാളം ചർച്ചചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആ ചർച്ചകൾ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് താനും. ഇതിന്റെ ഭാഗമായി നമുക്കു പലതും ലഭിക്കുന്നുണ്ട് എന്നതിനിന്ന് സംശയമില്ല. പക്ഷേ, എന്നതെങ്കിലും നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നം കൂടി വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. വിവരസാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ടതെങ്കുറിച്ച് ധാരാളം ചർച്ചകൾ നടക്കുന്നു. പക്ഷേ അതേസമയം ബെഡ്സിക്കമൺസ്യലത്തിൽ കൊഞ്ചാണിയലിസത്തിന്റെ പുതിയ രൂപങ്ങൾ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലേയ്ക്ക് കടന്നു വരികയാണോ എന്നു നാം ആലോച്ചിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ തന്ത്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു. തന്ത്യ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ആശയം എത്ര അപകടകരമാണോ ഒരുപക്ഷേ അത്രയുംതന്നെ അപകടകരമാണ് ദാർശനികമായ അധിനിവേശശക്തിയും. ഇന്ത്യയിൽ മാത്രമല്ല എല്ലാ മുന്നാം ലോകസമുദായങ്ങളിലും ഇത്തരം ഒരു പ്രവാനത ഇന്ന് വളരുന്നുണ്ട്. ഇത് മാനസികമായ ഒരു നിശ്ചലാവസ്ഥയിലേയ്ക്ക്, അടിമത്തത്തിലേയ്ക്ക് എന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം നമ്മുടെ സമൂഹത്തെ കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ടോ? കൊണ്ടുപോകാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യം ഏറെ പ്രസക്തമാണ്. അതിനു മറുപടി തന്ത്യ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ആശയമല്ല. തന്ത്യ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ആശയം മുന്നോട്ടുവച്ചുകൊണ്ട് ഈ സാധ്യതയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു എന്നത്, വളരെ വലിയ ചതിക്കുഴിയിലേയ്ക്ക്

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കൊണ്ടുപോകാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ആ ചതിക്കും, നമുക്ക് പുറമെന്നിന് എന്തല്ലാം സീക്രിക്കറ്റം, സീക്രിക്കറ്റാതിരിക്കണം എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തനെന്ന സാധ്യതയുണ്ട്. ജോസഫ് നീഡൽ ചെചനയിലെ ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതിയ പ്രശ്നസ്തനായ ചിന്തകനാണ്, അദ്ദേഹം ഒരു സംഭവം പറയുന്നു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചെചനയിലേയ്ക്കു വന്ന ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാർ അവിടെ സാധൻസ്ഗമങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അങ്ങനെ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തലക്കെട്ട് പാശ്വാത്യ ശാസ്ത്രം എന്നായിരുന്നു. (Western Science) ചെചനയിലെ ബുദ്ധി ജീവിവർഗ്ഗം നമ്മുടെ ബുദ്ധിജീവികളുപോലെതന്നെയാണ്. അവിടേയും ബുദ്ധിജീവിവർഗ്ഗം ഭരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർ ഇതിനെ ഏതിർത്തു. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവിടെ പറിപ്പിച്ചുകൂടാ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ നിലപാട്. ശാസ്ത്രം എന്നു പറയുന്നത് പാശ്വാത്യശാസ്ത്രമല്ല. അത് ചെചനകാരുടേയുമല്ല. അത് സാർവ്വദേശിയമാണ് എന്നാണ് അവരുടെ വാദം. അതുകൊണ്ട് അത്തരം ഒരു പേര്, - ഒരു സാർവ്വദേശിയ സംഘത്താഖ്യാനങ്ങളിൽ ചെചനകാർ ഇത് സീക്രിക്കറ്റാൻ തയ്യാറാണ് എന്ന്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഇതു വളരെ അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രശ്നമാണ്. ഈ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞവർ കേരളത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ദശാബ്ദം അർക്കുമുന്പ്, കോട്ടയ്ക്കൽനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുപോന്ന ‘ധനന്തരി’ തും പി.എസ്.വാരിയർ ‘എന്നാണ് ആധുനികഗാസ്ത്രം’ എന്ന ഒരു പരമര എഴുതുകയുണ്ടായി. ഏകദേശം എട്ടൊള്ളം ലേവന്നങ്ങളുണ്ട് അതിൽ. ഈ പ്രശ്നമാണ് അദ്ദേഹം ഉന്നയിച്ചത്. ശാസ്ത്രം എന്നത് പാശ്വാത്യമല്ല. അതിന് പല രൂപങ്ങളുണ്ട്; പല രിതികളുമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ രിതി പ്രധാനപ്പെട്ട താണ് എന്നും, ആ രിതി ശാസ്ത്രിയമാണോ എന്ന ചോദ്യം വളരെ വ്യത്യസ്തമായ രിതിയിൽ നോക്കിക്കാണേണ്ടതാണ് എന്നും പി.എസ്.വാരിയർ അനു വാദിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കാരങ്ങളുക്കു റിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നോൾ, അടച്ച മുറികളിലിരുന്നുകൊണ്ട് നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പുതിയ അവിവു കൊടുക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ആകാശത്തിലിരുന്നും സാധ്യമല്ല. ഗാസിജി പറഞ്ഞപോലെ, എല്ലാ സാധിനങ്ങളും നമ്മിലേയ്ക്കു വരുമ്പോൾ, കാലുംതെറ്റി വിശാതിരിക്കാനുള്ള ശക്തിയും നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് മാറ്റം ആവശ്യമാണ്. ആ മാറ്റം, ഞാനാദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ, പരിഷ്കാരങ്ങൾ എന്നതിനപ്പുറം പലവിധത്തിലുള്ള പൊളിച്ചുള്ളതുകളും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. എറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് മാനസി

കമായ പൊളിച്ചെഴുത്താണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണമാർക്ക് ഈതു വരെ സാധ്യമാവാത്ത, മാനസികമായ ഒരു പൊളിച്ചെഴുത്ത്. നാം എങ്ങനെ മറ്റൊള്ളിൽ അറിവുകളേയും നമ്മുടെ സന്താം അറിവിനേയും തിരിച്ചു കാണുന്നു എങ്ങനെ നോക്കിക്കാണുന്നു എന്നതിനെനക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുതിയ കാഴ്ച പൂശ്. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ രാഗത്ത് പരിഷ്കാരം സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. ഒരു കാര്യംകൂടി ചുണ്ടിക്കാണിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഉണ്ടാകേണ്ട പരി ഷ്കാരങ്ങൾ, പൊളിച്ചെഴുത്തുകൾ, ഇതിനുള്ള കീയാത്മകമായ പ്രവർത്ത നഞ്ഞൾ തുടങ്ങേണ്ടത് നമ്മിൽ നിന്നുതനെന്നയാണ്. നമ്മിൽനിന്ന് എന്നതു കൊണ്ട് നോന്നുദ്ദേശിക്കുന്നത് വിദ്യാർത്ഥിമിവിദ്യാർത്ഥിനികളും അഖ്യാപ കരും അടങ്കുന്ന സമൂഹത്തിൽ നിന്നാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ഈതുവരെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ പരിഷ്കാരത്തിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായപ്പോൾ ഏകലും അവയുടെ ഉറവിടം വിദ്യാർത്ഥികളോ അഖ്യാപകരോ ആയിരുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചിട്ട് ഏകദേശം അനുത്തബോളും കൊല്ലുങ്ങളായി. ഇന്ന് നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ ഒരു വലിയ ദ്രോതസ്യുണ്ട്. എന്തു സംഭവിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് എന്നതിനുള്ളിൽ, അതിന്റെ അപാക്ഷങ്ങളെന്നല്ലോമാണ് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അതിന്റെ ശക്തി യെന്താണ് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഉള്ള ദ്രോതസ്യ. വിദ്യാലയങ്ങളിലേയും സർവ്വകലാശാലകളിലേയും വിദ്യാർത്ഥികളിലും അഖ്യാപകനാരിലും ആണ് അതുള്ളത്. അതിൽനിന്ന് പാംജാൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. അടച്ചിട ചില മുൻകളിലിരുന്ന് ചില ചർച്ചകൾ സംഭവിക്കാറുണ്ട്. എങ്കിൽക്കൂടി വ്യാപ കമായ നിലയിൽ ഈ അനുഭവങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുള്ള മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കേരളത്തിൽ ആശോകമിന്ത കമ്മിഷൻ അതിനു ശ്രമിക്കുക യുണ്ടായി. പകേഷ ആ കമ്മിഷൻ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇവിടെ പ്രായോഗികമാക്കപ്പെട്ടില്ല.

ഈന്, വാസ്തവത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് വിപുലമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനംതന്നെ ആവശ്യമാണ്. കേരളത്തിൽ ഈന് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കുക. സ്വാശ്രയ കോളേജുകൾ എത്ര ശതമാനം വേണും എന്നതല്ല പ്രശ്നം. വാസ്തവത്തിൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുംതോണ്ട് സ്വാശ്രയ കോളേജ് എന്ന ആശയംതന്നെന്നയാണ്. ഈത് സമൂഹ ത്തിലെ വലിയ ഒരുവിഭാഗത്തെ യെഷ്ടിക്കമായി പ്രാന്നവർക്കരിക്കാനുള്ള നീക്കമാണ്. ആശോളവൽക്കരണംതോണ്ട് പ്രതിനിധിഭവിക്കുന്ന വികസനമാതൃകയെ ചോദ്യം ചെയ്യാത്തപോലെ. അതേപോലെതന്നെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ ജനങ്ങൾക്ക്, സാധാരണക്കാർക്ക് ഗുണമേരുമയുള്ള

വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ ഈ സ്വാഗത്യ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന സകൽപ്പത്തെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ടിവരും. അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യാതെ, സീറ്റ് നാൽപ്പുതു ശതമാനമോ അസ്വത്യമുതമാനമോ എന്ന പ്രശ്നം ഉന്നയിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു കാര്യവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്ന്, നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ നിന്ന്, നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥി, വിദ്യാർത്ഥിനികളിൽനിന്ന്, അഖ്യാപകരിൽനിന്ന് ഒരു പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസ സംസ്കാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള കാഴ്ചപ്പാട്, ശ്രമം വളർന്നു വരേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

കാവിത

മണൽക്കാവടി

മോഹനക്കൃഷ്ണൻ കാലടി

പ്രൂഢിയിലപ്പുണ്ടയാരു നോക്കുകുത്തി
കവിളില്ലടക്കാടും ശുലമോട്ടി
വെയിലിരേ മൺചു മുണ്ഡുത്ത
മണല് തൊട്ടാകക്കുറിവരച്ച്
വെറുതേകിടക്കുന്ന തോണിയെ മു-
വുരുവലംവച്ച് നമന്കരിച്ച്
കടപുഴക്കുന്നാരു പാലത്തിനെ
പിച്ചുത് കമാനംചുമലിലേറ്റി
ഹരഹരേയെന്ന് നിലവിളിയ്ക്കെ
ചുടുകാറ്റും നായ്ക്കളും കുടൈയെന്തി.
പത്ത് നാടകളിലും തെണ്ടിഡേണം
പറ്റുമെങ്കിൽ മലകേറിഡേണം.
ഹരഹരോ ഹരഹര.....

സ്വാന്ദര്ഘലഹരി

ചേറ്റനപൊട്ട് നിനക്ക് ചേരിബ്ലേന്
നുറുവട്ടം പറഞ്ഞതതല്ലേ
എന്നിട്ടിപ്പോൾ നിറുകയിൽത്തന്നെ നീ
വെട്ടുകൊണ്ടപോൾ സിദ്ധുരവും തൊട്ട്
വന്ന് നിന്നാൽ നിറയാതിരിയ്ക്കുമോ
നെറ്റിയിൽ ഞാനടിച്ചിട്ട് തീമിച്ചി

വിദ്യാഭ്യാസം തൊഴിലിടങ്ങളിൽ*

മേഡാ. ആർ.വി.ജി.മേനോൻ

ബോക്കേഷനൽ ഹയർ സെക്കന്റിൽ, കുഷി ഒരു പാഠവിഷയമാണെങ്കിൽ, വിദ്യാർത്ഥി കുഷി പറിക്കേണ്ടത് പാടത്ത് പണിയെടുക്കുന്ന കുഷിക്കാരെറ്റ് കുടുംബാലീയത്വത്തു കൊണ്ടാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കച്ചവടവൽക്കരണത്തപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത എന്തു കൊണ്ടും കാലികപ്രസക്തിയുള്ള താണ് എന്നു പറയുമ്പോൾത്തനെ ഇത് എത്രമാത്രം മലപ്രദമാണ് എന്നുള്ള അകുലതയും പ്രകടിപ്പിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. കഴിഞ്ഞ ഏഴട്ടുവർഷങ്ങളായി പരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾത്തനെയാണ് ഇപ്പോഴും പരയേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നത് എന്നുള്ളത് അതിന്റെ പ്രസക്തിയെ കാണിക്കുന്നു. അത് ഇപ്പോഴും പ്രസക്തമാണ്. പക്ഷേ പരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുക എന്നതല്ലാതെ മറ്റൊണ്ടും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുക?

എന്ന പലപ്പോഴും ദ്യുഖിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാര്യം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കച്ചവടവൽക്കരണത്തിനു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലെ അംഗീകാരമാണ്. തങ്ങൾക്ക് ഇതുതന്നെയാണ് വേണ്ടത് എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് ജനങ്ങളുടെ പ്രതികരണം. പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഇതിനെ ഉപമിക്കാൻ എന്നിക്കു തോന്നുന്നത് നമ്മുടെ സ്ത്രീയന്നുവായതോടൊബ്ദിയാണ്. സ്ത്രീയന്നുവൈശ്വര്യം എതിർപ്പ്, തനിക്ക് കൊടുക്കാൻ

*2003-ൽ എൻവി അനുസ്ഥിതി സമ്മൂലങ്ങളാട്ടനുബന്ധിച്ച് “സംഘടിപ്പിച്ച് ‘വിദ്യാഭ്യാസം മന കച്ചവടം’ സെച്ചിനാറിലെ അധ്യക്ഷ പ്രസംഗം.

സാധിക്കുന്നതില്ലോ അധികം ആവശ്യപ്പെടുന്നു എന്നതിനോടാണ്. ചില രക്ഷിതാക്കൾ പരാതിപ്പെടുന്നത് ഇപ്പോൾത്തെ കാലത്ത് ഒരു എണ്ണിനീ തർക്കും ഡോക്ടർക്കുമൊക്കെ എത്ര ലക്ഷ്മാൻ ചോദിക്കുന്നത് എന്ന താണ്. എണ്ണിനീയരോ, ഡോക്ടറോ അല്ലെങ്കിൽ അതുപോലെയുള്ളവരോ വേണം എന്നു തീരുമാനിക്കുകയും, അതിനു വില കൊടുക്കാൻ തയ്യാറാ വുകയും പക്ഷേ മാർക്കറ്റ്‌വില തനിക്കു താങ്ങാനാവുന്നില്ലല്ലോ എന്ന് ആകു ലപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന അതേ മനോഭാവമാണ് എണ്ണിനീയറിന്റെ കോളേജ് സീറ്റിനും മെഡിക്കൽകോളേജ് സീറ്റിനും ഇപ്പോൾ ചോദിക്കുന്ന വില വളരെ കുടുതലാണല്ലോ എന്നു പറയുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നത്. ജീവിത തിരിൽ വിജയം വരിക്കുന്നതിന്, തുപ്പത്തികരമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കു നതിന് എണ്ണിനീയറിനും മെഡിസിനിനും കമ്പ്യൂട്ടറും ബയോടെക്നോളജി ജീയും തുടങ്ങിയുള്ള ഗ്രാമർമേഖലകളും ഒരു വേരു എത്രയോ മേഖല കൾ ഉംട്ട് എന്നതോ അല്ലെങ്കിൽ അത്തരം മേഖലകളാണ് ജീവിതത്തിന് കുടുതൽ ആവശ്യം എന്നുള്ളതോ മനസ്സിലാക്കാതെ, മാർക്കറ്റിൽ അധികം ഡിമാന്റുള്ള മേഖലകളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന സഭാവം സർക്കാരും, മാധ്യമങ്ങളും ജനങ്ങളുടെമേൽ അടിച്ചേരിപ്പില്ലാണു കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. അതിന് വരുവാദരായിട്ടാണ് ഈ തരത്തിലെല്ലാരു ഒഴുക്ക് നാം കണ്ണു നത്. ഈ ഒഴുക്കിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് പ്രോഫഷൻൽ കോളേജ് സീറ്റു കൾ എന്നുള്ള എത്താനും അപൂർക്കിഷണങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കി കരുപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ സ്വന്ധദായത്തെ നമ്മകു നേരിടേണ്ടിവനിം കുന്നത്. ഇന്ന് ഡിമാന്റ് മെഡിക്കൽ കോളേജ് സീറ്റിനാണെങ്കിൽ നാജൈ ഒരു പക്ഷേ വേരു എത്തിനെങ്കിലുമാവാം. എത്താനും വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് എണ്ണിനീയറിങ്ങ് കോളേജിൽ സീറ്റുകൾ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്ന കാര്യം ആ മേഖലയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന തുങ്ങങ്ങൾ ഓർമ്മയുണ്ട്. പ്രീഡിഗ്രിയിൽ രണ്ടാം പ്രാവശ്യം പാസ്സായവരും കണക്കിന് തോറ്റ് പാസ്സായവരും എല്ലാം ആ ഇടയ്ക്ക് എണ്ണിനീയറിങ്ങ് കോളേജിൽ വന്നിരുന്നു. ഭാഗ്യവശാലോ നീർഭ്രാ ഗ്രവശാലോ അവർ പാസ്സായിവന്ന കാലത്താണ് ശർഹ് ബും വരുന്നത്. അതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് എണ്ണിനീയറിങ്ങ് ബിരുദധാരികൾക്ക് ഡിമാന്റു സഭായത്. അതോടെ വീണ്ടും എണ്ണിനീയറിങ്ങ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രിയ മായി. എണ്ണിനീയറിങ്കിലുള്ള താൽപുര്യം കൊണ്ടോ അതിലുള്ള അഭിരുചിക്കാണോ കഴിവുകൊണ്ടോ എന്നും അല്ല ഈ ഡിമാന്റുണ്ടാകുന്നത് എന്നർത്ഥം. കുറച്ചുകൂടി സാമാന്യവൽക്കരിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ പൊതുവായുള്ള ഒരു അസ്വസ്ഥതയുടെ

ലക്ഷ്യബോധമില്ലായ്മയുടെ, അല്ലെങ്കിൽ തെറ്റായ ലക്ഷ്യബോധത്തിന്റെ പ്രഭാവം മാത്രമാണ് ഇത്. ഇവിടെയാണ് വിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിലും തന്നി ലൈഷ്ട് ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാൻ നാം നിർബന്ധിതരാവുന്നത്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് തീർച്ചയായിട്ടും വളരെ മഹനിയവും മാന വികവുമായ ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. അത് തീർച്ചയായും സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസ ത്തിന്റെ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഒരതിരുവരെയെക്കിലും നിരവേറാൻ നാം ശ്രമി ക്കേണ്ടതുമാണ്. എത്രു സമൂഹത്തിലാണെങ്കിലും താരതമ്യേന ഒരു ചെറിയ വിഭാഗമേ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസാരംഗത്തിലേയ്ക്ക് പോകുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും നമ്മുടെ കൂട്ടികൾക്ക്, പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് ലഭി ക്കണം എന്ന് നാം കരുതുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ പത്തു വർഷ തേരേയോ പ്രതിജ്ഞവർഷത്തേയോ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസകാലം കൊണ്ട് അവർക്ക് പരിമിതമായ അളവിലെക്കിലും നേടാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. അതു കൊണ്ടുതന്നെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കുറേക്കുടി വ്യത്യ സ്ത്രീകും. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം, പൊതുവെ പാണ്ടാൽ, നിലവിലുള്ള അറിവിന്റെ വിമർശനാത്മകമായ വിലയിരുത്തലിനും ഉൾക്കൊള്ളലിനും അതിന്റെ പ്രയോഗത്തിനും, പുതിയ അറിവിന്റെ നിർഘമിതിക്കും പുതിയ തലമുറയെ പ്രാപ്തരാക്കാനുള്ള ഒരു ഘട്ടമാണ്. പക്ഷേ സ്കൂൾ വിദ്യാ ഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം അതല്ല എന്നു നമുക്കറിയാം. തീർച്ചയായും അതിൽ അറിവിന് ഒരു വലിയ പങ്കുണ്ട്. പക്ഷേ അതിനേക്കാൾ ഉപരിയായി സഭാ വരുപീകരണത്തിലും, വ്യക്തിത്വവികസനത്തിനുമെല്ലാം സ്കൂൾവിദ്യാ ഭ്യാസം സഹായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ സാമ്പച്ചര്യത്തിൽ പ്രതിജ്ഞ വർഷത്തെ സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം സാർവ്വത്രികവും സാജന്യവും ആക്കണം എന്ന അഭിപ്രായത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. പ്രതിജ്ഞ വർഷത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് പുറത്തുവരുന്ന ഒരു കൂട്ടിക്ക് ഏതാണ്ട് പതിനെന്നടുവയ്ക്ക് ആയി തിക്കും. ലോകത്ത് എല്ലാസ്ഥലത്തും ആറു വയസ്സു കഴിയുമ്പോഴാണ് സ്കൂളിൽ ചേരുകൂടുക. അപ്പോൾ പ്രതിജ്ഞ വർഷത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് പതിനെന്നടുവയ്ക്കായി പുറത്തു വരുന്ന കൂട്ടിക്ക് ഏതെങ്കിലും മേഖ ലയിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ട ദേശങ്ങളികമായ തയ്യാറെടുപ്പ്, ഇനിയും അഞ്ചോ ആരോ, പത്രാ വർഷം പഠന തുടരുന്നതിനുള്ള മാന സികമായ സന്നദ്ധത, പകത ഉണ്ടാക്കണം. അതല്ല എങ്കിൽ സമൂഹത്തിന് പ്രയോജനകരമായ ഏതെങ്കിലും ഉൽപ്പാദന സേവന മേഖകളിൽ ഒരു തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ട അറിവും പ്രായോഗിക പരിചയവും ആത്മ വിശ്വാസവും വളർത്തിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ

സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസം പുർണ്ണമാവുകയുള്ളൂ. അതിനു തീർച്ചയായും പത്രാം ക്ഷാസ് വിദ്യാഭ്യാസം പോരാ എന്നു നമുക്കൻഡിയാം. പതിനൊലോ, പതിനേം വയസ്സായ ഒരു കുട്ടിക്കൾ ഒരു തൊഴിൽമേഖലയിലേയ്ക്ക് നേരിട്ടു പ്രവേശി ക്കാൻ ശാരീരികമോ, മാനസികമോ ആയ സന്നദ്ധത ആയിട്ടുണ്ടാവില്ല. അതാണ് പതിനൊട്ടു വയസ്സുവരെയുള്ള സ്കൂളിങ്ങ് സാർവ്വത്രികവും നിർബ്ബ നധവു ആകണം എന്നും അതിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള രൂക്ഷം പുർത്തിയായിരിക്കണം എന്നും പറയാൻ കാരണം. തൊഴിൽ പരിശീലനം, തൊഴിൽവിദ്യാഭ്യാസം എന്നീ രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ ഇവിടെ വരുന്നു. ഈ രണ്ടും നാം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ താരതമ്യേന ദേശപ്പെട്ട നിലയിൽ കൊടു ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഈ പരിശീലനങ്ങളാണ്. കുറേകാലം മുമ്പുതന്നെ കേരളത്തിൽ ആരംഭിച്ച ഒക്കനിക്കൽ സ്കൂളുകൾ, അതുപോലെതന്നെ പത്രാംക്ഷാസ് കഴിഞ്ഞ കുട്ടികൾക്കു ചേരാവുന്ന ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ട്രെയി നിങ്ങൾ ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ടുകൾ, ഐ.ടി.എ, ഐ.ടി.സി തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ചില പ്രത്യേക തൊഴിലുകളിൽ പരിശീലനം നൽകുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളാണ്. താരതമ്യേന മെച്ചപ്പെട്ട രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവയാണ് അവ.

വിദ്യയും തൊഴിലും

പക്ഷേ, ഏറ്റവും ദരിദ്രമായ രീതിയിൽ, ഏറ്റവും ആക്ഷേപ കരമായ രീതിയിൽ ഇവിടെ നടപ്പാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് തൊഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന പേരിലുള്ള വൊക്കേഷണൽ ഹയർ സെക്കുണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസ(VHSE) സംബന്ധായമാണ്. വളരെ നല്ല ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി, ശാഖ നേരത്തെ പറിഞ്ഞ ആ ലക്ഷ്യം ഉള്ളിൽ കണ്ണുതന്നെ ആവിഷ്കരിച്ച് ഒരു സംബന്ധായമാണ്, വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. പക്ഷേ ഏറ്റവും മോശമായി അതു നടപ്പാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനം കേരളമായിരിക്കും. ആരംഭം മുതൽതന്നെ അതിന്റെ ദിശ തെറ്റായരീതിയിലുള്ളതായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ പല സ്കൂളുകളിലും വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. കോഴ്സുകൾ തുടങ്ങിയത് ഒരു കോഴ്സിന് അന്നത്തെ നിലയ്ക്കുള്ള സഹായമെന്ന നിലയ്ക്ക് അബ്ദുലക്ഷ്മിരൂപ കോട്ടേ ഗവ ഷൈറ്റിന്റെ ശാസ്ത്ര കിട്ടും എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. കുടുതൽ പണം വരുന്നു, അത് കേദ്രാധിഷ്ഠിത പദ്ധതിയാണ്, അതു നഷ്ടപ്പെട്ടതാണ് പാടില്ല എന്നതു കൊണ്ടുമാത്രം വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളുണ്ട്. ഏയംബു സ്കൂളുകളിലാണെങ്കിൽ കൂറച്ച് അഭ്യാപകരെ നിയമിക്കാൻ ഉള്ള അവസ്ഥമാണ് എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ കോഴ്സും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സർക്കാർ വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. കളിൽ അഭ്യാപകരെ നിയമിക്കുക കൂടിയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരുപാട് വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. കളിൽ ഗറ്റ് ഫാക്ടറീയാണ്. മനോ

ഹരമായ സങ്കൽപ്പം! ദിവസക്കുലി എന്നതുപോയി മൺിക്കുർ കുലി എന്ന യിട്ടുണ്ട് ഇപ്പോൾ ആ വാക്കിന് അർത്ഥം. ഗറ്റ് ഫാൽക്കൻറ്റി എന്ന ഉദാ തത്ത്വാദ സങ്കൽപ്പത്തിനെ ഇങ്ങനെ നശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മൺിക്കുർ കുലിക്ക് പണിയെടുക്കുന്നവരെക്കാണ്ട് ഇതു കോഴ്സ് നടത്തിക്കൂടു; കുലി മാത്രമല്ല അവരുടെ മനോഭാവവും മൺിക്കുർക്കണക്കിനായിട്ട് മാറുക; കുട്ടികളേഡോ, സമുഹത്തിനോടോ യാതൊരു പ്രതിജ്ഞാബല്ലതയും ഇല്ലാത്ത രീതിയാവുക എന്നതാണ് പലയിടത്തും കാണുന്നത്. ഇതിനൊക്കെ ആദരണിയമായ അപവാദങ്ങൾ ഇല്ല എന്നല്ല. വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് വളരെ നന്നായി പറിപ്പിക്കുന്ന അഭ്യാസകരുണ്ട്. പക്ഷേ പൊതുവിൽപ്പറ യുകയാണെങ്കിൽ വി.എച്ച്.എസ്.ഇ. യിൽ പറ്റിയിരിക്കുന്ന കുഴപ്പം, ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം അപ്പാടെ മാറ്റിക്കളഞ്ഞുവെന്നുള്ളതാണ്. അതിലേയ്ക്ക് കുട്ടികളെ ആകർഷിക്കുന്നതിന് വി.എച്ച്.എസ്.ഇ. യുടെ പ്രസക്തിയും പ്രാധാന്യവും ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം നമ്മുടെ സർക്കാർ കണ്ട കുറുക്കുവശി ഇതിനെ പിൻവാതിലില്ലെടയുള്ള പ്രിഡിഗ്രി (Pre-degree through back door) ആകി മാറ്റുകയെന്നതാണ്. വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.യിലെ വൊക്കേഷൻൽ വിഷയങ്ങൾക്കു പുറമെ സാധാരണപോലെ അന്നത്തെ പ്രിഡിഗ്രി സിലബസല്ല് അനുസരിച്ചുള്ള ഫിസിക്സ്; കെമിസ്ട്ടി, മാത്തമാറ്റിക്സ്, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നിവയും പിനെ ഒരു ജനറൽ ഫൗണ്ടേഷൻ കോഴ്സും. ഇത്രയും അധികമായി പറിച്ചിട്ട് പാസ്സാവുകയാണെങ്കിൽ ഇത് പ്രി.ധിഗ്രിക്സ് തുല്യമാകും എന്നൊരു പ്രവ്യാപനം. അതോടു കൂടി പ്രി.ധിഗ്രിക്സ് അധികിഷ്ണൻ കിട്ടാതെ നടന്നിരുന്ന ഒരുപാടു കുട്ടികൾ വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.യിൽ ചേരുകയും വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.യുടെ നിലനിൽപ്പിന്റെ പ്രശ്നമായതുകൊണ്ട് അവരെ യെല്ലാം പാസ്സാക്കുകയും അവരെല്ലാം ഫുസ് ടു, അണ്ണുകിൽ പ്രിഡിഗ്രി കഴിഞ്ഞു വരുന്ന കുട്ടികളേക്കാൾ മാർക്കുവാണി വിണ്ടും മെയിൻസ്ട്രീ മിൽ വന്ന് ബി.എസ്സ് തുടങ്ങിയ ഓഫീസുകളിൽ ചേരുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുപാടു ഇവിടെയുണ്ടായി. ഇത് ഇവിടുത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ ആസൂത്രക ലിലോ ഭരണകർത്താക്കളിലോ ഒരു ഉൽക്കണ്ഠംയും ഉണ്ടാക്കിയില്ല എന്നുള്ളതാണ് അതുതകരമായ വസ്തുത. അതുമാത്രമല്ല ഇതോടുകൂടി വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.യ്ക്ക് നല്ല നല്ല ഡിമാൻഡ് വന്നിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഉദ്ദേശ്യം ലക്ഷ്യം പറയുന്നതും നല്ല കേൾക്കേണ്ടി വരുന്നു. അപ്പോൾ വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.യ്ക്ക് ഡിമാൻഡ് വരുന്നത് വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.യുടെ ഉദ്ദേശ്യം ലക്ഷ്യം പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കൈക്കിയറയില്ലെന്നാണ് എന്നുള്ള കാര്യം ഇവിടെ സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മർഖിക്കപ്പെടുന്നു. വി.എച്ച്.എസ്.ഇ. കുട്ടികൾക്ക് ഒരുപാട് പരാതികളുണ്ട്. ആ പരാതികൾ വേരൊരു പ്രകരണത്തിലാണെങ്കിൽ രണ്ട്

കരമാണ് എന്നു പറയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇത് രസകരമല്ല, ദ്വാവകരമാണ്. തുടർന്നുള്ള പഠനത്തിന് തങ്ങൾക്ക് കാട്ട കിടുന്നില്ല; എണ്ണിനീയൻിൽ, അഗ്രികൾച്ചർ തുടങ്ങിയ ഡിഗ്രി കോഴ്സുകൾക്ക് തങ്ങൾക്ക് കാട്ട കിടുന്നില്ല എന്നാക്കെയാണ് അവരുടെ പരാതി. അഗ്രികൾച്ചർ വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. കഴിഞ്ഞ ഒരു കൂട്ടിയോട് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഒരു തെങ്ങിൽ സാധാരണ ഒരു വർഷം എത്ര തേങ്ങ കിട്ടും എന്ന് ചോദിക്കു. അവരോടുള്ള ഒരു അഗ്രികൾച്ചർ ഗ്രാജേറ്റിനോടു ചോദിച്ചാലും പ്രശ്നമാവും. അതുപോലെ തന്നെ ധയറി സയൻസിൽ വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. ചെയ്ത ഒരു കൂട്ടിയോട് പശുവിനെ കരകാരം അറിയുമോ എന്നു ചോദിക്കു. അത് തെങ്ങളുടെ സിലവെല്ലിലില്ല എന്നാവും ഉത്തരം.

മലമുഴയിൽ വളരെ പ്രഹസ്തമായ രീതിയിൽ നടക്കുന്ന ഒരു ഫിഷറിസ് പ്രോജക്ടുണ്ട്. റിസർവേയർ ഫിഷറിസിന്റെ. അതിന്റെ തൊട്ടട്ടുള്ള വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. സ്കൂളിൽ ഫിഷറിസ് അക്കാദമികൾച്ചർ ഒരു വിഷയമായി പാപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മൾ സാധാരണഗതിയിൽ വിചാരിക്കുക, മലമുഴയിലെ ഫിഷറിസ് പ്രോജക്ടാണ് അവിടത്തെ വി.എച്ച്.എസ്.ഐ.യിൽ ഈ കോഴ്സ് എൻപ്പെടുത്താൻ കാരണം എന്നാണ്. ഇവ തമ്മിൽ വളരെ ജൈവവസ്യമുണ്ടായിരിക്കും എന്നും കരുതും. എന്നാൽ അത്തരം ധാതൊരു കുഴപ്പവും അവിടെ ഇല്ല. ഏകിൽ ഒരു എധുക്കേഷന്തൽ വിസിറ്റിന് അവിടെ പോയിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതും ആകെയുള്ള ബന്ധം. എധുക്കേഷന്തൽ വിസിറ്റുകളുടെ കാര്യം നമ്മുക്കൊക്കേ അറിയാം. ഇതുതന്നെ ധാണ് എല്ലാ ടെറയ്യുകളുടേയും കാര്യവും. തൊഴിൽമേഖലയുമായിട്ട് തങ്ങൾക്ക് ബന്ധമുണ്ടാകുന്നില്ല, തങ്ങൾക്ക് ഈ കോഴ്സ് കഴിയുമോശിള്ളു തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ആത്മവിശ്വാസം ഉണ്ടാകുന്നില്ല തുട്ടണ്ണിയ പരാതികളാനും ആർക്കൂമില്ല. ആ പാവപ്പെട്ട കൂട്ടികളുടെ പരാതി തെങ്ങളുടെ കോഴ്സിന് പി.എസ്.സിയുടെ അംഗീകാരം കിട്ടിയിട്ടില്ല. പി.എസ്.സി. ജോലിക്ക് ക്ഷണിക്കുന്ന സമയത്ത് വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. അതിന്റെ കുടെപ്പെടുത്തിക്കിടുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ്. അത് വളരെ നൃത്യമായ പരാതിയാണ് എന്നാണ് ഈ കോഴ്സ് നടത്തുന്നവരുടേയും അഭിപ്രായം.അപ്പോൾ വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. കോഴ്സ് നടത്തുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇത്തരം ചില ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ട സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ നൽകുക എന്നതാണ്. അതല്ലാതെ, തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അറിവും ആത്മവിശ്വാസവും പ്രായോഗിക പരിചയവും കൂട്ടികൾക്ക് കൊടുക്കുക എന്ന ഒരു സങ്കൽപ്പം കോഴ്സ് നടത്തുന്നവരിലും ഇല്ല. പറിക്കുന്ന കൂട്ടികൾക്കും അത്തരം പ്രതീക്ഷകളില്ല.

എങ്ങും വേണ്ടാത്തവർ

കഴിഞ്ഞ ദിവസം വി.എച്ച്.എസ്.ഇ. കുടി നടത്തുന്ന ഒരു ടെക്നിക്കൽ ഫൈസ്കുളിംഗ്രേ പ്രിൻസിപ്പാളുമായി കുറേ അധികം സംബന്ധം ഉണ്ടോ എന്നിവനു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരാതിയിതാണ്. ടെക്നിക്കൽ ഫൈസ്കുളിംഗ്രേ ഭാഗമായി നടന്നിരുന്നതുകാണ്ട്, അവിടെ താൽപ്പര്യമുള്ള അഭ്യാപകരും ഉപകരണങ്ങളും ഉണ്ട്. പക്ഷേ വി.എച്ച്.എസ്.ഇ. കുടി വന്ന തുകാണ്ട് ആകെ കുഴപ്പമായി. ഒരു താൽപ്പര്യവുമില്ലാത്ത കൂട്ടികളാണ് ഇങ്ങനൊടു വരുന്നത്. മറ്റ് മേഖലകളിലോന്നും അധികിഷ്ഠ കിട്ടാത്ത കൂട്ടികളാണ് ഇങ്ങനൊടു വരുന്നത്. അപ്പോൾ തൊഴിൽസംബന്ധമായിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം മറ്റു മേഖലകളിൽ അധികിഷ്ഠ കിട്ടാത്തവർക്കുള്ള ഒരു ആശയമാന മണം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഇതിന്റെ പിനിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അത് കൂട്ടികളുടെ കുറുമല്ല തീർച്ചയായും. രക്ഷിതാക്കളുടേയും കുറുമല്ല. നമ്മൾ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സംസ്ഥായത്തിന്റെതന്നെ കുറുമാണ്. അഭ്യാസം ആവശ്യമായ തൊഴിലുകളിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പടാനുള്ള ഒരുവഴി എന്ന നിലയിലാണ് നമ്മൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ കാണുന്നത്. അതുകാണ്ട് കോളേജിൽ പഠിച്ചിട്ടുള്ള രാഖർ കാതികാധാരം ആവശ്യമുള്ള ജോലി ചെയ്യുന്നത് പത്രത്തിൽ മുൻപേജിൽത്തന്നെ ന്യൂസാണ്. യൂനിവേഴ്സിറ്റി ഡിഗ്രിയുള്ള ആർ കൂഷി ചെയ്താൽ അതോരു ന്യൂസായി. അപ്പോൾ യൂനിവേഴ്സിറ്റി ഡിഗ്രിയുള്ള ആർ കൂഷിചെയ്യാൻ പാടില്ല. കൂഷിയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പടാനാണല്ലോ ഇതാൾ യൂനിവേഴ്സിറ്റി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പോയത് എന്നാണ്, അയാളുടേയും അയാളെ പരിക്കാനയച്ചവരുടേയും കണ്ണുനിൽക്കുന്നവരുടേയും വിശ്വാസം.

അഭ്യാസത്തിൽനിന്ന് രക്ഷ

വളരെ പഴയാരു ഇരജിപ്പഷ്യൻ കാർട്ടുൺ എൻ കാണുക യുണ്ടായി. മുഖായിരമോ നാലായിരമോ വർഷം മുമ്പുള്ള കാര്യം. ഒരു ഇരജി പ്പഷ്യൻ രക്ഷാകർത്താവ് തന്റെ മകനെ ചീതി പറയുകയാണ്. നീ ഇങ്ങനെ കളിച്ചു നടന്നാൽ പാടൻ അഭ്യാസിക്കേണ്ടിവരും. പോതി നാലക്കഴം പഠിച്ചാൽ (ഇരജിപ്പത്തിൽ പഠിക്കൽ എന്നാൽ അക്ഷരം പഠിക്കൽ തന്നെ യാണ്; ഒരുപാടക്ഷരങ്ങളുണ്ട്) നിന്നുക്കൊരു ഗുമസ്തൻ (Scribe) ആകാം; കൊട്ടാരത്തിലെ എഴുതാളനായി മാറാം. അപ്പോൾ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഈ അഭ്യാസിക്കുന്ന പണിയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് എഴുതാളനായി

മാറുക എന്നതാണ്. ഈത് അനന്തരത കാഴ്ചപ്പാടാണ്. ഒരുപക്ഷേ എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും ഈ കാഴ്ചപ്പാട് ഉണ്ടായിരുന്നു. നമുക്കിപ്പോധും ഈ കാഴ്ചപ്പാടാണുള്ളത് എന്നതാണ് കുഴപ്പം. കാഴ്ചപ്പാട് എല്ലാ സമൂഹ ത്വിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈതു മാറിയത്, വ്യവസായ വിപ്പവത്തോടുകൂടി, മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയോടു കൂടിയാണ്. അവർ കണ്ണെത്തിയത്, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത്, കാശുണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയാണ് എന്നാണ്. സമ്പത്തുണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയ. അഖ്യാന ത്വിന്റെ മല്ലവർഘവന നടത്താൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരു സംഗതി. അതിനു മുമ്പ് വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി, മനുഷ്യന് പ്രയോജനമില്ലാത്തതുമാത്രമേ പഠി ക്കാവു എന്നൊരു കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു. മാത്തമാറ്റിക്കുന്നേൻ the cream of science എന്ന് ഗ്രീക്കുകാർ വിശ്രഷ്ടിപ്പിക്കുവാനൊരു കാരണം ഈതു കൊണ്ട് ഒരു ശുണ്ണവും ആർക്കുമില്ല എന്ന ഒരു ചിന്തയാണ്. പിന്നീടാണ് യുദ്ധത്തിനുപോലും ഈതുതകുന്നതാണ് എന്നു കണക്കുപിടിച്ചത്. ഈപ്പോൾ മാത്തമാറ്റിക്കുന്ന് പ്രയോജനമില്ലാത്ത സംഗതിയെന്നുമല്ല. വളരെ പ്രാക്ടി ക്കൽ ആഫ്ഫീക്കേഷനുള്ള സംഗതിയാണ്. തന്ത്രങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ഗുഡ്വില്യു

പക്ഷേ, പ്രായോഗിക പ്രയോജനങ്ങളില്ലാത്ത സംഗതികളാണ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിലുശ്രദ്ധപ്പട്ടതേണ്ടത് എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് യുറോപ്പിൽ ഒരുപാടുകാലം നിലനിന്നിരുന്നു. അതുമാറുന്നത് വ്യവസായ വൽക്കരണ ത്വിന്റെ ഏട്ടം വരുമ്പോൾ ആണ്. ഉദാഹരണം, മെമനിങ്ങ് ഇൻഡിസ്ട്രി. ഓരോ അയിരിലും ഏത്തലവിൽ നമുക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ള ലോഹം, അത് ചെമ്പാണകിലും ഇരുയമകണക്കിലും ഇരുസാണകക്കിലും, ഏത്തലവിലുണ്ട് എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന് കൈമിസ്ട്രി ആവശ്യമായിവരുന്നു. അതുവരെ കൈമിസ്ട്രിപോലും ആൽക്കമി എന്ന പേരിൽ വെള്ളത്തീയത്തിനെ സർജ്ജ മാക്കി മാറ്റാൻ ഉള്ള ഒരു വിദ്യയായിട്ടാണ് പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഗുഡ്വില്യു യെന്നുമല്ല ഈത്. ഈത് മെമനിങ്ങ് ഇൻഡിസ്ട്രിക്ക് സഹായകമായിട്ടുള്ള സമ്പത്തുൽപ്പാദിപ്പിക്കാൻ സഹായകമാകുന്ന ഒരു വിദ്യയാണ് എന്ന് മനസ്സിലായപ്പോഴാണ് കൈമിസ്ട്രി പഠനത്തിനെ സഹായിക്കാൻ ഇൻഡിസ്ട്രി മുന്നോട്ടു വരുന്നത്. അതുപോലെ ഓപ്പടിക് എന്നൊരു ശാസ്ത്രം കണ്ണട നിർമ്മാണത്തിന് സഹായകമാണ് എന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടാണ് യുണിവേഴ്സിറ്റികളിൽ ഓപ്പടിക് സിനുവേണ്ട പഠനം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ കണ്ണടനിർമ്മാതാക്കൾ മുന്നോട്ടു വരുന്നത്. മെമനുകളിൽ വെള്ളം പണ്ടു

ചെയ്തു മാറ്റുന്നതിന് എണ്ണിനുകൾ ആവശ്യമാണ് എന്നതുകാണ്ഡാണ് സ്ത്രീൾ എണ്ണിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഗവേഷണങ്ങൾക്ക് മെമനിങ്ങ് ഇൻഡസ്ട്രി പിന്തുണ നൽകുന്നത്.

മാറ്റുന്ന കാഴ്ചപ്പൂർക്ക്

ഇങ്ങനെ പ്രായോഗികമായിട്ടുള്ള പ്രയോജനമുണ്ട്, മുല്യ വർദ്ധന ഉണ്ടാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നതാണ് വിദ്യ എന്നു മനസ്സിലാവുന്നോ ഭാണ്ട് യുറോപ്പിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള, യുണിവേഴ്സിറ്റികളെപ്പറ്റിയുള്ള കാഴ്ചപ്പൂർക്ക് മാറ്റുന്നത്. അഭ്യാസത്തിന്റെ മുല്യവർദ്ധന നടത്താനായി വിദ്യ സഹായിക്കും എന്നത് ഒരു തിരിച്ചറിവാണ്. തൊഴിലിനെ ഒഴിവാക്കുന്നതിനായിട്ടല്ല, തൊഴിലിന്റെ സ്വഭാവം മാറ്റുന്നതിന്, അതിനെ ആധുനികീകരിക്കുന്നതിന് യന്ത്രവൽക്കരണം സഹായിക്കും എന്നും, തൊഴിൽ പരിസരങ്ങൾ മാറ്റുന്നതിനും കുടുതൽ ആരോഗ്യകരമാക്കുന്നതിനും അതിലൂടെ കുടുതൽ സമ്പത്തുൽപ്പാദിപ്പിക്കുകയും കുടുതൽ കുലിനേടാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും ഉപകരിക്കും എന്നും ആണ് പ്രായോഗികമായി അവർ കണ്ട കാര്യം. പക്ഷേ നമ്മൾ ഇപ്പോഴും അഭ്യാസിക്കാതെ ജീവിക്കാൻ കാഴ്ചയുണ്ടെന്നതാണ് ഭാഗ്യം എന്നു കരുതുന്നു. അങ്ങനെ ജീവിക്കുന്ന വരാണ് സമൂഹത്തിലെ ഉന്നതർ എന്നാണ് നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പൂർക്ക്. തീരെ അഭ്യാസിക്കാതെ ജീവിക്കാൻ പറിപ്പിലും എങ്കിൽ അത്യാവശ്യം യെഖണിക്ക മായ മാനസികമായ അഭ്യാസമാകാം. ആപ്പീസിലിരുന്ന് വെള്ളക്കോളർ ജോലികൾ ചെയ്യുന്നതാണ് അതിനടുത്തപടി എന്നും അതും നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ നിലക്കോളർജോലികൾക്കോ, കോളറേ ഇല്ലാത്ത പണികൾക്കോ പോകേണ്ടതുള്ളൂ എന്നും ഉള്ള ഒരു കാഴ്ചപ്പൂർക്ക് സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. മറ്റാനീനും സീറ്റു കിട്ടാതെവർ വൊക്കേഷനൽ ഹയർ സെക്കണ്ടറിക്കു വരുന്നു എന്നുള്ള അവസ്ഥയുടെ കാരണം മറ്റാനും അങ്ങനെയുള്ളവർിലും എത്രക്കും ഒരു തൊഴിലിനോട് ആഭിമുഖ്യമുണ്ടാക്കിയെടുക്കുന്നതിനോ, അവർക്കും കഴിവുകൾക്കുനുസരിച്ചുള്ള വൈദഗ്ധ്യം വളർത്തിയെടുക്കാനോ വേണ്ട സാഹചര്യം നിർഭാഗ്യവശാൽ നാശം വൊക്കേഷനൽ സ്കൂളുകളിൽ ഇല്ലാതാനും. ലഭ്യമായ സാഹചര്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള വഴക്കം (flexibility) ഈ സ്കൂളുകൾക്കു കൊടുത്തിട്ടുമില്ല.

മലവുഴയിലെ ഹയർസെക്കണ്ടറി സ്കൂളിലെ പ്രിൻസിപ്പ് ലിനെ ഞാൻ കുറ്റം പരയുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുട്ടികളെ മലവു

പിഷറിസ് പ്രോജക്ടിലേയ്ക്കയച്ചാൽ ഒരുപക്ഷേ അവരെ അവിടെ കയ്യുകയില്ല; അല്ലെങ്കിൽ കീസ് സമയത്ത് അവരെ അയച്ചതിന് അദ്ദേഹം ഉത്തരം പറയേണ്ടിവരും. അതുപോലെ ചിറ്റരിലെ അഗ്രോമെഷ്ടീനി മെയിൻ്റെന്നർസിന്റെ ഒരു വി.എച്ച്.എസ്.ഐ. കോഴ്സുണ്ട്. പക്ഷേ വാടിനു തുള്ള വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുമായിട്ട് അവർക്ക് ബന്ധമൊന്നുണ്ടില്ല. അഞ്ചേരാ മെഷ്ടീനി കോർപ്പറേഷൻ സ്ഥാപനങ്ങളുംവിഭാഗങ്ങൾ. അവയുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിനും സംവിധാനമില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അവിടെ വ്യാപകമായി പാടത്തുപയോഗിക്കുന്ന അഗ്രോമെഷ്ടീനിയുമായി ഇവരെ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. മോട്ടോർ മെകാനിസം പഠിപ്പിക്കുന്ന വി.എച്ച്.എസ്.ഐ.കളുണ്ട്. ആ പ്രദേശത്ത് നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ടുവിലർ വർക്കഷാപ്പുകളോ ഫോർ വീലർ വർക്ക് ഷാപ്പുകളോ ആയി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കഴിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, സ്കൂളിലെ ലാബിലോ വർക്കഷാപ്പുകളോ ഉള്ള ഒന്നോരണ്ടോ യന്ത്രങ്ങളിൽ എത്തുങ്ങുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമാണ് ഈ കൂട്ടികൾക്ക് കിട്ടുന്നത്. സ്കാഡാവികമായ അഭിരുചി വളർത്തുന്നതിനും വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും, തങ്ങൾക്ക് ഉണ്ട് എന്ന് അവർക്കുപോലും അറിയാത്ത കഴിവുകൾ കണ്ടത്തി വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉള്ള അവസരവും അവർക്കു കിട്ടുന്നില്ല. ഈത് മാറ്റാതെ ഹയർസെക്കണ്ടറിൽത്തിലുള്ള തൊഴിൽവിദ്യാഭ്യാസം പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുകയില്ല.

ഈതു വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു മാത്രം വരുത്തേണ്ട മാറ്റമല്ല എന്നുകൂടി ഇതിനോടൊപ്പം ചുണ്ടിക്കാണിച്ചില്ല എകിൽ തൊൻ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നവരോട് തെറ്റായിരിക്കും ചെയ്യുക. സമൂഹത്തിലും ഇതിനുസരിച്ചുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വരേണ്ടതുണ്ട്. കൂടുതൽ വരുമാനമുള്ളത്, കൂടുതൽ സാമൂഹിക അംഗീകാരമുള്ള തൊഴിലുകൾ സർവ്വകലാശാലാബിരുദ്ധധാരികൾക്കു മാത്രമാകി വെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു അവസ്ഥ, അല്ലാതുള്ള ജോലികൾ ചെയ്യുന്നവരോട് പൂർണ്ണം എന്നോ, അവഗണന എന്നോ പറയേണ്ടി വരുന്ന ഒരു അവസ്ഥ - ഈതും മുതലാളിത്തവൽക്കരണം നടന്നിട്ടുള്ള സമൂഹങ്ങളിലുള്ളതിനേക്കാൾ വളരെ കൂടുതൽ നമ്മുടെ സമൂഹം അളളില്ലെന്ന്.

തീർച്ചയായും സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ ശരാശരി വരുമാനം എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും മറ്റുള്ളവരുടെതീനേക്കാൾ ഉയർന്നതാണ്. അതിനു തർക്കമെന്നുമില്ല. പക്ഷേ എത്രമാത്രമുണ്ട് ഈ വ്യത്യാസം? കോളേജ് അഭ്യാപകരുടേയും സ്കൂൾ അഭ്യാപ

കരുടേയും ശമ്പളങ്ങൾ തമിൽ ഇത്രയേറെ വ്യത്യാസം വേരെ എത്തെങ്കിലും സമുഹത്തിലുണ്ടോ? എണ്ണിനീയരിങ്ക് ഡിഗ്രിയുള്ളവരുടേയും ഡിപ്പോമ ഫൂളളവരുടേയും, ടെക്നോഡിപ്പുള്ളിയും വരുമാനത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം നമ്മുടെ സമുഹത്തിലുള്ളതുപോലെ വേരെ എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടാ വുമോ? മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും ഒരു കരിയർ തുടങ്ങുന്ന സമയത്തെങ്കിലും, നിങ്ങളുടെ പദ്ധതിലും എന്നായാലും, നിങ്ങളൊരു എണ്ണിനീയരിങ്ക് ഗജേറ്റായാലും ടെക്നോഡിപ്പുനായാലും കേറ്റിരിങ്ക് വർക്ക് ചെയ്യുന്നവനായാലും, നിങ്ങളുടെ ആരംഭകാല വരുമാനം എത്താണ്ട് ഒരുപോലെയായി തിക്കും. വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നുമുണ്ടാകില്ല. അപ്പോൾ ഇത്രയും കഷ്ടം പിഡ്ക് എണ്ണിനീയരിങ്കിനൊക്കെ പോകുന്നത് എന്തിനാണ് എന്ന ഒരു ചോദ്യം ഉണ്ടാവും. രണ്ടു കാരണങ്ങളാണ്. ഒന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അഭിരുചി ഉള്ളതുകൊണ്ട്. അത് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പറയാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു കാരണമല്ല. രണ്ട് ഭാവിയിൽ ഒരു കരിയർ തുടങ്ങികഴിഞ്ഞ് പിന്നീടുള്ള ഉയർച്ചയ്ക്ക്, നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന അധികമായ പഠനം അധികമായ ഉത്തരവാദിത്വം അണ്ട് ഇത്തല്ലാം സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ ഒരു ഇരുപതുവർഷമൊക്കെ കഴിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ഇവരുടെ വരുമാനങ്ങൾ തമിൽ തീർച്ചയായും വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാം. പക്ഷേ മാനൃമായി ജീവിക്കാൻ വേണ്ട വരുമാനം ഈ എല്ലാ തൊഴിലുകളിലും കിട്ടും എന്നവർ ഉറപ്പുവരുത്തുന്നുണ്ട്. ഇത് നമ്മൾ ചെയ്യുന്നില്ല. നമ്മൾ ഇപ്പോഴും തൊഴിലിരുന്നിയും വരുമാനത്തിന്റെയും വ്യത്യാസം ബോധപൂർവ്വംതന്നെ നിലനിർത്തുന്നു. ബോധപൂർവ്വം ഈ വ്യത്യാസം നിലനിർത്താൻ കാരണം, നമ്മുടെയൊക്കെ കുട്ടികൾക്ക് കിട്ടും എന്ന് നമ്മൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ആശിക്കുന്ന ജോലികൾ സർവ്വകലാശാലാ വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവർക്കു കിട്ടാവുന്ന ജോലികളാണ് എന്നതുന്തെ. അതു കൊണ്ട് നമ്മുടെ കുട്ടികളുടെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാക്കാൻ വേണ്ട നയങ്ങൾക്കാണ് അബോധപൂർവ്വമെങ്കിലും നമ്മൾ രൂപം കൊടുക്കുന്നത്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസമെന്നത് ഒരു ഗുഡാ ലോചനയായി മാറുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസംതന്നെ ഒരു ഗുഡാലോചന യാണ്. അതു ഗുഡാമൊന്നുമല്ലെങ്കിലും അതിന്റെ ഉള്ളുകളികൾ അജുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. നമ്മൾ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നത് കുറേയിക്കും അതി പ്രകളാണ്. ഡേ. കെ.എസ്. പണിക്കർ അംഗമായിരുന്ന അശോക് മിത്ര കമ്മീഷൻ ഒരു നിരീക്ഷണം വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഒന്നാം കൂണ്ടിൽ ചേരുന്ന നൂറുകുട്ടികളിൽ എഴുപതുപേര് മാത്രമേ പത്താംകൂണ്ടിൽ എത്തുന്നുള്ളൂ, കേരളത്തിൽപ്പോലും. ആരോഗ്യക്കും കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്ന മുപ്പതുപേര് എന്നറിയാൻ വലിയ ഗവേഷണമൊന്നുമാവശ്യമില്ല. വീടിലത്യാവശ്യം

പറഞ്ഞുകൊടുക്കാനോ, ട്രൂഷൻ കൊടുക്കാനോ പറ്റുന്നവരുടെ കൂട്ടിക്കളാനും ഈ കൊഴിഞ്ഞതുപോകുന്ന കൂട്ടത്തിലുണ്ടാവില്ല. പത്താംകൂട്ടാസ്സിൽ പരീക്ഷകരിൽക്കുന്ന എഴുപത്രുപേരിൽ മുപ്പത്തിഞ്ചുപേരും തോർക്കുകയാണ് എന്നും നമ്മകൾഡിയാം. നമ്മൾ എറ്റവുമധികം ആലോച്ചിക്കുന്ന കൂട്ടക്കാലയുണ്ടാണ്. എസ്.എസ്.എൽ.സി പരീക്ഷ. ഈ തോർക്കുന്നവരും ഏതു വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നവരാണ് എന്നറിയുന്നതിനു വലിയ ഗവേഷണ മൊന്നും ആവശ്യമില്ല. അപ്പോൾ അരിപ്പയിൽക്കൂടി കടന്നുവരുന്ന മുപ്പത്തിഞ്ചുപേര് ആണ് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാനെങ്കിലും ദൈരുപ്പെടുന്നവർ. അതിൽ ഏഴോ എടോ പേരുക്കാണ് ദോഹമഷണൽ കോളേജുകളിൽ അധ്യാപികൾ കിട്ടുന്നത്. ഈ ഏഴോ എടോ എന്നുള്ളത് പത്രേം പറ്റണ്ടോ ആക്കുക എന്നുള്ളതാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തെ എറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളി എന്നാണ് ഒരുദ്യോഗിക വിദ്യാഭ്യാസ വിഭഗ്രഭവരുടെ ചിന്ത. എന്നിനീയറിങ്ങ് കോളേജിലും മെഡിക്കൽ കോളേജിലും മെഡിക്കലാക്കേഡിമി സീറ്റ് വർഖിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിലുള്ള ചിന്തയിൽക്കാണാലോ? ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വരുന്നവരിലെ ചെറിയവിഭാഗത്തിന് ഉള്ള അവസരങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുക. അവരെ എക്സ്‌പോർട്ട് കൂളിറ്റി മെറ്റീരിയൽ ആയിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അപ്പോൾ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യംതന്നെ അരിപ്പകളിലും ഒരു വരേണ്ടവർദ്ധനയെ അരിച്ചെടുക്കുക എന്നതാവുന്നു. അതിൽ നമ്മുടെ കൂട്ടിയെ ഉൾപ്പെടുത്താണ് കഴിയും എന്നുപ്പേജുള്ളതുകൊണ്ടാണ് നാം ഇതിനു കുടുന്നിൽക്കുന്നത്. ഏതുതരത്തിലുള്ള കടവകൾ വെച്ചാലും ശരി നമ്മുടെ കൂട്ടി അതിൽപ്പെടുകും, സന്തമായിട്ടുള്ള കഴിവു കൊണ്ട് വന്നില്ല എങ്കിൽ സാരിപ്പും കൂടുതൽ കാശു കൊടുത്താൽ അതിലുശ്ശപ്പെടുത്താൻ കഴിയണം. അതുമാത്രമേ നമ്മൾക്കാവശ്യമുള്ളു. അല്ലാതെ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്തണമെന്നോ, അതുകൂടുതൽ അർത്ഥപൂർണ്ണമാക്കണമെന്നോ, സമൂഹഗവ്യാക്കണമെന്നോ ഒരു നിർബന്ധവും നമുക്കില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി നാം കാണുന്നത്, ശ്രീനാരായണൻ ശുരൂ പറഞ്ഞതുപോലെ, വിദ്യകൊണ്ട് രക്ഷ നേടുക എന്നുതന്നെയാണ്. ശ്രീനാരായണൻ ശുരൂവിരുന്നു വചനങ്ങൾക്കാക്കേ പുതിയ വ്യാവ്യാനങ്ങൾ വരുന്ന കാലമാണാലോ ഈത്. നമ്മുടെ വ്യാവ്യാനം വിദ്യനേടി രക്ഷപ്പെടുക എന്നുള്ളതാണ്. അങ്ങനെ രക്ഷപ്പെടാൻ സഹായിക്കുന്നതാണ് വിദ്യ. അങ്ങനേയും ഒരു വചനമുണ്ട്. പക്ഷേ രക്ഷപ്പെടൽ എന്നതുകൊണ്ട് നാമുദ്ദേശിക്കുന്നത് ഈ നാട്ടിൽ നിന്നുള്ള രക്ഷപ്പെടലാണ്. ഈത്

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമാണെന്നെങ്കിൽ, എത്ര തൊഴിലുമായിട്ടാണ് ബന്ധം വേണ്ടത്? ഇപ്പോൾ വെളിയിൽ ഡിമാന്റീളുള്ളത്, പ്രിയമുള്ളത് എതാണ് എന്ന് ഇന്തർനെറ്റിലൂടെ അറിയാൻ കഴിയുന്നു. അത് എ.ടി പ്രോഫഷണലുകൾക്കാണോ? എന്തിനാണെങ്കിലും ശരി അതിനുസരിച്ചിട്ടുള്ള കോഴ്സുകളിലിട്ടും നടത്തുന്നു. അതിലൂടെ കുറേപ്പേരെ കയറ്റി അയ യ്ക്കുന്നു. അവരയൽക്കുന്ന ഡോളറുകളും ദിനാറുകളും മൊക്കെ വീതംവെച്ചു കുശലായി നമുക്കിലിട്ടും കഴിയാം. അതിനുസരിച്ചുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ ദിശനമാണ് നമ്മുടെത്. ഇതിൽ എവിടെയാണ് വോക്സേഷൻൽ ഹയർ സെക്കന്ററിക്കുള്ള സ്ഥാനം? സ്ഥാനം കിട്ടണമെങ്കിൽ സൗഖ്യം അറേബുയി ലോ, കുബേദ്രിലോ വി.എച്ച്.എസ്.ഇ. ഒരു അംഗീകൃത കൊളിപ്പിക്കേണ്ട നായി അംഗീകരിച്ചു കിട്ടണം. പകേജ് അവിടത്തെ കാര്യം എന്തെന്ന് ചില സുഹൃത്തുകളുംമറ്റും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളത് വേറെ രീതിയിലാണ്. രോൾ ഇവിടെ, വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് എയർക്കൺഡൈഷൻിങ്ങ് ഫ്രീജ്രേറീംഗിൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് നേടി. ഇപ്പോൾ അതിനാണ് അവിടെ ഡിമാന്റ് എന്നാണ് ധാരണ. (അവിടെ ചുടായതുകൊണ്ട് എ.സിക്ക് വൻ ഡിമാന്റീംഡാവണമല്ലോ?) അവിടെ എത്തി അദ്ദേഹത്തിനു ജോലിയും കിട്ടി. ഒരു വണ്ടിയിൽക്കയറ്റി അയാളെ മരുഭൂമിയിൽക്കൂടി കുറേതും കൊണ്ടുപോയി. ഒരു ഓയൽ പസിങ്ക് പിറ്റിലെത്തി. അവിടെ ഒരു ഫ്രീജ്രേഫേഴ്സ് യൂനിറ്റ് കേടായിക്കിടക്കുന്നു. “ഇതു നേരേയാക്കണം. വൈകുന്നേരം വരാം” എന്നു പറഞ്ഞ കൊണ്ടുവന്ന ആർ വണ്ടിയുമായി തിരിച്ചുപോയി. അവിടെ എത്ര സംഭവിച്ചിരിക്കും എന്ന് നമുക്ക് ഉള്ളിക്കാം. കഴിയിൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റുള്ളതുകൊണ്ടാനും യാത്രം നേരേയാക്കാൻ പറ്റില്ല. പണി അറിയുകതനെ വേണം.

അപ്പോൾ വെളിയിൽപ്പോയി പണിയെടുക്കണമെങ്കിലും പണി പറിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമാണ് വേണ്ടത്. വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.ക്കും ഒരു പ്രയോജനമുണ്ട്. പകേജ്, പ്രിഡിഗ്രി ട്രൈ ബാക്സ്യോർ എന്നതു മാറ്റി ധമാർത്ഥ തത്തിൽ തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കഴിവു നൽകുന്ന ഒരു സംഗതിയായി അതിനെ മാറ്റണം. എനിക്ക് കുറേക്കാലം ഒരു തെറ്റിഡിബാരണയുണ്ടായിരുന്നു. ഈത് ആർക്കും അറിഞ്ഞതുകൂടാതെ സംഗതിയാണ് എന്ന്. പകേജ് വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.ഡയക്കുറിച്ചുള്ള ഒരുദ്യോഗിക സെമിനാറുകളിലെല്ലാം പകൈട്ടുതപ്പോൾ മനസ്സിലായത്, ഈതൊക്കെ എല്ലാവർക്കും അറിയാം എന്നാണ്. പിന്നെ എന്നാണിതൊന്നും മാറ്റാത്തത് എന്നു ചോദിച്ചാൽ മാറ്റിയിട്ടുമുകൈന്തൊ ആവശ്യം? വി.എച്ച്.എസ്.ഇ. കൊണ്ട് നമുക്കുള്ള പ്രയോജനമെന്നൊന്ന്? നമ്മുടെ മക്കൾക്കാണെന്നുസിരിക്കായ ഒരു ജോലി കിട്ടിയില്ല

കിലും ഗറ്റ് ഫാക്ടറിയാതിട്ടുള്ള കിട്ടാൻ സാധ്യതയുണ്ടോ എന്ന തിലോതുങ്ങുന്നു നിയുടെ ഉൽക്കണ്ണ്. പക്ഷേ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെടണമെങ്കിൽ എട്ടാംസ്ഥാന്ന് കഴിയുന്നോഭേദമുണ്ടായാൽ അതിൽ സംബന്ധിയായ വിഷയങ്ങൾ സ്കൂൾ കരിക്കുവാത്തിലുംപെട്ടു തന്നും. എൻ.സി.ഇ.ആർ.ടി.സിലബസ്സിലുള്ള കണക്കും ഫിസിക്ക്‌സുമല്ലാം എല്ലാവരും പറിക്കണമെന്നു നിർബന്ധിക്കുന്നതിൽ ഒരു കാര്യവുമില്ല. പക്ഷേ, ഒരു കൂട്ടി ഈ കണക്കാനും എൻ്റെ തലയിൽ കയറുന്നില്ല ടീച്ചറേ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, “നീയല്ല അത് പറയേണ്ടത് പത്താം സ്കൂൾ കഴിയുന്ന തുവരെ ഇതെല്ലാം അടിച്ചുതലയിൽ കേറ്റി നിന്നെ തോൽപ്പിച്ച് തെങ്ങൾ പറയും നിന്റെ തലയിൽ കണക്കും സയൻസുമൊന്നും കയറില്ല” എന്നാവും ടീച്ചർ. പിന്നെയാണ് വല്ല തൊഴിലും പറിക്കാൻ നോക്കുന്നത്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വളരെയധികംപേരുകൾ തൊഴിൽസാധ്യതയുള്ളതും ഒരു മേഖലയാണ് മോട്ടോർ മെക്കാനിക്കിന്റെ വർക്ക് ഷോപ്പുകളിലെ റിപ്പയർ മെയിൻ്റർന്റർസ്. അവരെല്ലാം മേസ്റ്ററിയുടെ കിഴുക്കുകൊണ്ടു പറിച്ചവരാണ്. ഐ.ടി., ഐ.ടി.സി പറിച്ചവരല്ല. അമാർത്ഥത്തിൽ ഇപ്പോഴും പണി പറിപ്പിക്കുന്നത് ശിൽഡ് റീതിയിലാണ്. അതിനെ ആധുനികകീരിച്ച് ടെക്നിക്കൽ ഹൈസ്കൂളിന്റെയും, ഐ.ടി., ഐ.ടി.സിയുടേയും വി.എച്ച്.എസ്. ഇ.യു.ടേയും ഭാഗമാക്കാനാണ് നമ്മൾ നോക്കേണ്ടത്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നു ണ്ട്, മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ. ആധുനിക ടൂവിലറുകൾ, ഹിന്ദു ഹോംസ്, സുസുക്കി തുടങ്ങിയവയുടെയൊക്കെ റിപ്പയറുകൾ കമ്പനിമെക്കാനിക്കു കൾ ചെയ്യും എന്നു കാണാം. അവിടെ പണിയെടുക്കുന്ന മിക കൂട്ടികളും തമിഴ്നാട്ടിലുള്ള വി.എച്ച്.എസ്.ഇ.യിൽ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ടെക്നിക്കൽ സ്കൂളിൽ പറിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. അവരുടെ ടെക്നിക്കൽ ടി.പി.എസ്സും അതു പോലുള്ള കമ്പനികളുമായി സന്യാപ്പേട്ട് കമ്പനി അക്രഡിറ്റേഷൻ കൊടു കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. നമ്മളും അതു ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്.

ടു വീലറിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഗൃഹോപകരണങ്ങളുടെ റിപ്പയർ, മെയ്ന്റർന്റർസ് ഇങ്ങനെ ആധുനിക പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി വരുന്ന ഒരുപാടു തൊഴിലവസ്ഥങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ തൊഴിലുകളെ സ്കൂൾ തലത്തിലും റായർസെക്കണ്ടറി തലത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടതാം. പത്താം സ്കൂളിലെ ഈ പകുതിപോരെ അഠിച്ചു മാറ്റുന്ന പ്രക്രിയ മാറ്റി ഓന്നാം സ്കൂളി ലെതതുന്ന എല്ലാ കൂട്ടികളേയും പ്രത്യേകംസ്കൂളിലെത്തിക്കാം. അതിന്റെ ടുവിൽ കുറേപോർ ഉപത്രിവിദ്യാല്യാസത്തിന് തയ്യാറാട്ടുത്തവരാവും. ബാക്കി ഭൂരിപക്ഷത്തിന് ഏതെങ്കിലും പ്രായോഗികതൊഴിൽ രംഗത്ത് - കാർഷിക

തൊഴിലുകളുടെപ്പേരട - പരിശീലനം കൊടുക്കാം. അതിന് തൊഴിൽ ഇട വുമായിട്ടുള്ള ജൈവവസ്യം ആവശ്യമാണ്. വോക്കേഷൻൽ ഹയർ സെക്കോണ്ടറിക്ക് കൃഷിയാണ് ഒരു പഠനവിഷയമെങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥി കൃഷി പറിക്കേണ്ടത് പാടത്താണ്. കർഷകരുടെ കൂടെ നിന്മാണം അവർ കൃഷി പൂണി പറിക്കേണ്ടത്. ധയറി പറിക്കേണ്ടത് കനുകാലിവളർത്തൽ തൊഴി ലാധി നടത്തുന്ന ഒരു സ്ഥാപനത്തിലാണ്. അങ്ങനെ ഒരു തൊഴിലിടത്തു നിന്മാണം പരിശീലനം നേടേണ്ടത്. ഈ പരിഷക്കാരങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരു തുട്ടു എങ്ങനെ എന്നാണെന്നിയാത്തത്. പറയുക, പറയുക കിട്ടുന്ന അവ സരണബ്ലിലെല്ലാം പറയുക എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ ചെയ്യാൻ കഴിയുക? അതിന് ഇത്തരം സ്കൂളുകളിലുള്ള ഇടപെടലാണ് പ്രധാനം. ഭാഗ്യവശാൽ അതിനുള്ള ഉവേസ്വരമാണ് അധികാരവിക്രൈക്കരണം. പ്രാദേശിക സ്വയം ഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഇത്തരം സ്കൂളുകളുടെ നടത്തിപ്പിൽ ഒരു അധികാരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അത് വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടില്ല എന്നുമാത്രം. പക്ഷേ ഹയർ സെക്കോണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ജില്ലാപഞ്ചായത്തുകൾക്ക് ഇടപെടാൻ കഴിയുന്നതിനാൽ ആ സ്കൂളുകളെ യമാർത്തം തിരിൽ സാമൂഹികസ്ഥാപനങ്ങളാക്കി മാറ്റാവുന്നതാണ്. സ്കൂൾ നിർക്കുന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളുമായി അവരെ ബന്ധപ്പെടുത്തണം. അവിടെയുള്ള തൊഴിലിടങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി, തൊഴിൽ പരിശീലനത്തെ അർത്ഥപൂർണ്ണമാക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെ ഈ അധികാര വികേന്ദ്രീകരണം സാർത്ഥകമായി ഉപയോഗിക്കാൻ നമ്മക്കു സാധിക്കണം.

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

- അമർനാം ഗുഹയിലേയ്ക്ക് - റാജൻ കാക്കനാടൻ. വില: 50.00
- മോപ്പസാഞ്ചിരേഖ കമകൾ - ഗെയ്സെ മോപ്പസാഞ്ചി. വിവ: റാജൻ തച്ചാർ, വില: 60.00
- പ്രേമയന്ത്രം - റാഹേൽ മരോക്കി (ചെറുകമകൾ) വില: 60.00
- മായാമാളവഗ്രാള (നോവലേറ്റ്) കെ.ആർ.മല്ലിക. വില: 30.00
- പഴഞ്ചേരിലും കടകമയ്യും - മുഹമ്മദ് രവീന്ദ്രനാഥ്. വില: 55.00
- തേൻതുള്ളികൾ (നാടൻപാട്ട്) അശോക് കുമാർ. വില: 55.00

വായന പബ്ലിക്കേഷൻസ്

- ശൈവല്ലി (കവിത) വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി. വില: 45.00

കുഞ്ചൻ നാരായം

പി. നാരായണകുറുപ്പ്

(കിള്ളിക്കുറിഴ്രി മംഗലത്ത് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്ന എഴുത്താണി കണക്കേപ്പാർ)

I

ഇം നാരായമടുത്തു വെറ്റിലയില-
 നൃണ്ണായി ചുണ്ണാസ്യതേ-
 ശ്രീടുസ്വോർ “അരുടേ തുരുസ്യവരും” എ-
 നോതുനു കുഞ്ചൻ കവി
 “പൊന്നാണിക്കു തുരുസ്യശകയെവിട”
 നൃണ്ണായി; “കൊളളാം, തനി-
 യ്ക്കുണ്ടല്ലോ മനമുള്ള പൊന്നിലസലാം
 നാരായം” എന്നായ് സവൻ.

II

ഇം നാരായമടുത്തു നാകരമണി
 നാട്യത്തെ വർണ്ണിക്കവേ
 കാണായ് പൊന്തിയുയർന്നിതോല; അതിനെ-
 കുഞ്ചൻ തണ്ണു കഷണം
 താനേ താഴെ വരുത്തിപോൽ പുതിയതും
 താളപ്രമാണത്തിനാൽ;
 താർക്കുസ്യംപടി ഭവ്യമായ് കവികരം
 പ്രാഹിച്ചുപോൽ ഓലപകൾ!

III

“നാരായത്തിൻ നിശിതമുനയാൽ
 പൊള്ളളേരൽപ്പിച്ചു കുഞ്ചൻ”
 ആരാനീമട്ടരചസവിയേ
 സങ്കടം ചൊല്ലിപോല്ലും;
 “നേരോ? പൊള്ളുന്നവരിവിടെയി-
 പ്രത്മതിർത്ഥത്തിൽ മുങ്ങാൻ
 പോരട്ടു” എന്നതിനരസമായ്
 തീർപ്പു നല്കീ നരേന്ദ്രൻ!

അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം*

വി.പി.വാസുദേവൻ

ഗാധിജിയുടെ വാക്കുകൾ അവയുടെ ശരിയായ അർത്ഥം തിന്റെ വിശദം വായിക്കുകയും ഗണിയൻ പിലോസപി ശരിയായി പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു മാത്രമേ ഇവിടെ പ്രാമാഖിക വിദ്യാഭ്യാസരംഗംത് വിപ്പവക രഹായ എന്നെങ്കിലും പുരോഗതി ഏകവരിക്കാനാവു.

ഇന്ത്യയിൽ അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഏതു ചിന്തയിൽ നിന്നും ഗാധിജിയെ ഒഴിച്ചു നിർത്താനാവുകയില്ല. വാണിജ കുർ അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിടത്ത് ഗാധിജിയുടെ വാക്കുകൾ ഉല്ലരിക്കുന്നുണ്ട് "But I should not like to pack more stuff in my belly than I can digest and more things than I can usefully use. But neither do I want poverty, penury, misery, dirt and dust in India" എത്ര ഉൽപ്പാദനം വേണും എന്നതാണ് ബേസിക് എധ്യുക്കേഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയുടെ കാതൽ. പ്രോ. കെ.ടി. ഷായും സക്രീർ ഹൃതേസനന്മായി ഇക്കാര്യം അദ്ദേഹം ചർച്ചചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ ചർച്ച അവസാനിക്കുന്നത് എത്ര ഉൽപ്പാദനം വേണും ഒരുരാജ്യത്ത് എന്നതിലാണ്. അമേരിക്കയിലെ പ്രോലൂളുള്ള ഉൽപ്പാദനം ഏതായാലും വേണ്ട എന്ന് ഗാധിജി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ജവഹർലാൽ നൈപ്പറ്റുവിന്റെ സിദ്ധാന്തം ഇതിനെതിരാണ്ടാണല്ലോ എന്ന് ഇവർ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചു. എന്നതാണ് ജവഹർലാൽ സിദ്ധാന്തം എന്ന് ഗാധിജി ചോദിക്കുന്നു. "Pandit Jawaharlal Nehru seems to think in terms of economy of abundance" എന്ന മറുപടി. അപ്പോൾ ഗാധി പറയുന്നത് താനെന്നതായാലും economy of abundance-ൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. നമുക്ക് ആവശ്യത്തിനുള്ളതാണ് ഉണ്ടാക്കേണ്ടത്. അമേരിക്കയിലെപ്പോലെ

*2003-ൽ എൻവി ട്രസ്റ്റിന്റെ ആട്ടിമുവ്വത്തിൽ, തുരുവായുർ ശ്രീകൃഷ്ണാ കോളേജിൽ എൻവി അനുസ്ഥാനം സമേചനണ്ണഞ്ചുടെ ഭാഗമായി സംബന്ധിപ്പിച്ച് "വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ക്ഷിയ" തന്ത്രശാസ്ത്രിയുള്ള സംശ്ലിഷ്ടിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

കടലിൽ കൊണ്ടുപോയി താഴ്ത്തുനതിനുള്ള ഏർപ്പാട് വേണ്ട എന്നാണ്. വയറ്റിൽ കൊള്ളാത്തത് ആരും കഴിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഏന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. അതിന്റെ മാലികമായ അന്തസ്ഥതയോട് യോജിക്കുന്നു. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസ ത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും എന്ന വിഷയത്തിൽ, എൻ്റെ നിലപാട് ചുരുക്കിപ്പിറയാം. ഞാനിതിനൊരു ബദൽ കരിക്കുലം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു പ്രേമി വിദ്യാലയത്തിൽ പറിപ്പിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണ്?

1. മാതൃഭാഷ
2. പൊതുവിജ്ഞാനം
3. ചർത്രം
4. ഭൂമി ശാസ്ത്രം
5. ജീവശാസ്ത്രം
6. ഭൗതികശാസ്ത്രം
7. രസതന്ത്രം
8. ഗണിത ശാസ്ത്രം
9. സംഗീതം
10. കല
11. കൈത്തൊഴിൽ
12. കായികപരിശീലനം
13. മറ്റൊഴകൾ

ഇത്രയും വിഷയങ്ങൾ ഈന്ന് യുറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ വിശേഷിച്ചും ജി.എ രാജ്യങ്ങളിലെ പ്രേമരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പറിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പൊതുവിജ്ഞാനത്തിൽ പരിസരപഠനവും പാരാധർമ്മവും ശുചിത്വവും പെട്ടും. നമ്മുടെ കൂട്ടാള്ളമുൻ സാഹചര്യത്തിൽ ഇത് പ്രായോഗികമാവുമോ എന്ന ചോദ്യമുണ്ടാക്കാം. ശുചിത്വത്തെക്കുറിച്ച് ഒന്നാം കൂട്ടാള്ളിലെ കൂട്ടികൾക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാനുണ്ടാവും. സന്ദർഭം വരുന്നോൾ അതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം. എൽ.പി. തലത്തിൽ പൊതുവിജ്ഞാനം, ജനറൽ സയൻസ് എന്നായി എത്തുക്കാം. എന്നാൽ ഈ കരിക്കുലത്തിൽ ചേർക്കേണ്ടത് തൊഴിലില്ലാതെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം എന്നതാണ്. അതാണ് ഭാരതീയ ദർശനത്തിന്റെ കാതൽ. അതുതന്നെന്നാണ് ഗാന്ധിയൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അന്തസ്ഥതയും. What is the medium of instruction? ഗാന്ധിയോടുള്ള ചോദ്യം. ഉത്തരം Agriculture and industry are the medium of instruction....Agriculture is the medium of instruction in villages especially. മൈഡിയം ഓഫ് ഇൻസ്റ്റ്രക്ഷൻ എന്ന ചോദ്യം ഭാഷയേതാണ് എന്നാണ്. ഉത്തരം കൂഷിയില്ലെന്നെന്നാണ് പറഞ്ഞും. ഇതാണ് അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാതലായ വശം. ഇത് ഒരിക്കലും, വേണ്ടി തിയിൽ പുരുക്കേഷപണം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തവനുതിലെ, കേളപ്പെട്ടിയുടെ റൂറൽ ഇൻസ്റ്റിറ്യൂട്ടിൽ, പുരുമേയക്ക് കേഷപണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്, അവിടെ കൂഷിയുണ്ട് എന്നാണ്.

കൂഷിലുമിയില്ലാതെ ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു സ്കൂൾ പ്രവർത്തിക്കാൻ പാടില്ല എന്നതാണ് ഗാന്ധിജിയുടെ നിർബന്ധം. ഗാന്ധിജി ഒരു

വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ധവന്മാർ. അദ്ദേഹം ഒരു സാമ്പത്തികശാസ്ത്ര വിദഗ്ധവൻമാർ. ഗാസിജി ഓനില്യും വിദഗ്ധവന്മാർമ്മാർ. ചർക്കപോലും അദ്ദേഹം കാണുന്നത് നാൽപ്പുത്തിയും വയസ്സുകഴിഞ്ഞാണ്. അത് സാഹചര്യങ്ങളെ കൊണ്ട് കാണുകയാണ്. പക്ഷേ ഗാസിജി വിദഗ്ധവനാകുന്നത് ആ കാല ഘട്ടത്തിലെ വിദഗ്ധവന്മാരെക്കാണ്ട് സഹിക്കുന്നതിന് ട്രിക്കാണ്. ടാഗോറകമുള്ള ആളുകളെ എതിർത്തിട്ടാണ് ഗാസിജി ഈ ദർശനം മുന്നോട്ടു വെയ്ക്കുന്നത്. ഈ ദർശനത്തെ ആദ്യമായി ശക്തമായി എതിർത്ത ആൾ സക്കീർഘുസെസനാണ്. പക്ഷേ സക്കീർഘുസെസനെ ഇന്ന് നമ്മളിയുന്നത് വാർദ്ധാവിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയുടെ വക്താവും ഉപജന്മാതാവുമായിട്ടാണ്. ഗാസിജിയുടെ വിദേശവസ്ത്ര ബഹിഷ്കരണത്തെ ശക്തമായി എതിർത്ത ആളാണ് ടാഗോറ്. പക്ഷേ ടാഗോറിനെ ഇന്നു നമ്മളിയുന്നത് ഗാസി തന്റെ രീതിയിൽ ശാന്തിനികേതനം സ്ഥാപിച്ച ആളായിട്ടാണ്. ഇവർ തമിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. കെ.ടി. ഷായും സക്കീർഹു ബണ്ണനും അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാന കാര്യങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളു. അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാനമെടുത്തുകൊണ്ടാണ്, കൃഷി ഒന്നു മുതൽ പത്തുവരെയുള്ള കുഞ്ഞുകളിൽ നിർബന്ധ വിഷയമായിരിക്കും, അത് ഒന്നാം കുഞ്ഞിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന വരണ്ണം എന്ന് താൻ പറയുന്നത്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ കൃഷിക്കും കായിക പരിശീലനത്തിനും അഭ്യാസകൾ വേണം. ഒന്നാംകുഞ്ഞിൽ കൃഷിക്കും കായികപരിശീലനത്തിനുംകൂടി രാൾ മതിയാകും, പ്രയോഗികമായി വരുമ്പോൾ. എന്നാൽ എല്ലാ അഭ്യാസകൾക്കും കൃഷിയിൽ പങ്കാളിത്തം വേണം. എന്നാലേ ഒന്നാം കുഞ്ഞിൽ കൃഷിനടക്കുകയുള്ളൂ. ചിത്രകലയ്ക്ക് അഭ്യാസകൾ വേണം. സംഗീതത്തിൽ ഇന്നുള്ള ടി.ടി.എം ടെക്നിക്കൽ സംഗീതം മതിയായെന്നുവരും. പക്ഷേ ചിത്രകലയുടെ വ്യാപ്തി വളരെയധികമുള്ളതുകൊണ്ട് ചിത്രകലാ അഭ്യാസകൾ വേണ്ടതെന്ന വേണ്ടിവരും. ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ, ഈ രീതിയിൽ സമുലമായ മാറ്റമുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി എൽ.പി. തലത്തിൽ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ഈ അവിലേക്ക്യാതലത്തിൽ ആലോചിക്കേണ്ടതല്ലേ എന്ന ചോദ്യം വരും. ഈ കേരളത്തിൽ ആവാം. കാരണം കേരളം ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇപ്പോൾ എല്ലാ കാര്യത്തിലും വ്യത്യസ്തമാണ്. ജീവിത നിലവാരത്തിൽ കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ നാട് എറെ മുന്നിലാണ്. എല്ലാംകൊണ്ടും മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു ഭൗതിക ജീവിതാവസ്ഥ ഇവിടെയുണ്ട്. ഒരു ദിവസം പണിയെടുത്താൽ 150 ക പാലക്കാടൻ ഭാഗത്തെക്കം

രു അവിഭഗ്രം തൊഴിലാളികൾ കിട്ടുന്നു. അതായത് 15 കിലോ അൽ, 15 ദിവസത്തെ കേഷ്യാന്ധം കിട്ടുന്നുണ്ട്. ലോകത്തിലെവിദേശങ്ങൾ ഇതില്ല. കുബൈറ്റിൽ ഒരു അവിഭഗ്രം തൊഴിലാളികൾ പതിനേണ്ടി ദിവസത്തെ കേഷ്യാന്ധം ഒരുദിവസം പണിയെടുത്താൽ കിട്ടില്ല. ഇതുവന്നത് അമർത്ഥാസന്നേഹാ നോബൽ സമ്മാനം കിട്ടിയ മറ്റു സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രപ്രീതിയാണ്. കൂഷിഭൂമി കർഷകർക്കെ നും, പത്തു സെസ്റ്റു സമരവും എല്ലാം ഇടയ്ക്കുന്ന ഇടയ്ക്കുന്ന കവിതയെഴുതി;

‘യർമ്മതൽപ്പുരുഷർമ്മതിനായല്ലോ വ്യൂഹം
നിർമ്മിച്ചു; മാറും യുഗധർമ്മത്തെയിാതെ’

അറിയാതെ ആയുധമെടുക്കുന്നു എന്ന് ഭൂപരിഷ്കരണം നടപ്പിലാക്കിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം പരിഞ്ഞത്. തമിഴ്നാട്ടിലും ഗൾഫിൽ പോകുന്നവരുണ്ട്. പത്തുസെസ്റ്റ് ഭൂമി ജന്മം കൊടുത്തു കാശുവാങ്ങി പോവാൻ പറ്റില്ല. തൊഴിൽ കാശുകൊടുത്തുവാങ്ങാൻ പറ്റില്ല. ഇതിന്റെ ക്രൈറ്റ് കേരളീയർക്കാണ്. കേരള മോഡൽ എന്നതിനെ ഇ.എ.ഒ.എസ്സും. കെ.ആർ. നാരായണൻ യോജിച്ച് എതിർത്ത് സംസാരിക്കുന്നതു കേൾക്കാണുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അന്നതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായി ല്ലി. പക്ഷേ കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ മനസ്സിലായി. കേരളമോധൽ എന്നാലെ നാണ്? കുറച്ചു വരുമാനംകൊണ്ട് നല്ലജീവിതം ഉണ്ടാക്കുക എന്നാണ് കേരളമോധൽ. കുറച്ചുവരുമാനം കൊണ്ട് വളരെനല്ല ജീവിതനിലവാരമുണ്ടാകുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് കേരളമോധൽ എന്ന വാക്കുതന്നെ കപടമാണ്. അത് ഒരിക്കലും അംഗീകരിക്കാൻ പറ്റാത്ത കാര്യമാണ്. കേരളത്തിലെ വരുമാനത്തിന്റെ ശരിയായ കണക്കില്ല. ഗൾഫിൽനിന്ന് വരുന്ന പെപസയുടെ കണക്ക് ആർക്കുമില്ല. കുഴൽപ്പണത്തിന്റെ കണക്കില്ല. എന്നിട്ട് പതിനെട്ടാമത്തെ വരുമാനമാണ് കേരളത്തിന്റെ എന്നു പറയുന്നത് എങ്ങനെ ശരിയാവും.

കെ.ആർ.നാരായണൻ പറഞ്ഞു, ‘നിങ്ങൾ കേരളവിക സന വിദ്യാഭ്യാർ ഈ കണക്ക് തിരുത്തണം’. മരച്ചീനി എന്നത് ഒരു Industrial product ആണ്. പക്ഷേ ഞാൻ അതു കഴിച്ച് വളർന്ന ആളാണ്. അത് കേഷണത്തിൽപ്പെടുത്തണം”. തേങ്ങയും കപ്പയുമെല്ലാം ഇൻഡസ്ട്രിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടാണ് ഇവിടത്തെ വരവു കണക്കാക്കുന്നത്. അതരം കണക്കുകളിലേയ്ക്കൊന്നും ഞാൻ കടക്കുന്നില്ല. കേരള മോധലില്ല പ്രശ്നം. കേരളം എത്തിനിൽക്കുന്ന ഒരു വികസന നിലവാരമാണ്. വികസനമെന്നാൽ ഇൻഡസ്ട്രിയല്ല. ഇൻഡസ്ട്രി വേണമെങ്കിൽ ചില അടി

സ്ഥാന സൗകര്യമെല്ലാം വേണം. വൈദ്യുതി വേണ്ടതെ ഇവിടെയില്ല. ജല വൈദ്യുതിപദ്ധതികൾ നടപ്പിലായാലേ വൈദ്യുതിക്ഷാമം തീരു. കേരള മോഡൽ എന്നത് നമ്മുടെ പുർവ്വികൾ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. അതുണ്ടാക്കിയത് ശാസ്ത്രജ്ഞതയാരല്ല. സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധമാരല്ല. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ കൊട്ടിനേലാഷ്ടിക്കുന്ന ഭരണവിദഗ്ദ്ധമാരല്ല. ഇവിടെ സാക്ഷരത 90% വരെ എത്തിച്ചുത്ത് ആരാണ്? 1940, 1950, 1960, 1970, 1980 ഈ ഓരോ പത്തുവർഷവും സാക്ഷരത 10% വർദ്ധിച്ചുവന്നു. 90-ൽ സാക്ഷരത 89.90. അപ്പോൾ 2000-ൽ സാക്ഷരത എത്ര? വ്യവസ്ഥാപിതമായ ജനാധിപത്യരീതിയിൽ, വ്യവസ്ഥാപിതമായ സ്കൂളുകളിലൂടെയുള്ള പഠന സ്വന്ധായത്തിലൂടെ ഇവിടെ സാക്ഷരത വർദ്ധിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കീഴിൽ കേരളത്തിലെ ജനാധിപത്യം പുഷ്ടിപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ ജനാധിപത്യവോധം വളരെ ശക്തമായി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെത്തെ രാഷ്ട്രീയ പുരുട്ടികളുടെ സാന്നിധ്യംകൊണ്ട്, ഇവിടെ അഭിവൃദ്ധിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ മറ്റൊരു ഇന്ത്യയിലെവിടെ കൊണ്ടുവന്നാലും അവിടെ അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും എന്നതാണ് അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയവശം. ഈ രാഷ്ട്രീയവശത്തെ തമസ്കരിക്കാനാണ് കേരളമോധൻ എന്ന പരിപാടി പറയുന്നത്. വരുമാനം ഇല്ലാതെയല്ല ജീവിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ഗർഹിത്തിന് വരുന്നവർിൽ 58% പേരും വീടുപണിക്കു വേണ്ടി അവരുടെ പണം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഈത് പ്രോഡക്ടീവ് അല്ല എന്നതാണ് സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധമാരുടെ ആക്ഷേപം. ഇവിടെത്തെ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കിലൂള്ള തൊഴിലാളികൾ രണ്ടുനേരം ക്രമീകരണം കഴിക്കുന്നത് ഈ ഗർഹിത്തിനുവരുന്ന പണം (58%) നോൺ പ്രോഡക്ടീവ് എന്ന സാമ്പത്തിക വിദഗ്ദ്ധമാർ പറയുന്ന കാര്യത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ്. 150ലും, 225ലും, 250ലും രൂപ കുലി കൽപ്പണിക്കാരനും ആശാരിക്കുമെല്ലാം കിട്ടുന്നത് ഈ 58% ഗർഹിത്തിനുവരുന്ന പണം ഈ രംഗത്ത് ചെലവഴിക്കപ്പെടുന്നത് കൊണ്ടാണ്. ഗർഹിത്തിനുവരുന്ന പണം, ഗർഹിത്തേക്ക് പോകാനുള്ള സാഹചര്യം ഒക്കെ ഇവിടെ ഉണ്ടായത്, കൂഷ്ഠി ഭൂമി കൂഷ്ഠിക്കാരൻ എന്ന സംഭവം ഇവിടെ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായതുകൊണ്ടാണ്. ഭ്രാന്താലയമാണെങ്കിലും അയൽവീട്ടിൽ പട്ടിണി കിടന്നാൽ ഇവിടെ പൊറുതിക്കൊണ്ട്. കുലി കൊടുക്കുന്ന തിലിവിടെയുണ്ടായിട്ടുള്ള സംസ്കാരം നാം കാണാതിരുന്നുകൂടാ.

“വേലവിയർപ്പുകൾ വറ്റുമുന്നേ
കുലിക്കാടുക്കണം എന്നുരചെയ്തോണ്
കൊല്ലാകൊല്ലാലയിതെത്തിരുക്കുന്നു നമ്പി
സണ്ണില്ലാഹി വലെപ്പി അസല്ലും”

ഇത് പ്രോജീയുടെ കവിതയാണ്. പ്രോജീ മഹാകവിയെയാനു മല്ല. പ്രോജീ എന്ന സിനിമാനടന്റെ കവിത. ഇതെഴുതിയതുകൊണ്ടാണ് ജമായത്തെ ഇസ്വാംകാർ മലപ്പുറത്ത് എഴുതിവെക്കുന്നത്, “വേലവിയർപ്പു കൾ വറ്റംമുൻപേ കുലികൊടുക്കണം” എന്ന്. ഇത് ഒരു മാർക്കസിസ്റ്റ് റിഡി അഭാഗം. ബുറാനിലുള്ള ഒരു മാർക്കസിസ്റ്റ് ആഫ്ഫിക്കേഷനാണ്. രാമാധന തതിൽ എഴുതത്തച്ചൻ്തനെ എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട് മാർക്കസിസം എന്നാടും. പക്ഷേ അതുവായിക്കണമെങ്കിൽ അതിനുവേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസം വേണമ ല്ലോ. അതിവിടെ ലഭിച്ചത് രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിക്കളുടെ പ്രവർത്തനത്തിലും ടെയാണ്; അതിന്റെ തുടക്കംകുറിച്ചത് ഗാന്ധിജിതനെന്നയാണ്. ഗാന്ധിസം തനെനയാണ്. ഗാന്ധിസത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ മാർക്കസിസമാണ് ഇവിടെ യുള്ളത്. അത്യും എന്ന് മാർക്കസിസ്റ്റുകാർ പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. അവിടെയാണ് വ്യവസ്ഥാപിത മാർക്കസിസ്റ്റുകാരുമായി അഭിപ്രായ വ്യത്യാസ മുണ്ടാക്കുക.

ആ രിതിയിൽ വരുമ്പോൾ കേരളമോധൻ എത്തിനിൽക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ ഇന്തി വിദ്യാഭ്യാസം എങ്ങോട്ട്? ഇന്തു നിലവിലുള്ള ഇന്ത്യ കോംാരി കമ്മീഷൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ നടപ്പാക്കിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ കോംാരി കമ്മീഷൻ പറഞ്ഞ രിതിയും, അതിൽ പറയാത്ത രിതിയും, ഇവിടെ പ്രായോഗികമായി നടപ്പിലായിട്ടുള്ള ഒരു രിതിയും എന്നാണ്? മാതൃഭൂഷമാത്രമേ പരിക്കാവു എന്ന് ഇടതുപക്ഷവും വലതമാരും, ഗാന്ധിയന്നാരും ഒക്കെ പറഞ്ഞതെതാപ്പം ശരി. അറിവിക് ദന്നാംക്രാസിൽത്തനെ ഇവിടെ പരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എൻ്റെ മകനെ അറിവിക് പരിപ്പിക്കാൻ നോക്കി. കഴിഞ്ഞില്ല. അതിന്റെ പിന്നിൽ വർദ്ധിയതയാണ്. “ഓനെ ഇപ്പോ പരിപ്പിക്കണം”. എന്നു പറഞ്ഞ മാറ്റിനിർത്തും. ഞാൻ ലഹരകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഇതാവകകുശപ്പണ്ണെള്ളാം ഉണ്ടെങ്കിലും ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരിൽ മരുപ്പായിട്ടതുമുള്ളതിനേക്കാൾ മെച്ചമാണ്. ചിലർ പറയാറുണ്ട്, ഇവിടെ എ.എ.എൻ്റുകാരുടെ എൻ്റുകാരും കുറവാണ് എന്ന്. അതാണോ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം? ബീഹാറിൽ എ.എ.എൻ്റുകാരുടെ എൻ്റുകുടുതലാണ്. മലയാളിക്ക് ഇവിടെത്തെ പൊതുരീതികൊണ്ട് എ.എ.എൻ്റുനോട് മമതതോന്നിയില്ല. കാരണം ഒവതാംക്രാസ്റ്റുകാരൻ മന്ത്രിയായിട്ട് എ.എ.എൻ്റുകാരൻ ചെവിക്കു പിടിക്കുന്നു. പിനെ ഇന്വിച്ചിബാവയേപ്പോലുവർ മന്ത്രിയായിട്ടുള്ള രാജ്യമാണിൽ. ഇന്വിച്ചിബാവയുടെ പ്രസംഗം കേട്ടാൽ ആരെകില്ലും പരിക്കാൻ പോവുമോ? ഈ എ.എ.എൻ്റുകാരെള്ളാം തങ്ങൾ പറഞ്ഞതു കേൾക്കാനുള്ളവരാണ്. അതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നതിനർത്ഥമം.

മന്തി കാകയുടെ വാലിൽ നിയമന ഉത്തരവ് അയച്ചാലും അനുസരിച്ചു കൊള്ളണം; ആരെ നിയമിച്ചുകൊള്ളണം. അതാണ് ജനാധിപത്യം. അതി ലോകക്കേ ഒരു ഗാന്ധിയൻ അംഗം ഉണ്ട്. അതങ്ങനെന്നയാണോ പറയേണ്ടത് എന്നതിലെബേക്കു തർക്കമുണ്ടാവാം. കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പെപെമറി തലം മുതൽക്കുതന്നെ അടിയന്തിരമായി അതിന്റെ ശരിയായ പന്മാവിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചുവിടേണ്ടതുണ്ട്. ഞാൻ പറയുന്നത് ശരിയായ പന്മാവ് എന്നാനും ഞാൻ അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചിന്തയുടെ അടിസ്ഥാനമാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. ആ നിലയ്ക്ക് ഇവിടെ അടിയന്തിരമായി സാധാരണക്കാരുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഒരു പൊളിച്ചെഴുത്ത് പ്രാമാഖ്യം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ തലത്തിൽ തുടങ്ങുകയും അതിൽ എൻ. വി.ടെസ്റ്റ് മുൻകൈക്കെതടക്കുകയും വേണം. ഞാൻ ഉട്ടോപ്പൻ ആണ് എന്നു പറയാം. ഉട്ടോപ്പിയന്ത്രക്കുടെതന്നെന്നയാണ് എറിയികൾ ഉണ്ടാവുക. ഗാന്ധിയെക്കുറിച്ചും അതുതന്നെന്നയാണല്ലോ പറഞ്ഞിരുന്നത്. പ്രാമാഖ്യം തലം മുതൽ കൃഷി, കൈത്തോഴിൽ തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് അദ്ദൂപകരെ നിയമിക്കണം. ഇന്നുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ഘടനയിൽ ഇപ്പോൾ വരുത്താവുന്ന മറ്റൊരു ഇതാണ്. എല്ലാ പഞ്ചായത്തുകളിലും ഉള്ള വിദ്യാലയങ്ങളെ കാർഷിക ഉദ്യോഗസ്ഥമാരുമായി ബന്ധപ്പെടുകണം. ഉൾപ്പാടംകേന്ദ്രങ്ങളായിരിക്കണം ഇവ സ്കൂളുകൾ. അതു ഗാന്ധി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. അവിടങ്ങളിൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വിഭവങ്ങൾ വിൽക്കാൻ കഴിയണം. ഗാന്ധിജി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വെറും തുട്ടി, ചർക്ക എന്നാനുമല്ല, നമ്മൾ ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് എഴാം ടീം കഴിയുമ്പോഴേയ്ക്കും ഇന്ന് പോളിടെ നികുളുക്കും പറിക്കാം എന്നാണ്. ഇതിന്റെ ഭാഗമായാണ് തൊഴിലിൽ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചെല്ലാം അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. സ്വന്തം കൂട്ടികളുണ്ടാകുന്ന തുണികൾ വിലക്കാടുത്തുതന്നെ രക്ഷിതാക്കൾ വാങ്ങും എന്നാണ് ഗാന്ധിജി പറയുന്നത്. എന്നിക്കെതനുവേമാണ്. ഞാൻ നെൽത്തുണ്ടാക്കിയ മുണ്ട് ലേലം വിളിക്കുമ്പോൾ എന്നെന്നും എടുന്നെയ്ക്കുവാങ്ങി. ഗാന്ധിജി എഴുതിവെച്ചതാണ്. രക്ഷിതാക്കൾ വാങ്ങും, കുടുതൽ വില കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിനുപറ്റിയ ഉൽപ്പന്നങ്ങളായിരിക്കണം, സ്കൂളുകളിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നത്. ഇന്നി ഇതിന്റെ ഒരു മാർക്കസിയൻ വശം പറയാം. കോംാറി കമ്മീഷനിൽ പറയുന്നുണ്ട്. മാർക്കസിന്റെ രിതിയനുസരിച്ച് സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഒന്നം കൂലിയിൽ കൃഷിയുണ്ട്, ഉൽപ്പന്നവുമുണ്ട്. നിർദ്ദേശക്കുഴിയെന്നയാനുമല്ല. ഒരു കൂട്ടിക്കും ഒരു ചെടി. ആ ചെടിയുടെ പുവ് അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഉൽപ്പന്നം ആ കൂടിയുടെയാണ്. ഒന്നാം കൂലിയെല

കൂട്ടി teaching aid ഉണ്ടാക്കുക. ഒന്നാംകൂല്ലിലെ സീനിയറായകൂട്ടി ഒന്നാം കൂല്ലിൽ പതിക്കാൻവരുന്ന കൂട്ടിക്കുള്ള teaching aid ഉണ്ടാക്കിവെച്ചു പോവുക. പിന്നെ വരുന്ന കൂട്ടിക്ക് അതു കേടുവരുത്താം. പക്ഷേ അവൻ പോകുവോൾ അതുണ്ടാക്കിവെച്ചുപോവണം.

ഗാസിജിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പര്കായത്രോട് ആത്മാർത്ഥമായ സമീപനം ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിട്ടില്ല. അതുണ്ടായെ തീരു. ഗാസിയൻ സമീപനവും മാർക്കസിയൻ റിതിയും തമ്മിൽ കടക്കിട വ്യത്യാസമില്ല. ശരിയായ പ്രവൃത്തിയിൽ, ആക്ഷനിൽ ഒരു വ്യത്യാസവും സാധ്യമല്ല. കൂട്ടിയെ അക്ഷരംപതിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും വ്യത്യാസം സാധ്യമാണോ? ഇത് മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് ഇവിടത്തെ മാർക്കസിസ്സുകാരും ഗാസിയരും അടിപിടിക്കുട്ടുന്നത്. ഇവർ തമ്മിൽ യോജിച്ചേ പറ്റു. ഇത് നടപ്പിലാക്കേണ്ടത് ആരാണ്? ഗാസിജി എന്നാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എന്ന് ഇടതുപക്ഷക്കാർ പറിക്കണം. അതു പറിച്ചിട്ടില്ല എന്നാരു കുഴപ്പമുണ്ട്. താനിപ്പോഴാണ് അതു പറിക്കുന്നത്. ഒരു വ്യത്യാസവും താൻ കാണുന്നില്ല. ഗാസിയെ മനസ്സിലാക്കണം. “കണക്കില്ലവർ പരസ്പരം മരംകൊണ്ട് നേർവശി മറഞ്ഞിരിക്കയാൽ” എന്നതിൽ മരത്തിന്റെ മുൻപിൽ ഒരു ‘സ’ ചേര്ത്ത് ‘സമരം’ എന്നാക്കിയൽ വ്യതിഭംഗം വരുമെങ്കിലും, മാർക്കസിസ്സുകളും ഗാസിയരും പരസ്പരം കാണാത്തതിനുള്ള കാരണമാണെന്ന്. ചെചനയിലെ കമ്മ്യൂണ്യൂകളിലെ വിദ്യാഭ്യാസരിതി ഗാസിയനാണ് എന്നാണ് കുമരപ്പ പറയുന്നത്. നമ്മുടെ വാദിബോർഡ്, കൂഷിവകുപ്പ് തുടങ്ങിയവയെ സ്കൂളുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുത്താം. എൽ.പി.യില്ലും ടു.പി.സ്കൂളില്ലും കാർഷിക വ്യാവസായിക ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകതെന്ന വേണം. എന്നാൽ ലക്ഷ്യം ആന്ത്യന്തികമായി ലാഭമാവരുത്, വിദ്യാഭ്യാസമാവണം, ജനതാനസന്ധാരനമാവണം. എല്ലാ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളും ഉൽപ്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളാവണം. ശാന്തിനികേതനങ്ങളാവണം. പോളിടെക്നിക്കുകളും സംശയിക്കുന്നിട്ടുണ്ട് താൻ. ആ അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് തോന്ത്രി കൂടും അവിടെ “+ ഗാസി” വേണം എന്ന്. കേരളത്തിൽ, സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലത്ത്, ഏറെക്കുറെ ശരിയായ ഒരു ഭരണവ്യവസ്ഥ, താരതമ്യന്മറ്റു കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ നിലവിൽവന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യ സമരകാലഘട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമര നേതാക്കൾ വിഭാവനം ചെയ്ത ജീവിതപരിസ്ഥിതി, മറ്റു ദിക്കിലുള്ളതിനേക്കാൾ മെച്ച

പ്രൗഢ റീതിയിൽ ഇവിടെ ഉണ്ടായി. തുടർന്ന് ഇനി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകണ മെങ്കിൽ ഒരു പുതിയ ചുവടുവെപ്പ് നമ്മൾ കണ്ണടത്തിയേ പറ്റി. ആഗോള വർഷക്കരണമെന്നത് എന്നാണെന്ന് തിരുമാനമായാലേ ഇതിൽ യോജിപ്പിച്ച വരു. ആഗോളവർഷക്കരണക്കാർ പറയുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുണ്ട്. അവർ പറയുന്നത് വികസനത്തിനുള്ള വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. വികസനത്തെ കുറിച്ച് ഞാൻ അവസാനമായി വായിച്ചത് 'Myth of development' എന്ന ഒരു പുസ്തകമാണ്. ഇതിൽ പറയുന്നത് വികസനം ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നാണ്, പത്രതാന്വതാം നൂറ്റാണ്ടില്ലാതെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഒരു രാജ്യത്തും, സോഷ്യലിറ്റ് രാഷ്ട്രങ്ങളെ മാറ്റി നിർത്തി. മറ്റൊരു രാജ്യത്തുംതന്നെ, ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് വികസനം ആണോ വിതരണമാണോ എന്ന് ശ്രമകാരന് സംശയമുണ്ട്. ബാക്കി ഒരു രാജ്യത്തും വികസനം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. Planned Capitalism-ആണ് Globalisation. Planned capitalism-ൽ പ്രധാനികളാണ് G8 രാഷ്ട്രങ്ങൾ. അവരുടെ ഫൂറനുസരിച്ച് മറ്റു നൂറ്റിപ്പതിനൊന്നിലധികം രാഷ്ട്രങ്ങളിലും, ആ രാജ്യങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും രേണസംഖിയാനത്തിലും, ജനാധിപത്യത്തിലും എല്ലാം തന്നെ ഇടപെടൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ വന്നപ്പോൾ ഈ ഫ്രോബവലേസേഷൻ എന്ന പരിപാടി അത്തരം തിലുള്ള ഉപദേശങ്ങളുടെ ഒരു പുർത്തീകരണവും ആയി. ജോസഫ് ഡി കൂസിന് പറയുന്നത്, ഇന്ത്യയെപ്പോലുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ സാമ്പത്തിക വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു, രേണ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും നല്ലാരു വിഭാഗം G8 രാഷ്ട്രങ്ങളിലേയും IMF ദ്രോഡും കീഴിലാണ് എന്നാണ്. ഒന്നുകൂടിൽ പണം കൊടുത്തിട്ടുള്ള കീഴാളർ, അബ്ദുക്കിൽ മാനസികമായ അടിമത്തംകൊണ്ടുള്ള കീഴാളർ. വിജ്ഞാനത്തിന് ഒരു സ്കോട്ടനസഭാവമുണ്ട്. അത് അശ്വിയാണ്. അത് പൊട്ടിത്തറിക്കാതെ വരു.

Learn to learn എന്ന യുനസ്കോവിന്റെ സിദ്ധാന്തമുണ്ട്. ഐപ്പമൻ എധുക്കേഷൻിൽ തങ്ങൾക്ക് അടിച്ചുമർത്താൻ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഉപയോഗപ്പെടുത്തലാണ് അത്. അത് DPEP യിലും ബാധകമാണ് എന്ന് ഏറ്റനിക്കു തോന്നുന്നു. ഗാന്ധിജി ബേസിക് എധുക്കേഷൻിൽ പാശ്വാത്യ രാജ്യങ്ങളുടെ പരിപാതത്, അവരെ വിശസിക്കാൻ പറ്റിപ്പ് എന്നാണ്. ഡോക്ടർമാരേയും, വകുലമാരേയും, പ്രോഫസർമാരേയും വിശസിക്കാൻ സിക്കരുത് എന്നാണ്. അവരാണ് കൊള്ളേണിയലിസത്തെ താങ്ങി നിർത്തുന്നത്. ഗാന്ധിജി, വരാൻ പോകുന്ന 100 വർഷങ്ങളിൽ ഇന്ത്യക്ക് വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ ആധുനികമായി ചിന്തിച്ച് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ ചിന്തകൾ ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നി

ഉണ്ടായിട്ടുവേണം. എന്താണ് ആധുനിക? ആധുനികതയെന്നു പറയുന്നത് പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ നിന്നുവരുന്നതല്ല. ആരാൺ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഞാനാണ് എന്ന് സാധം പരുപ്പത്മായി സത്രപ്പത്മായി സായിസ്റ്റിനോട്, പറയാനുള്ള തന്മേഖലാവലാണ് ആധുനികത. ഗാധിജി പറഞ്ഞു അഭ്യാപകന് ആവശ്യമായ ടെക്നിക്കിൽ കൊടുക്കണം എന്ന്. അഭ്യാപകൻ കൂഷിക്കാരനായിരിക്കണം. ഗാധിജി പറഞ്ഞു, സയൻസ് ബെയ്സിൾ ടെക്നോളജിയെ ചിലപ്പോൾ നമ്മൾ നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തേണ്ടിവരും. മാത്രം ഭാഷ നിർബന്ധമായി പറിപ്പിക്കണമെന്ന് ഗാധിജി പറഞ്ഞു. വിദ്യാലയ അള്ളിൽ ശരിയായ രീതിയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പറിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഒന്നിലധികം ഭാഷ പഠിക്കുന്നതിൽ തത്ത്വില്ലെന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ആധുനിക യുറോപ്പൻ രാജ്യങ്ങളിൽ കൂട്ടികളെ ഒന്നാംക്ഷാസ്ത്രമുതൽക്കു തന്നെ ഒന്നിലധികം ഭാഷ പഠിപ്പിക്കാൻ രക്ഷിതാക്കൾ വളരെയധികം താൽപര്യപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെന്നുള്ള കൂട്ടികൾ വളരെ ഉയർന്ന നിലയിലെ തുന്നതു കാണുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നമ്മൾ അതു തള്ളിക്കളയരുത്. ത്രിഭാഷാരീതി, അതായത് ഒന്നാം ക്ഷാസ്ത്രിൽ മാത്രംഭാഷ, രണ്ടാം ക്ഷാസ്ത്രിൽ ഹിന്ദി, മൂന്നാം ക്ഷാസ്ത്രിൽ ഇംഗ്ലീഷ് - ഈ രീതിയിൽ - ഇതായിരിക്കണം നമ്മുടെ ത്രിഭാഷാ പദ്ധതി.

കമ്പ്യൂട്ടർ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച്

ഗാധിജി അതിനെതിരായിരുന്നില്ല - പിന്നെ അഭ്യാപക വിദ്യർത്ഥി അനുപാതം, ഫോൺസിൽ അഭ്യാപക വിദ്യാർത്ഥി അനുപാതം 1:13 ആണ്. കൂടും ബുദ്ധിമുട്ടിൽ 1:16 ആണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ 1:20 ആണ്. ജർമ്മനിയിൽ 1:21 ആണ്. ഈ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും 98% പ്രൈമറി വിദ്യാലയങ്ങളും റേഡി ഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിലാണ്. ഇതിന് യുറോപ്പൻ രീതിയുമായി മാലികമായി വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ഗാധിയൻ സൊസൈറ്റിയിൽ ഉപഭോഗം ആവശ്യത്തിനുമാത്രം ഉള്ളതാണ്. ഏഴാംതരം വരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഗാധിജി ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കൈത്തോഴിലുകൾ ഇഷ്ടികപ്പെടവ്, ഓൺലൈനീയറുടെ പൂന്തു എല്ലാം മറ്റൊക്കൻ സംഗീത ഉപകരണങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്ത്, സംഗീത ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കൽ, വീട്ടുപകരണങ്ങൾ റിപ്പയർ ചെയ്ത്, സംഗീത ഉപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കൽ, വീട്ടുപകരണങ്ങൾ റിപ്പയർ ചെയ്ത് ഇവായെല്ലാംാണ്. ഇവിടെത്തെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങളാണ്, Learning to know, learning to do, learning to live together, learning to be. ഇതിൽ learning to live together-ൽ ആണ് മതപാനത്തിന്റെ പ്രശ്നം വരുന്നത്. മതനിരപേക്ഷമായി മനുഷ്യനെ കാണണം എന്നു പറിപ്പിക്കാൻ ഒരു യുറോപ്പൻ പാതിരിക്കു സാധ്യമല്ല. ഇവിടുത്തെ ഹിന്ദു ഫിലോസ

மியின்தினினும் வருடா உத்ஸுகனண்டக்கு மதனிரபேக்ஷதயுடை டுள்ளமு ஸாக்குநாத் ஹதினே ஸாவாவிக்கமாய வழற்சுயான், பரிணாமமான். ஹாஸரன் உளோ ஹல்லேயோ எனு பர்சுசெய்யான் கஷியுந, அதின் ஸாத ஸ்ரீமுஹ மதமான் ஹினுமதா. ஹா ஏரு வங்குத வர்மீயவாகிக்கு மர சூவெக்குநு. அதான் ஸாகாதக ஹினுவான் தான் எனு ஶாஸ்யிஜி பரிணத்த. ஶாஸ்யிஜியுடை ஹினுவிஸதை அங்கீகரிக்கேள்விவருநு. அனாதை வருபோர் எனு மதமான் ஹவிடெ பரிபீக்கேள்வத? மதனிர பேக்ஷத எனுத்த நம்முடையான். நம்மல் நம்முடை ரீதியில் அது பரிபீக்கேள்வதுங்க. அபோர் மாராக உள்ளாவில்லை. ஜவஹர்லால் எப்பாரு வின்றே ஏரு வாகுங் ஹவிடெ உலவரிக்காங் - “ஹந்துயுடை விவிய லாக்கை ஹித்தினு போகுந மனுஷ்யர் விவிய மதநமாராயிடுத்த அதலுக்கு ஹந்து யுடை புரித்த எத்திப்பட்டால், அவிடெயுத்த அதலுக்கலுமாயி ஸஹவஸி க்குநாதினேக்கார் அநுமதநமாய எதிர்த்தொருநுமாயி ஸஹவஸி க்குநாதினான் தாத்தீருப்பூடுகு.” ‘ஹந்துயை க்கேள்வதால்’ என புங்க கத்தில் ‘நாநாதநதில் ஏக்கதா’ என அலுயாயத்தில் ஜவஹர்லால் எப்பாரு எஷுதுநுங்க. அத் கூட்டுக்கலுத் திருக்காந்தையிருநு அடுத்த காலம் வரை. 8-10 கூட்டுப்பிலை அதுபெற்ற ராஜ்பாரம் அதாயி ருநு. அது புங்கத்தையான் யி.பி.ஹ.பி.யுடை காலத்தைாய விவா தத்தில், நம்முடை நாட்டில் அலுயாபக நேருத்தும் தலைக்கலைந்தத. அது பாரம் காலினுகொத்திரெல்லாநு அத் குட்டிக்கூடு மந்திலாவிரெல்லாநு அதுயிருநு வாரம். யி.பி.ஹ.பி.யுடை முழுஞ் பாகப்பிழயும், ஜவஹர்லால் எப்பாருவின்றே ‘நாநாதநதில் ஏக்கதா’ என பாங்கதை தலைப்பிரிவை தோடுகூடு பிரகடமாயிக்கீஞ்கு. பரிணதைவநாதிதான்: Learning to live together எனுத்த பரிக்கேள்வத் ஹந்துந் மாதுக்கயிலான். ஒரைந் துரோப்புஞ் ராஜ்யத்திலும் மதநமாவின்கூடுத ஹல்லை. அமேரிக்கயிலுமில்லை. அவர்க்கு வங்கீயத்தைங்க. ஶாஸ்யிஜியுடை ஹிலோஸமிதித்தகூடு பரிசோயிச்சு எதிர்த்தீந் மாற்றும் நம்மல் க்கேள்வதாதை, மான்னெங் ஏஜன்ஸி கல்லூத்த ஏரு வித்யால்யாஸவும், வித்யால்யாஸ ஶவேஷனவும் விடாவநா செய்யாதை, ஹா ஏரு பெபமலி ஏயுக்கேஷன் ஸ்ரீகரிக்கான் கஷியில்லை. ஏரு பெபமலி வித்யாலயத்தினினுத்த உத்ஸுகனா விட்டு ஶவைதும் கொடு க்கான் கஷியனமெனான் ஶாஸ்யிஜி பரியுநாத். பிராயோரிக்கமானோ ஷினரியில்லை. எனால் பொயக்கூடு உள்ளாக்கான் கஷியுமெனாநு அது வித்தகூந் கஷியுமெனாநு உத்த வங்குதயான். ஹா கேரளத்திலெ ஷில்லா அப்புசிஸுகலும் வெரும் கடலாஸு குஷியான் செய்யுநாத். 2000

പൈഹസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളെവച്ച് 15 ഏക്കർ പാടം കൃഷിചെയ്താൽ അഭിമാനകരമായ വിളവുണ്ടാക്കി വിൽക്കാൻ കഴിയും. അഗ്രികൾച്ചറൽ സൈറിയൽക്കുന്ന ഫാബ്രിക്കേറാം ഇതിന്റെ സഖ്യസിലി തീരുകയും ചെയ്യും. കൃഷിക്കാരും സംതൃപ്തരാവും. ജനങ്ങളും കൂടികളും തമിൽ ബന്ധമുണ്ടാവും. അങ്ങനെ വരുന്നോൾ ആധുനിക സയൻസ് ടെക്നോളജിയുടെ ചില ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ കൂടി ഉൾപ്പെടുത്താം. ഉദാഹരണമായി കമ്പ്യൂട്ടർ. അത് നമ്മൾ പറിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഒരുപകർശനമാണ്. വിജ്ഞാന സന്ദാർഭത്തിനുപകരിക്കുന്ന ഓന്നാണ്. നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ചോദ്യത്തിനെല്ലാം കമ്പ്യൂട്ടർ ഉത്തരം തരും. ഈ രീതിയിൽ, നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ സന്ദർഭായം, ഗാന്ധിയൻ സന്ദർഭായത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കും. മാനുഷികമുല്യങ്ങൾ, രേണുഘടനാമുല്യങ്ങൾ, ജനാധിപത്യം, സോഷ്യലിസം ഇതൊന്നും വെറും വാക്കല്ലോ. ശാസ്ത്രീയ സോഷ്യലിസം മൊന്നും ഇന്ത്യൻ രേണുഘടന കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ അരുൺ ഷ്വർ ഇല്ലാതാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെല്ലോ അതെല്ലാം ഗാന്ധിജിയും, നെഹ്രുവും, ജാലിയൻ വാലാബാഗിൽ പൊരുതിമർച്ചവരുമെല്ലാം കൊണ്ടുവന്നതാണ്. ആ കൊണ്ടു വന്നതിന്റെ പുറത്തിരുന്ന് വിറ്റു കാശാകുന്ന ഏർപ്പാടുങ്ങല്ലോ, അതാണ് ഭ്രാംബലെസേഷരും വിദ്യാഭ്യാസം. ചതിയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രമാണത്. വണ്ണനയുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം. സക്കിർ ഹൃദൈസന്നും, പ്രോ.ഷായും ചർച്ചചെയ്ത് അവസാനം ഗാന്ധിജിയോടു പറഞ്ഞു, ലോകത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണമാരെല്ലാം ഇതു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്ന്; ഇന്ന് റഷ്യയിൽ നടക്കുന്ന Complex education എന്നു പറയുന്ന പ്രൈമറി ഏധ്യക്ഷേഷണ് അങ്ങു പറഞ്ഞ ഇതു സന്ദർഭായമാണ് എന്ന്. അമേരിക്കയിൽ പരിക്ഷണാർത്ഥം നടപ്പിലാക്കിയ പ്രാശാറ്റിക് എന്നു പറഞ്ഞതും പിനീട് പരാജയപ്പെട്ടതുമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയുണ്ട് അതും അങ്ങു പറഞ്ഞതാണ് എന്ന്. ഇന്ന് BEdനടക്കം പറിപ്പിക്കുന്ന പിലോസഫിയിൽ ഗാന്ധിസം പറിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഗാന്ധിയൻ അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറയുന്ന പുസ്തകം വായിക്കുവോൾ എന്റെ വിശ്വാസം ഇല്ല. ആധുനിക ഐ.എ.എസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരാർ, ഐ.പി.എസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരാർ, ലോകപ്പേംഗുഡിയിൽ തുകിയിട്ടിരിക്കുന്ന ഗാന്ധിജിയുടെ പടത്തിനുമുന്നിൽ വെച്ചുതന്നെ ഇടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടെ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത ഒരു പുതിയ ഗാന്ധിയുണ്ട്. പഴയ രക്തസാക്ഷി കളെക്കാണ്ട് നാം അങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ. യമാർത്ഥ

ലെനിനിപ്പോഴില്ല. യമാർത്തമ റൂഡാലിനിപ്പോഴില്ല; ഗാസിയും. ഗാസിസത്തെ കുറിച്ച് നമ്മുടെ സകൽപ്പം പാടെ മാറ്റി എടുക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നാണ് എൻ്റെ അഭിപ്രായം.

ഗാസിയുടെ വാക്കുകളെ അർത്ഥമരിഞ്ഞ് വായിക്കണം എന്നർത്ഥമാണ്. ഉദാഹരണമായി, കോപ്പിയെഴുതുക, കാണാപ്പാം പറിക്കുക തുടങ്ങിയ പ്രാമാഖ്യിക കാര്യങ്ങളെടുക്കുക. കോപ്പിയെഴുതുന്നത് കൈയ കഷരം നനാവാനല്ല. കൈയക്കഷരം നനാവൽ കോപ്പിയെഴുതലിന്റെ ഒരു ഉപഹാലമാണ്. കോപ്പി എഴുതുന്നോൾ അക്ഷരങ്ങളോ വാക്കുകളോ അല്ല എഴുതുന്നത്; ഒരു സംസ്കാരമാണ്.

കാരസ്കരണത്തിന് കൂരു പാലിലിട്ടാൽ
കാലാന്തരേ കയ്പുശമിപ്പുതുന്നോ

എന്നാണ് എട്ടാംതരത്തിൽ കോപ്പിയെഴുതുക. ‘ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന്’; ‘സത്യമേവ ജയതേ’ എന്ന് കോപ്പി എഴുതുന്നതെന്നി നാണ്ട്. മാനവ സാംസ്കാരികതത്താഞ്ചർ കുട്ടിയിൽ ഉറപ്പിക്കാനാണ്. കാണാപ്പാം പറിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ‘Learning the treasure within’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്; “We must certainly be selective about what we learn by heart” കാണാപ്പാം പറിക്കലല്ല വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറയുന്ന തെന്താണ്? ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഗാസിജി പരിഞ്ഞതാണ്. പാടത്തുപോയി പണിയെടുക്കണമെന്ന് എന്നാണ് - കോഴിമുട്ടയുടെ ഭാഗങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തിയാൽ പോര കോഴിമുട്ട പൊട്ടിച്ച് കാണിച്ചു കൊടുക്കണം. അപ്പോൾ ഓൺ practical ആവുക. കാണാപ്പാം പറിക്കുന്നതിന്റെ പൊരുൾ തിരിച്ച റിയാതെ, എഴുതുചുറ്റുന്നെ കവിത കാണാപ്പാം പറിക്കാനുള്ളതല്ല, കാണാപ്പാം പറിക്കലല്ല വിദ്യാഭ്യാസം എന്നു പറഞ്ഞ്, ഒരു കവിതയും കാണാപ്പാം പറിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന് നമ്മുടെ പല അഭ്യാസക്കാരും മനസ്സിലാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഹൃദിനംമാക്കുക എന്നുള്ളത് ഭാഷാപഠനത്തിലെ ഒരു പ്രധാന കാര്യമാണ്. “Learning within” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സുചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അത് ബോറ്റിയാവാം എന്നാണ്. ആ ബോറ്റിയെപ്പറ്റി പറയുന്നത് All specialists agree that the memory must be trained from childhood and that it is in appropriate to eliminate from schools certain traditional supposedly boring exercise അരോചകങ്ങളായി കരുതപ്പെടുന്ന ചില പരമ രാഗത അഭ്യാസങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നത് വിധ്യാത്മായിരിക്കും എന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതു വെച്ചിട്ടാണ് DPEP തിൽ കാണാപ്പാം പറിക്കലിനെതിരായി പറയുന്നത്. കാണാപ്പാം പറിക്കരുത്

എന്നു പറഞ്ഞാൽ പെത്തഗോരിസ് സിഖാന്തം കാണാപ്പാം പരികരുത് എന്നാണ്. അത് പ്രാക്ടിക്കലായിട്ട് പറിക്കണം. അതുപോലെത്തന്നെ ഗാസിയൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കൃഷിയും വ്യവസായവും വിദ്യാഭ്യാസ തത്തിന്റെ മീഡിയമാവുന്നോൾ ഒന്നും കാണാപ്പാം പറിക്കുന്ന പ്രശ്നം വരുന്നില്ല. ഭാഷയിൽ അങ്ങനെയെല്ലാം നല്ല ഭാഷാ പ്രയോഗങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കൽ അനുപേക്ഷണിയമാണ്; അത് ചെയ്തെ പറ്റി. അതോക്കെ പുനഃ സ്ഥാപിച്ചേ പറ്റി.

ഗാസിയൻ ഫിലോസഫി പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയും അമാർത്തമ ഗാസിയെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വരികയും ചെയ്താലല്ലാതെ നമ്മുടെ പ്രാമാണിക വിദ്യാഭ്യാസം രക്ഷപ്പെടുകയില്ല. ഗാസിജി പറഞ്ഞ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അമേരിക്കയെപ്പോലെ നിങ്ങൾക്കാവാൻ കഴിയുകയില്ല. ഇത്രകൂറിച്ച് ആളുകൾ ഇത്രയേറെ വൈദ്യുതി ഉപയോഗിക്കുക. അതനുസരിച്ച് ആവശ്യമായ വൈദ്യുതി ലോകത്തിലുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അവിടെ ധൂർത്തടിക്കയാണ്. അതുകൊണ്ട് അമേരിക്കയോ യുറോപ്പോ മാതൃകയേ അല്ല. അങ്ങനെയെന്നൊരു മുതലാളിയും വേണ്ട എന്നാണ് ഗാസിജി പറഞ്ഞത്. അത്തരം ഒരു മാർക്കസിയൻ തത്ത്വം വേരെ എന്നാണുള്ളത്? ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിശ്വേഷിച്ചും?

ജീവപര്യന്തം

...എവിത...

സന്ദേശ് കോറച്ചംഗലം

ഇരുട്ട് മര്റ്റാരു തടവുപുള്ളിപോൽ
മുറിക്കുകയൊരി കുന്നിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
പ്രഹരമേറ്റതിന് മുറിവുതുന്നുനു
മുളകുറുന്നുകൾ വള്ളത്ത സുചിയാൽ
പതിവുതൃജിയിൽ മുഴുകിയെയാരലി
വിശ്വിൻ പുച്ചയ്ക്ക് മൺികൾ കെട്ടുന്നു.
വലമുറുകിയ ചിലന്തികെട്ടിലെൻ
ശലഭസപ്പനങ്ങൾ ചീരക്കിക്കുന്നു.
പുറത്തു പാറാവിൻ നടുക്കും കാലൊച്ച
തിരയടിക്കുന്നു ചെവിതതിപ്പിലും
സമൃദ്ധികളാപ്പുന സുഹൃദ് വചനങ്ങൾ
മതിലുചാടിയോ പിടികൊടുക്കാതെ
തുരുന്പടരുന കുടുന്നുനെന്നും
വിധിദിനം വരെ കരിനബന്ധനം.

ഇടപ്പേരിയുടെ ഹനുമത്തിനേം

അജൂയപുരം ജ്യോതിഷ്‌കുമാർ

മലയാളത്തിന്റെ മധ്യരോദാരമായ സംസ്കാരവും പാരമ രൂപവും ഇടപ്പേരിക്കവിതയ്ക്ക് ജീവവായുപോലെ വിലപ്പെട്ടതാണ്. വള്ള തേതാളിന്റെ കളരിയിലാണ് വളർന്നുവന്നതെങ്കിലും സകീയമായ ഒരു ആരുഖലം സ്വന്തം കവിതകളിൽ ആർജിച്ചുവയ്ക്കാൻ ആദ്യം മുതൽക്കേ ഇടപ്പേരി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ശാസ്ത്രബോധത്തെയും വൈജ്ഞാനികസ്തത യെയും അംഗീകരിക്കുമ്പോൾത്തനെ കവിതയിലൂള്ള വൈകാരികാംശ തതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെയും പാരമ്പര്യശാടകങ്ങളുടെ പ്രസക്തിയെയും അദ്ദേഹം ഉള്ളനിപ്പിണ്ഠാതു. “നമ്മുടെ മുപ്പത്തുമുകോടി ദേവതാരംഘിയ പുരാണസങ്ക്രാന്തങ്ങളെയും ഭൂതപ്രേതപരിശാചസ്വർണ്ണങ്ങളായ എന്തിഹ്യ ഞങ്ങളെയും എന്തിന്റെ പേരിലായാലും ഒരു കവി നിശ്ചയിച്ചുകൂടാതെന്നാണ്” (ആമുഖം - കൃകൂമപ്ലാതം) എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുചിത്തി താബിപ്രായം. പുരാണകമകളും നാടോടിമിത്തുകളും കവിതയ്ക്കു വിഷയമാക്കാനുള്ള അസാമാന്യ വൈഭവവും ഇടപ്പേരിക്കുണ്ടായിരുന്നു. കേവല പുനരാവാനമോ ഭക്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള വിസ്ത്രയത വ്യാവ്യാനരുപമോ ആയല്ല പരാഞ്ഞിക കമാംശത്തിലെ ഇടപ്പേരിയുടെ കൈപ്പെരുമാറ്റം. പുരോഗമനപരവും കാലികവുമായ ഒരു വീക്ഷണമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്. നന്ദയെയും ആസ്തതികതയെയും കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കരുതെന്ന നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന ഇടപ്പേരി ഇംഗ്ലീഷിശാസം ഭക്തിതലത്തിൽ ഒരുക്കി ധർമ്മബോധത്തിന് സാമൂഹികതലത്തിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കണമെന്ന വിശസിച്ചിരുന്നു. സീക്രൂതവിഷയത്തിന് കവിതയിൽ ഇടപ്പേരി വരുത്തുന്നുണ്ടു പാകപ്പെടുത്തലുണ്ട്. പരാഞ്ഞിക പ്രമേയങ്ങളെ ഉപജീവിക്കുകയോ പുനരാവിഷ്കരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഏതെങ്ങും അനിവാര്യമാണുതാനും സ്വന്തം രചനയിൽ ഇത്തരം പാകപ്പെടുത്തൽ അനിവാര്യമാണുതാനും. പുരാണത്തിഹാസങ്ങൾ എഴുത്തുകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം

എന്ന സാധ്യതകൾ മുന്നിൽവരയ്ക്കുന്ന സാഹിത്യസാമഗ്രികൾ (Literary source materials) ആയതിനാൽ അവരെ തന്റെ കാലത്തിനും അഭിരുചി കുമൊത്തവള്ളുമുള്ള വായനയ്ക്കും (reading) വ്യാഖ്യാനത്തിനും (interpretation) വിധേയമാക്കാൻ അയാൾക്ക് സാധിക്കും. ധാർമ്മിക സങ്കൽപ്പങ്ങൾ താരതമ്യേന ജയമാതിരിക്കുന്ന കാലത്ത് സാഹിത്യകാരന്മാർ സന്നം ചടനകളെ പ്രാചീനാർത്ഥ ധനികൾക്കാണ് സന്ദേശമാക്കാൻ പാരാണിക കമാസുചനകൾ സീകരിക്കാറുണ്ട്. (In a period when values are relatively stable, authors tend to use classical myths merely allusively enriching the poetic Quality of their work with layers and older connotations.) എന്ന് ഹസ്തി. ഈ ബാൺസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് ഇവിടെ സ്മരണിയമാണ്.

രാമായണ ഭാരതേതിഹാസങ്ങളെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ട് വിവിധ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലായി അനേകകം കൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തോടിഴുകിച്ചേരുന്ന് നിലകൊള്ളുന്ന അധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട് പലയാട്ടങ്ങളിലും ഇടപ്പെടുത്തിയെ പ്രചോദിപ്പിച്ച സാഹിത്യകൃതിയാണ്. ബാല്യം മുതൽക്കേ രാമായണ കാവ്യഭാഗങ്ങൾ കേടുകൊണ്ടാണ് കവി വളർന്നത്. അവ കവിയുടെ ബോധമണഡലത്തിൽ ശക്തമായി വേരുറയ്ക്കുകയും എഴുത്തച്ചുനോട് ആദരപൂർവ്വമായൊരുടുമായി ചേരുകയും ചെയ്തു. എഴുത്തച്ചുവരുന്നേൻ ഭക്തിമയസംരം തിരിച്ചറിയുന്ന തോടൊപ്പും തന്റെ കാവ്യാദർശനത്തെ ബലിഷ്ഠമാക്കാനും രാമായണവുമായുള്ള അടുപ്പം കവിയെ സഹായിച്ചു. വാല്മീകിയുടെ ബൃഹത്കാവ്യത്തെ കാളേരെ കവിമനസ്സിനോടൊട്ടി നിന്നും സംക്ഷേപണകളായും മഹത്താം തെളിയിച്ച കിളിപ്പാട്ടാണ്. ‘ആചാര്യപാദങ്ങളിൽ’ ‘പ്രണാമം’ തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ എഴുത്തച്ചുനോടുള്ള തന്റെ ആദരവെ ഇടപ്പെടുത്തിയെ പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ട്. ‘അനന്ദരാനാദപ്പാരുളിയുനോ’നായാണ് എഴുത്തച്ചുവെന്ന ഇടപ്പെടുത്തിക്കണ്ടത്. ജനതയുടെ ശിമിലവും ശകലീകൃതവുമായ സാംസ്കാരിക സാഹചര്യത്തിൽ സമുഹത്തെ ധർമ്മാനുബന്ധക്കാണ് എഴുത്തച്ചുവരുന്നേൻ മാനന്തികപ്രഭാവത്തിനു കഴിഞ്ഞതതായി ‘ആചാര്യപാദങ്ങളിൽ’ ഇടപ്പെടുത്തിയെ തന്റെ മാനന്തികപ്രഭാവത്തിനുവും മറ്റാന്നല്ല. ഹനുമാനോടുള്ള ഇടപ്പെടുത്തിയുടെ

രാമായണകമാപാത്രങ്ങളിൽ ഇടപ്പെടുത്തിയ എന്ന ആകർഷിച്ചത് ഹനുമാനാണ്. കായബലവും ആത്മീയമായ ഇപ്പാർക്കതിയും ഒത്തുചേർന്ന ഹനുമാനിൽ ധർമ്മബോധത്തിന്റെ തിളക്കം കണ്ടറിയാൻ കവിക്കുസാധിച്ചു. ഹനുമാനെ കേന്ദ്ര കമാപാത്രമാക്കിക്കൊണ്ട് മുന്നു കവിതകൾ എഴുതാനുള്ള കാരണവും മറ്റാന്നല്ല. ഹനുമാനോടുള്ള ഇടപ്പെടുത്തിയുടെ

കേത്യാദരങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യാനുവമായ അർത്ഥതലങ്ങളുണ്ട്. അവതാരപ്പു രൂഷനായ രാമനോട് നിസ്സിമമായ കേതി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഉത്തമസേവക നാണ് ഹനുമാൻ. പകേശ ആ രാമദാസൻ രാമനേനക്കാളും ഒന്നന്തൃത്തി ലേക്കേതുനുന്നത് എങ്ങനെന്നെന്നെന്ന അനേഷണത്തിലേക്കാണ് ഇടയ്ക്കുന്നതിനും ഒരു കവിതകൾ നീങ്ങുന്നത്. രാമന്റെ നിശ്ചൽ മാത്രമായില്ലാതെയുള്ള ഒരു ചിരംജീവിത്വം ഹനുമാനുണ്ടെന്നുള്ള ബോധമാണ് ഹനുമാനെനക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു ചിന്തയിലും ഇടയ്ക്കുന്നതിനും ഏതു പിന്തുടരുന്നത്. എഴുത്തച്ചുന് രാമക്കേതി പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള രിട്ടനിലക്കാരൻ മാത്രമായിരുന്നു ഹനുമാൻ എങ്കിൽ ഇടയ്ക്കുന്നതിനും ആയുനിക കാലത്തിന്റെ ആകുലതകൾ പ്രതിരോധിക്കാനും ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളുടെ അതിർത്തി നിർണ്ണയിക്കാനുമുള്ള പ്രതീകമായി അഞ്ജനാപുത്രൻ നിലകൊള്ളുന്നു.

‘ലവണാസുരവയത്തിലെ ഹനുമാൻ’ ‘മാവിനചോട്ടിലെ നാടകം’, ‘ഹനുമത്സേവ തുണ്ണൻപറമ്പിൽ’ എന്നീ മുന്നുകവിതകളിലായി ഈ ശ്രേണിയുടെ ഹനുമതി കേതിയുടെ വിതാനങ്ങൾ കണ്ണഭത്താനാവുന്നതാണ്. വാനരനും നരനും തമിലുള്ള പരിണാമവാദപരമായ ജൈവികബന്ധം ഒരു വൈകാരികബന്ധമായി മാറുകയാണ് ഈ കവിതകളിൽ. വാനരങ്ങൾ ചെയ്തികളിലെ മനുഷ്യാനുവത്യാണ് കവിയെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നത്.

“അരക്കർത്തൻതമോ നിബിഡതയിക-
ലിടവപ്പാതിതൻ കരിക്കാൻലിടി-
മുഴകം പോലവെ പെരുമാറി മഹാ
മഹാസാമ്പംകേതാത്തമര്റ്റെ ഹൃഷാരം
പതിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ടേ മഹാവിഹായസ്തിൽ”

എന്ന ശാശ്വതമായ ഹനുമത്സാനിഖ്യത്തെ ഈ വരികളിൽ ഇടയ്ക്കു ഉറപ്പിച്ചു വയ്ക്കുകയാണ്.

ഭാരതപ്പുഴയുടെ തീരത്ത് സുഹൃത്തുക്കളുമൊത്തിരുന്ന് ലവണാസുരവയം കമകളി കണ്ണ ഓർമ്മയിൽനിന്നനാണ് ‘ലവണാസുരവയ ത്തിലെ ഹനുമാൻ’ പിന്നത്. ഈ കവിതയ്ക്ക് കവി ആദ്യം നൽകിയ പേരുതന്നെ ഹനുമാൻ എന്നായിരുന്നു. മുഗമർത്ത്യ ദേവസങ്കലനാത്മക തയാണ് നടന്റെ അനുഗ്രഹിതമായ കലാവിദ്യയിലുടെ കവികൾ അനുവേദ വേദ്യമായത്. പിന്നെ കവളപ്പാറ നാരാധാരൻ നായർ എന്ന നടൻ പുർണ്ണ മായി അപ്രത്യക്ഷനാവുകയും ചിരംതന വാതാല്പര്യമുർത്തിയായ ഹനുമാൻ കവിമനസ്തിൽ കൂടിയിരിക്കുകയുമാണ്. ഉത്തരരാമാധാനക്കമാസന്ദര്ശനി ലുടെ ഹനുമാൻ വിസ്മയ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അതീത തലങ്ങളിലേയ്ക്ക്

രെ തീർത്ഥയാത്ര നടത്തുകയാണ് ഇടയ്ക്കുന്നത്. ഹനുമാനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള കവിയുടെ ഭാർഷനികാലിമുഖ്യം മുഴുവനും ഇതു കവിതയിൽ ഉയർന്നുവരുന്നു. ഭക്തിയും സംയമനവും അവിടെ തോൾചേരുന്നു പോവുകയാണ്. യാഗാശ്വരത്തെ ബന്ധിക്കുന്ന കുർശലവകുമാരമാരോട് ആദ്യം തോന്നുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് അടുത്തനിമിഷം കഷ്മയും വാത്സല്യവുംകൊണ്ട് ഹനുമാൻ അടക്കിനിർത്തുന്നു.

“സുകഷ്ത്രവീര്യം, നന്നിവരെനെ
ശിക്ഷിക്കുമ്പെടെ ബാണതാൽ
മുഗ്ഗ്വരാമിവർ മുർപ്പതകാണ്ഡു
മുർച്ചുടുന്നു രോഷത്തെ
എക്കില്ലുമൊരു വാത്സല്യ മൊപ്പ്-
മെകരളികലുംഭികയാം”

ഈ ഹ്യോദയാദാരതയാണ് ഹനുമാൻ എറ്റവും വലിയ കരുത. ശാരിരിക ശക്തിയുടേയും ധാർഷ്യത്തിന്റെയും തലങ്ങളെ മറികടക്കുന്ന മനസ്സാനിഭ്യമാണ് ആ വാനരവേഷത്തിന്റെ തനിമയായി കവിതിരിച്ചറിഞ്ഞത്. യമാർത്ഥ വിരുദ്ധമെന്നും വിവേകപുർണ്ണമാണ്. ആ വിവേകപുർണ്ണതയാണ് ലവണ്ണാസുരവയത്തിലെ ഹനുമാൻ പ്രകടപ്പിക്കുന്നത്.

1943-ൽ ഇടയ്ക്കുന്ന എഴുതിയ കവിതയാണ് ‘മാവിൻചോട്ടിലെ നാടകം’. ഹനുമാൻ ബാല്യകാല കുസ്യതികളുടെ പ്രവചനമാനങ്ങളും അസാമാന്തരയും ചേർത്തുവെച്ച് രാമനെക്കുറിച്ചുതന്നെയുള്ള ഒരു പുനർവായന ഇടയ്ക്കുന്ന ഇതു കവിതയിൽ നടത്തുന്നു. അർത്ഥപുർണ്ണമായ സാഹസിക പ്രവർത്തികളിലൂടെ ഇപ്പാശക്തിയുടെ ദൃഷ്ടാന്തമായി മാറുന്ന ഹനുമാനോടുള്ള ഇഷ്ടം ഭക്തിയായി രൂപപ്പെടുന്നത് വളരെ സുക്ഷമമായി ഇതു കവിതയിൽ ഇടയ്ക്കുന്ന വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രപബ്ലേതോളം വളർന്നുനിൽക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിതമായി ഹനുമാൻ മാറുന്നതെങ്ങെന്നെന്ന അനേകം കുട്ടിയാണ് ‘മാവിൻചോട്ടിലെ നാടകം’. ശ്രീരാമന്റെ സഹായി, ദൃതൻ എന്നീ നിലകളിൽ തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്ന ഹനുമാൻ യമാർത്ഥ സ്വത്രം അനേകം കുട്ടികളും കവി. രാമനെക്കാൾ പ്രാധാന്യം രാമദാസനായ ഹനുമാനിൽ ഇടയ്ക്കുന്ന കാണുന്നു. കേവലഭക്തിയുടെ തലങ്ങൾക്കപ്പെടുത്തേയ്ക്കു പോകുന്ന ഒരു ലോകവിക്ഷണമാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്.

ഹനുമാൻ രാമകത്തി, സാഹസികത, പ്രത്യുൽപ്പന്നമതിതാം, സ്വന്നഹം, ഒരഭാര്യം എന്നീ പ്രത്യേകതകളെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള മുല്യവിചാരമാണ് ‘ഹനുമത്സേവ തുണ്ണൻപറമ്പിൽ’ എന്ന കവിതയിൽ

നടത്തുന്നത്. ഹനുമാൻ സകീയ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഫലം അഭേദ ഒന്നാനായി ഇടയ്ക്കുവായിരുന്നു. ഹനുമാൻ ജനങ്ങൾക്കുപൊടുകൾ പിന്നെറ്റി കവി മോഹിക്കുന്നു. ഇഹലോകത്തിലെ ഏതു സുവത്തിനും മീതെ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന ആ പരമപദത്തിലെതാനുള്ള വെച്ചിലിനിടയിലാണ് ഭക്തിയും പരമാപശ്വം ചേർന്ന ധമാർത്ഥ ഹനു മൻസരുപത്രത ഇടയ്ക്കുവായിരുന്നത്. ആദരവുകലർന്ന ഭക്തിയുടെ കിനിഞ്ഞാഴുകലായി അങ്ങനെ ഇടയ്ക്കുവായിരുന്നു.

തുഞ്ചൻദിനാഞ്ചലാഷത്തിനു വായിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ‘ഹനുമത്സേവ തുഞ്ചൻപറമ്പിൽ’ ഇടയ്ക്കുവായിരുന്നത്. ഏഴുത്തച്ചനോടും രാമദാസനായ ഹനുമാനോടും സന്ദേഹാദരങ്ങൾ പ്രകടമാക്കുന്ന കവിത യാണിത്. രണ്ടു കർമ്മധോഗികളും ഒരേസമയം ഹൃദയത്തിലിരുത്തി നടത്തുന്ന പുജയാണിതെന്നും പറയാം. തുഞ്ചത്തച്ചൻ പാദരേണുകൾ ശിരസ്സിലേറ്റുവാങ്ങുന്ന കവി ഏഴുത്തച്ചൻകവിതയുടെ ലാവണ്യാനുഭവത്തിൽ ഭക്തിയും ആദരവും ഭൗമതകതയും ഇടകലർത്തുന്നു. ഏഴുത്തച്ചൻ സ്വത്തതിൽനിന്ന് ഭക്തലോകാത്മംസമായ ഹനുമാൻ സന്നിധിയിലേയ്ക്ക് ചെന്നെത്തുന്ന കവിമനസ്സ് ഭാർശനികമായ തലങ്ങളിലും ഇടവിടാതെ സഖവിച്ച് ആധുനിക മനുഷ്യർ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉത്തരം തേക്കാനുള്ള ആഗ്രഹവും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

തുഞ്ചൻപറമ്പിൻ്റെ ചെച്ചതന്നുത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് കവി, ഏഴുത്തച്ചനേയും ഏഴുത്തച്ചൻ അനശ്വരനാകിയ കമാപാത്രമായ ഹനുമാനേയും കാണുന്നു. തുഞ്ചൻപറമ്പുതന്നെ ഒരു രാമരാജ്യവും രാമാധനക മാസ്തിലവുമായി മാറുകയാണ്. കവിയുടെയും ഹനുമാന്റെയും സ്വത്തങ്ങൾ സമന്വയിക്കുന്നതിന്റെ അപൂർവ്വാനുവേമാണ് തുടർന്ന് അനുവാചകന് ബോധ്യമാക്കുന്നത്. ഏങ്ങനെയാണ് ധമാർത്ഥരാമക്കെതനായി ഹനുമാൻ മാറുന്നതന്നെ കാണിക്കുന്ന കവി തുഞ്ചൻപറമ്പിലെ ഹനുമത്സേവയിലും സ്വയം ശൃംഗാകുന്ന പവിത്രകർമ്മത്തിന് പാത്രമാകുന്നു. ഹനു മൻകമാശ്വരവാൺത്തിലും സംയമനത്തിന്റെയും സേവന സന്നദ്ധതയും ദേയും നേർവശികൾ ഏതൊരാൾക്കും തെളിഞ്ഞു കിട്ടുമെന്ന് കവി ഉള്ളുണ്ടതുന്നു.

അഖ്യാതമരാമാധനത്തിലെ സുന്ദരകാണ്ഡം ഹനുമാന്റെ സിഖിവിശേഷത്തിന്റെയും അസാമാന്യ ധീരതയുടെയും പ്രകടനപത്രിക

യാണ്. തുഞ്ചത്താചാര്യൻ കിളിപ്പാട്ടിലൂടെ ഹനുമാൻ ചരിതം സൃഷ്ടിക്കുന്ന കാണൽ സാധിച്ചുവെന്ന് കവി പറയുന്നു.

‘താമാംലൂഹി പരാഗത്തസ്സുഫലം സീതാപദ-
താമരപ്പുവിൽ ചേർത്ത കാരാളി വണ്ണത്താനേ’

എന്ന സംഖ്യാധനയിലൂടെ ഹനുമാൻ ദഭത്യത്തെ സംക്ഷേപിച്ചു പറയുന്ന ഇടങ്ങൂർ ലോകോത്തര സന്ദേശമായി സൃഷ്ടിക്കാണ്ടതെത്തു കാണുകയാണ്. രാമാധനത്തിലെ സന്ദേശഹരിനായ ഹനുമാൻ പാദരേ സൃഷ്ടി ശിരസ്സിൽ പതിയുന്ന നേരത്ത് താനൊരു രണ്ടാം മേഘസന്ദേശം പാടുമെന്ന് ഇടങ്ങൂർ കരുതുന്നു. പുർവ്വസുരികളായ വാല്മീകിക്കും കാളി ഭാസനുമൊപ്പം ആദരണിയമായ ഒരു സ്ഥാനം എഴുത്തച്ചുനു നൽകുക യാണ് ഇടങ്ങൂർ ഇവിടെ.

തുഞ്ചൻതറവാട്ടിന്റെ പുമുഖത്തിരുന്ന് ഗുരുപുത്രി പാടുന്ന രാമാധനക്കമാ മുഹൂർത്തത്താഞ്ചൾ കേൾക്കാൻ അക്കണ്ഠതെത്തു വുക്കഷത്തിൽ അണ്ണുരുപിയായി ഹനുമാൻ വനിതിക്കാരുണ്ണെന്ന് കവി ദ്രുഡമായി വിശ സിക്കുന്നു. രാമാധനം വായിക്കുന്നിടൽ ഹനുമാൻ സാനനിബ്യാനുശ ഹഞ്ചൾ പ്രതിക്ഷിക്കാമെന്ന വിശാസത്തെയും ഇച്ചയ്ക്കാത്ത് രൂപം മാറാ നുള്ള ഹനുമാൻ സിഖിയേയും ഈ ആശയത്തിൽ ഒരുമിച്ചുർക്കാളളി ചീരിക്കുന്നു. ലക്ഷാസമുദ്ദം ഭേദിച്ച ആ സാഹസികതയോളം വലുതായ മറ്റാരു കർമ്മം ലോകത്തിലില്ലെന്നാണ് പിന്നീട് കവി അത്ഭുതം കുറി നന്ത്. ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള മനംപതരാതെ യാത്രയിൽ ഹനുമാനുമുന്നിൽ ഒരു വിശ്വസ്യം വഴിമുടക്കിയില്ല. ഹനുമാൻ ആത്മവിശാസവും മനക്കു മുതൽപ്പം കവിയെ വിസ്തരിക്കുകയാണ്.

രാവണാന്റെ അധികാരിമന്ത്രത്തെയും പാപത്തെയുംകൂറിച്ചുതു സ്വോൾ ഇടങ്ങൂരിയുടെ വാഗ്ദാവൈവിധ്യം ശിൽപ്പബോധവും ലോകവീക്ഷ ണവും ഭാർത്തൻികാവബോധവും ഒന്നാരുമിക്കുന്നതു കാണാം.

‘അധികാരിമന്ത്രം ലക്തനോാലപ്പുറി-
തരകൻ നിക്ഷേപിച്ച ചെക്കന്തപ്പാരിപോലെ’

ആശരപുരിയിലിരിക്കുന്ന സീതയെ ഹനുമാൻ കാണുന്നു. ‘അധികാരിമന്ത്രിന്റെ ഓലപ്പുറി’ ‘ചെക്കന്തപ്പാരി’ എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളുടെ അർത്ഥസാധ്യതയും ഒരച്ചിത്യവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുതന്നെ. രാവണാന്റെ നൃശംസതയും അധികാരിമന്ത്രത്തെയും ലക്ഷയെ ഏതുവിധമാക്കിത്തിരിത്തുവെന്ന് ‘അധികാരിമന്ത്രി ഓലപ്പുറി’ എന്ന ഒരു പ്രയോഗത്താൽ വിശദീകരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ഓലപ്പുറിത്ത് ഒരു തീപ്പാരി വീണാൽ ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് അത്

കത്തിയമരുംപോലെ രാവണന്റെ അധികാരവും അഹരക്കാരവും അടക്കുന്ന അഗ്രിസ്‌ഫൂലിംഗമായി സീത മാറുന്നു. സീതയുടെ പാതിവ്വത്യുദ്ധി രാമ നോടുള്ള തീവ്രമായ സ്വന്നേഹം എന്നിവയോക്കെ ധന്യാത്മകമാക്കി പറ ഞ്ഞുവയ്ക്കാൻ ഈ തീപ്പാർപ്പയോഗത്തിലൂടെ കവിക്കു കഴിയുന്നു.

താൻ മുന്നിൽവച്ചു സീതയെ തൊടാനെന്തതിയ രാവണനെ ആ നിമിഷത്തിൽത്തെന വധിക്കുവാൻ ഹനുമാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധി ക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ സ്വാമിക്കേതനും യമിയുമായ ഹനുമാൻ സ്വയം നിയ ത്രിച്ചു. ഭക്തിയും വിശ്വാസവും സ്വന്തം ഭൗതികബലത്തെ മറികടക്കുന്ന ആത്മയിബലമായി ഹനുമാനിൽ വർത്തിക്കുന്നു. യജമാനന്റെ തീരുമാന മാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നു. അതുകൊണ്ടുതെന തനിക്കുള്ളതെന്തെനും യജമാനനുള്ളതെന്തെനും വേർത്തിച്ചിച്ചിരിയാനുള്ള വിവേകം ഈ സേവകക്കുണ്ട്. രാവണനെ നിഗ്രഹിക്കാൻ പറ്റിയ പല സന്ദർഭ അങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നിട്ടും ഹനുമാൻ അങ്ങെനെ ചെയ്യാതിരുന്നത് ഈ വിശ്വാ സത്തിന്റെ ഭാർശയുംകൊണ്ടാണ്. മനസ്സിൽ പ്രതിഷ്ഠയവും ടേകായവും ഈ സ്വന്നോധും അഭ്യന്തരാക്കുന്ന അഭ്യന്തരാക്കുന്ന രാവണനെ യജമാനന്റെ ഇരയാക്കി മാറ്റി വയ്ക്കാൻ ഹനുമാൻ സാധിച്ചു.

“രാമാന്ത്രത്തിനുവെച്ചു നെന്നേവദ്യുമെന്നോ, ഹാ, ഹാ
രാക്ഷസരാജാവിനെ സ്വാദ്യനോക്കാതെ വിട്ടു!
യമിതേന്ത്രിയ, സ്വന്തം ബലത്തെ സ്വയംതള്ളും
ബലമേ, ഭോാൻ കൈകൊണ്ടാലുമെൻ പ്രണാമങ്ങൾ”

എന്നിങ്ങനെ മാതൃകാപരമായ ആ സംയമനത്തിന് ഇടയ്ക്കി നമോവാകും നേരുകയാണ്. പോർക്കലി ആവേശിച്ചാൽ വിവേകം അസ്ത മിക്കുകയാണ് പതിവ്. ഇവിടെ സ്വന്തം വീര്യത്തിലൂള്ള അഹരന്തയെക്കാളും യജമാനഭക്തിയും ആദരവും ഈ വാനരനിൽ മുന്നിട്ടുനിൽക്കുകയാണ്. യമിതേന്ത്രിയന്നായി നിലകൊണ്ട് രാക്ഷസരാജാവിനെ സ്വാദ്യനോക്കാതെ വിട് ആ വിശ്വാലമനസ്കത ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെതെന ശാഖത മായ ഒരു മുദ്രയാണ്. ഹനുമാനിലൂടെ സ്വന്തം ആശയലോകത്തിന്റെ നവ ചിത്രം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ഇടയ്ക്കി. വണ്ണിക്കപ്പെട്ടവനുതന്നെ പ്രതി കാരനിർവ്വഹണത്തിന് അവസരമാരുക്കിക്കൊടുക്കുകയെന സാമാന്യനീ തിയാണ് ഇവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്കിലും ഇടയ്ക്കുന്നതിനും ഈ ഹനു മൻ സങ്കീർത്തനം പിണ്ഠുതരുന്നത് പാരാണികമായ ഈ സംഗതിമാത്ര മല്ല. രാക്ഷസീയമായ വണ്ണനകളിൽപ്പെട്ട് ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ വ്യതി യാനും വന്ന് ധാർമ്മികമുല്യങ്ങൾ താറുമാറായി മാനവ സമുഹം ഉംല്ലു

സോൾ ധർമ്മസംസ്ഥാപനത്തിനായുള്ള പുത്രനുണ്ടാവു ശാരീരികമായ ബലങ്ങൾക്കുമെല്ലാം ഓരോരുത്തരുടേയും മനസ്സിൽ ഉയർക്കൊള്ളണമെന്ന താത്ത്വികമായ ആശയസംവേദനം കൂടിയാണ്.

‘ഭ്രകായമല്ലോ, നിജയർമ്മകഷയകരം
ഭ്രകായം പരിത്യജിക്കേണം ബുധജനം’

എന്ന എഴുത്തച്ചുണ്ട് വിശ്വരത്മായ ഭർഷനത്തിന്റെ സത്തയും ഹനുമാൻ ആത്മനിയന്ത്രണത്തിനുള്ളിൽ വിലയം കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ഹനുമാൻ അഷ്ടഭടകശരായു സിഖിയും ചിരംജീവിതവുമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം പുലർത്തിപ്പോന്ന വിനയത്തിന്റെയും ആദരസമനവിതമായ ഭക്തിയുടേയും കഷമാശിലത്തിന്റെയും ഫലമാണ്. ആ ചിരംജീവിതത്തിന്റെ സിഖിയെ പ്രകൃതിപ്പിച്ചു പർത്തിക്കുന്നതിലൂടെ സന്നം അഹികാരവും ആധർമ്മവാ സനയും നശിച്ചുപോകണമെ എന്ന ആത്മനിവേദനം നടത്താൻകൂടി കവിക്കു സാധിക്കുന്നു. സദ്ഗുണങ്ങൾക്കാണ് ഒരു വ്യക്തിതാം ചിരംജീവിതമാർജ്ജിക്കുന്നു എന്ന പാഠമാണ് ഹനുമാൻ വൃത്താന്തത്തിലൂടെ ലോകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. അങ്ങനെ ഹനുമത്സേവ തുഞ്ചപറമ്പിൽ എന്ന കവിത സാർവ്വകാലികമായെന്നു ഭാർഷനികമാനം കൈകെക്കാളളുന്നു.

മനുഷ്യനിലെ ബലവിരുവേഗങ്ങളെപ്പറ്റി തിരിച്ചറിവുണ്ടായു കവി ഹനുമത്സക്തിയിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് നഷ്ടപ്പെടുപോകാൻ ടയുള്ള മാനവിക്കശക്തിയുടെ വീണ്ടെടുപ്പിനെന്നയാണ്. ശക്തിയുടെ കവി എന്ന വിളിപ്പേര് ഇടയ്ക്കുക്കുന്നത് ഒരു കാത്തിരിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ. എഴുത്തച്ചുണ്ട് കാവ്യത്തിലെ ഹനുമാൻ ഇടയ്ക്കു എന്ന കവിയുടെ ധർമ്മവിച്ചാരത്തിന്റെ ചിരന്തനപത്രക്ഷമായി നിലകൊള്ളുന്നു. പുരാണകമാപാത്രത്തെ സന്നം കാലത്തോടു ചേർത്ത് സമർത്ഥമായി വ്യാപ്താ നികുകവഴി മലയാളകവിതയുടെ നടപ്പുപാതകശംഖിക്കുന്നേയേണ്ട മുന്നേ റാന്നം ഇടയ്ക്കുകയും സാധിച്ചു.

- കവിത -

വിലാപം

സഞ്ചയ്. എ. കെ

എന്തിനാണോൻ്റെ കൈകളിലെ
ചുവന്ന കുപ്പിവളകൾ തെരിച്ചുടച്ചത്?
മുത്തുകൾ കോർത്ത മാലയും,
വെള്ളിയരഞ്ഞാണവും,
നിറയെ മണികൾ കിലുങ്ങുന്ന കൊല്ലുസും
വലിച്ചുപൊടിച്ചത്....?
എന്തിനാണോൻ്റെ കുത്തുമിനുത്ത
മുടിയിഴകളിൽ തീക്കാളിയുരസിയത്?
വിരൽത്തുനിൽ ചേരുന്ന മെലാഞ്ചോപ്പിനെ
ഉടയാട്ടിൽ തേച്ചത്?
കരിമഷി, കണ്ണുനീരിൽ നനച്ചേൻ്റെ
കവിളുകളിൽ ഇരുട്ടുപുരട്ടിയത്?
സന്യാംബരം, മഴയിൽ കുതിർന്നേൻ്റെ
നെറ്റിയിൽ വീഴുന്നോൾ....,
സിദ്ധുരമെന്നോർത്തു തോരത്തുടച്ചത്....?
ഒടുവിൽ....
ജനലഴിയിൽ....വിഞ്ഞിവിർത്ത
വിരലുകൾ മുറുകെപ്പിടിച്ച്,
ഹൃദയം നുറുങ്ങി ഞാൻ കേഴുന്നോൾ
എന്തിനാണ്....
എന്തിനാണോരു വെയിൽക്കയ്യുപോൽ
നീണ്ടുനീണ്ടത്തിയെൻ മിചിത്തുടച്ചത്?

ട്രാഫിക്കേലൻഡിലെ പുക്കൾ

സി.വി. സുഭയീറ്റൻ

ഇന്നലെ ഗതാഗതക്കുരുക്കിൽപ്പെട്ടെന്ന് ബന്ധു-
 നിന്നുതെള്ളിട ട്രാഫിക്കേലൻഡിനോരംചാരി,
 കിതച്ചു ശക്കങ്ങൾ മുന്നില്ലും പിരകില്ലും
 പുക തുപ്പിയും തമ്മിലീകാട്ടിയും നിന്നു.
 നീങ്ങുന്നതില്ലോ വണ്ടി ചോദ്യമായ് സഹിക്കേണ്ട
 വിതം വെക്കുകയായീ കുറ്റങ്ങൾ കഷമക്കട്ടാർ
 വല്ലിന്തെയിട്ടിട്ടുള്ളിൽ വിഞ്ഞലേറവേരെയൻ്തേ
 കണ്ണുകൾ പുറത്തെത്തയ്ക്കു പാറിപ്പോയ് നിന്നയാതെ

കണ്ണുതൊന്നെലൻഡിന്റെ നടക്കായജവരുത്തിൻ
 വർണ്ണങ്ങൾതന്നുത്തിവം പുവുകളുടെ മേളം.
 പച്ചപ്പുൽത്തകിടിയാം കംബളം വിരിച്ചതിൽ
 വടത്തിൽ പുമെത്തകൾ പൊൻനിറം വെള്ളത്തും
 ചിരിക്കുന്നരിപ്പുകൾ തങ്ങളെതുതാതേതാർ
 ഒരു കണ്ണിണപോലുമെത്തുന്നില്ലഞ്ഞനാലും
 കണ്ണാലുമാരും കണ്ണിലെല്ലക്കില്ലും ചിരിതുകും
 കൊച്ചരിപ്പുവിൻ മുവെത്തത്തു സാമ്മാമൊളി!
 പൊടിയും കരിയുമാം ശ്രാസത്തിൽ, ചുറ്റും കാതു-
 തുളയ്ക്കും ശബ്ദങ്ങളാണകിലുമെത്താറ്റോം!

ഈ വഴി പോയും വന്നും തീരുന്നേൻ ദിവസങ്ങൾ
 പുവുകൾ കണ്ടിടാതെ, പൊൻചിരി നുകരാതെ
 എത്തണം, മടങ്ങണമെത്തിയാൽ; തിരക്കിൽ ഞാൻ
 എന്തിനെന്നോരാതല്ലോ പായുന്നു നിരതരം
 ഇത്തിരിനേരം തങ്ങാൻ വേണമിക്കുരുക്കുക-
 ഞക്കിലേ കുഞ്ഞിപ്പുവിൻ പൊൻചിരി കണ്ണിൽക്കാളള്ളു.

അവസ്ഥാന്തരം

എസ്.എം. ദിവാകരൻ

ഒന്ന്

തിരിച്ചറിഞ്ഞെന്തുണ്ടാനിയ്ക്കു ലോകത്തിൽ
 പിരിയയശ്രദ്ധപോലിടംവലം നോക്കാ-
 തെടുത്തുചാട്ടവും, പറഞ്ഞകാരുണ്യശർ
 പലപ്പോഴുമോർമ്മപ്പിശകിലോട്ടിനി-
 നടുത്തകാരുത്തിൽ തലയിടുന്നതും,
 തലയല്ലെന്നതും തിരിച്ചറിഞ്ഞു എന്ന!
 ഇതിങ്ങനെ വിട്ടാൽ; ജനിച്ചതും കർമ്മ-
 കളരിയിൽക്കച്ചുമുറുക്കിനേടിയകരുത്തു
 മോജല്ലും വെറുതെയാവില്ലോ?
 തകർക്കണം, കുത്തിമലർത്തണം, തെറ്റിൻ
 തലയെടുക്കണം; തുടിച്ചുനിന്നു എന്ന.
 വെള്ളത്ത കല്ലിന്റെ മുവത്തുരുമ്പിയെന്ന്
 കരുതവാൾത്തല വെള്ളുവെള്ളമിന്നി.

രണ്ട്

ഒരു പഴം പുഴുവരിച്ചുകാരണം
 മരം മുറിക്കേണ്ടോ, പടർന്ന ചില്ലയിൽ
 നിറമുറഞ്ഞുന്നു, തണ്ണുപ്പുചായുന്നു,
 കുറിച്ചുകുട്ടികളെന്തിന് ചുവടില്ല-
 സഭവർക്കുവേണ്ടിയും കിളി ചിലയ്ക്കുന്നു.
 അതിന്റെയാഴവും പരപ്പുമർത്തമവും
 ശരിക്കറിയാതെവരുമനർത്തമവും
 മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇരുപുറം ചുക്കി-
 ചുളിഞ്ഞ പുസ്തകച്ചുരുളുമായിഞ്ഞാ-
 നിരങ്ങിവന്നപ്പോൾ,
 വലിഡൈരു കാറിലോരുത്തനുണ്ടവൻ
 പിടിച്ചിരിക്കുന്നു പുതിയ പുസ്തകാി!
 മിനുമിനെച്ചട്ട, ബഹുവർണ്ണംച്ചിത്രം
 അവരുൾ്ളേ കൈയ്യിലോ പലതരം പേന!
 അവനെന്തും മുഖവൻ മനസ്സുമാത്രമേ
 കുതിക്കു, എന്നിന്നും നിലയ്തുനിൽപ്പവൻ!

മുന്ന്

ഇതെന്തുമായമോ, വരുന്നവർക്കല്ലോ-
 മവൻ്റെ രൂപവുമവൻ്റെ ശബ്ദവും
 അവരുടെ കണ്ണിലെഴുതിയ മഷി
 പക്കയോ, ഹിംസയോ, പരപൂച്ചയ്ക്കിൻ്റെ
 പരന്നനോട്ടമോ, തിരിച്ചറിവീല.
 എടുക്കുവാനെന്തുണ്ടിനി തിരഞ്ഞെടു എന്ന്
 കളഞ്ഞകത്തിയോ, മുറിഞ്ഞ പെൻസിലോ
 ചരടുപൊട്ടിയ പഴയഗ്രന്ഥമോ?

കിളി

രാജുഗോപാലൻ നാട്യകൽ

മുൻചീടുനോറും
 മുഴുവനാകുന്നു
 പറിച്ചുറിയുന്നോൾ
 മുളച്ചുപൊന്തുന്നു

കിളച്ചുവെള്ളിരും
 വളവും ചേർക്കുന്നോൾ
 കളയ്ക്കുമാത്രമായ്
 തിരി തെളിയുന്നു

 കള പെരുകുന്നു
 തഴച്ചു പോന്തുന്നു
 തളർന്ന ജീവിത-
 തത്തിരു വാടുന്നു

 മനസ്സിലെക്കളെ
 കിളച്ചുറിയണം
 കിളച്ചുറിഞ്ഞതോ
 കർശ്ചട്ടുകൾണം
 കരിഞ്ഞതാണ്ണെത്ര
 കടയ്ക്കൽ വയ്ക്കേണ്ടു!

ഒരു ദ്രാപരയുഗസന്ധ്യയിൽ

പറവുർ ബി. ലതികാനായർ

നാട്ടുമാവിൻ നീംഭനിശല്യം

മായ് ചുമുനോട്ടാടിയോടി
ഓട്ടുകുടമൺ കുല്യുക്കിക്കൊ-
ണ്ഡന്തിയണയുന്നു!

വ്രജകിശോരികൾ മോഹനാംഗികൾ
ഗേഹിനീയർമ്മാത്മലോലർ
പണിയെയാതുകൾ പാണികളിൽ
ദീപമേഠ്യുനോൾ

ഗോപബാലകനാർന്ന പുന്വ-
ട്ടാടകൾ പീതാംബരങ്ങൾ
വാരുണിമങ്കയോ വേഗം
മടക്കി മാറ്റി

മുകുളപാണികൾ മുർധഗോപാം-
ഗനകൾ പാട്ടും നാമമന്ത്ര-
ധനിതിലന്നും മുഴുകിപ്പോയ്
ഗോപവാടങ്ങൾ.

മുടിമുടിക്കുടിച്ചുംട്ടു മെയ്യുരുമ്മി-
ചുശ്രീന പെത്രലെ
ഞുനാവാൽ തോർത്തിട്ടുന
ഗോക്കെളു നോക്കി

വാനവിമിയിൽ വാർമ്മകിൽമറ
നീക്കിയംബരവാതിലാർന്നു
വാരെജിതിരളുന്നു നേർത്തെത്താരു
വാർമതിലേവ
തിണ്ണി^{ഡി}യിൽനിന്നാക്കണ്ണത്തിൽ
കാൽച്ചിലപിൻ ത്യിംത്യിലംപോയ്
മണ്ണുവാരി വായിലാക്കിയ-
തേതുമരിയാരെ.

മണ്ണുതിന്നാനുണ്ണിയെന്നതു
കേട്ടു വിഭ്രമോടിയെത്തി
എനക്കേ വാ തുറക്കൈ-
നോതി വാസല്പ്പം

വാ തുറന്നാനുണ്ണി, അപ്പോൾ
വാനിടവും താരകാനിര-
ദീപമാലകൾ അർക്കച്ചുറ്റ-
മഹാഗോളങ്ങൾ

ഉഴിയൊത്തു തിരിയുന്ന
താനുമുണ്ണിക്കിടാവുമി-
തേതുമായാ മോഹദൃശ്യം.....
കൂഴഞ്ഞതാളമു..

ഗഗനതാരകൾ അണിമേലു-
തതുകിൽമരയ്ക്കെത്തുന്നാ-
ബ്ലുവനവിസ്മയമിമ ചിമും
മിചിയാൽ കണ്ണു.

വേരുകൾ

തകർ.പി തൊളികോട്

കുടുപ്പമുള്ള മല്ലിലേയ്ക്ക്

എല്ലാ മരങ്ങളും
 ആഴ്ചനിറങ്ങാവില്ല.
 വന്നമരങ്ങൾ മല്ലിന്റെ കടുപ്പം ഭേദിച്ച്
 പാരയിടുക്കുകൾ പിളർന്ന്
 ആഴ്ചനിറങ്ങാം
 കിനിയുന്ന നീർത്തുള്ളികൾ ഉഡ്ടിയെടുത്ത
 വളർന്നു പന്തലിച്ച്
 താങ്ങും തന്നല്ലും തന്നുപ്പുമാകുന്നു.
 ആകാശം അശനിവർഷിക്കുവോഗും
 ഭാവിയെപ്പണർന്നു വിളർന്നിരങ്ങുന്ന വേരുകൾ
 അനവധി നൃറാണ്ഡുകളുടെ
 ചരിത്രമായിമാറി
 കടുപ്പമാർജിച്ച്
 പ്രകൃതിയെ അതിജീവിച്ച്
 ചെറുമരങ്ങൾക്ക്
 അത്താണി!
 വേരിനു കടുപ്പമില്ലാത്തവ
 മല്ലിന്റെ ഉപരിതലസ്വപ്രശ്നമാത്രങ്ങളായി,
 വേനൽച്ചുടിൽത്തെള്ളൻ
 നിലംപൊത്തുന്നു.

അവ,
 മല്ലിന്റെ ചതിത്രത്തിലേയ്ക്ക്
 ശക്തിയുടെ നാനാർത്ഥങ്ങൾ വക്കണ്ടരിഞ്ഞ
 പടർന്നു കയറുന്നില്ല.
 കാലം അവരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.
 ആത്മസമർപ്പണം അവയ്ക്കില്ല.
 ഉറവകൾ തേടിപ്പോകാറില്ല.
 ഉംഗംജം സംഭരിക്കാറില്ല.
 കൊടുക്കാറും പേരാരിയും തകർത്തലവുമോൾ
 കണ്ഠം തകർന്ന ഹംസഗാനം മുഴക്കി
 കടപൊത്തി വീഴുന്നു.
 തലപൊന്തി നിൽക്കുന്ന വന്പൻ മരങ്ങൾ
 ആടാതെ ഉലയാതെ
 അലയാഴിയുടെ ആഴമള്ളന്
 വിഹായന്റെ വിസ്തൃതിയിരിഞ്ഞ
 മല്ലിന്റെ നിവൃദ്ധി ജനുസ്സുമരിഞ്ഞ
 എല്ലാ കൈവഴികളും തന്നിലേയ്ക്കടക്കുപ്പിച്ച്
 അടുപ്പിച്ചുനിർത്തുന്നു.
 അവ കടപൊത്തുമോൾ
 ചതിത്രമായിത്തീർന്ന വേരുകളെ
 പിന്നാലെ വരുന്ന
 വളരും വൻമരങ്ങൾ
 ആർത്തിയോടെ വർഗ്ഗീകരിച്ച്
 വരുംമരങ്ങൾക്ക്
 ഉംഗംജമായിത്തീർന്ന
 കാലത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു!

സംസ്കൃത കവിത

വിഷമവ്യത്തം

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

ഇതികർത്തവ്യതാമുഖം
മാർഗ്ഗഡ്രോഷ്ടാധാപമാഃ
സസംശയാ ലക്ഷ്യഹീനാഃ
സദാ സ്വല്പനപൂർവ്വകാഃ
പുരാതനസ്യ പുതസ്യ
ജമദേശസ്യ മേജനാഃ
അധ്യനാതനകാലേ ഹാ
സഞ്ചരിതി ശരനേഃ ശരനേഃ
അസ്മാലിമദ്യപര്യന്തം
യാ സംസ്കൃതിരുപാർജ്ജിതാ
നാശം കുർമ്മോ വയം തസ്യാ
നവ്യതാഭ്രാന്തിഹേതുനാ.
അപരിഷ്കൃതമസ്മാക-
മവിലം ധർമ്മശാസനം,
സർവ്വം വൈദോശികം ദ്രോഷ്ഠ-
മിതി മന്യാമഹേ വയം.
സ്വപ്ഷം കോ f ഫി ന ജാനാതി
കാ ഭവേനവ്യസംസ്കൃതിഃ
പ്രഷ്ട്വം കശ്വിന സംശ്രേതേ
സംസ്കൃതേ കിം പ്രയോജനം?
കമം കിയച്ച ലഭ്യേത
ഭൗതികം സുവമുതമം
തേനോക്തമേഷ ഏവാസ്തി
സംസ്കാരനികപ്രജാപലഃ
ശസ്തനം കാര്യമുദ്ദിശ്യ
ക്ഷേണാ മാസ്തുമനാഗപി,
അദ്യാസ്തി പരമം സൗഖ്യം
തർഹ്യലം ഭാവിച്ചിന്തയാ.

മുല്യശബ്ദസ്യ മുഖ്യത്വം
 വിപണ്ണാമേലെ വർത്തതേ,
 മാനുഷം മുല്യമവിലം
 വിസ്മയതം സകലെരഹി.
 പ്രകൃത്യുപരി മർത്ത്യാനാ-
 മാധിപത്യം ദ്രുശംഭവേത്,
 ഏവം വിധവിചാരണ
 കിം കിം ന ക്രിയതേ നശേ
 ന ജാനീമോ വയം തസ്യ
 പ്രത്യാഘാതം ദ്രോനകം, .
 ആധിത്വാ വൃക്ഷശാഖായാം
 ചരിത്രമസ്തകുലമേവ കിം?
 പ്രകൃതിസ്തു മനുഷ്യാണാം
 ജനയിത്രീതി കമ്പുതേ,
 പരമസ്മാദിരേഖാശവ
 ഭാസീവ പരിഗണ്യതേ.
 അധികൃത്യ ജഗത്കേഷമം
 പ്രകൃതേർഹ്യാദി വർത്തതേ
 ദ്രോജനാ കാച്ചിദേതസ്യാഃ
 പരിജ്ഞാനം വിനാ വയം
 അദീർഘദർശനിനഃ കുർമ്മോ
 യത്കിണിഡപി ചേഷ്ടിതം,
 വയം തമാ സന്തതിർന്നോ
 വാദേശാസ്യവ ദൃഷ്ടഹലം.
 ശൈത്യികരണയന്തസ്യ
 പ്രയോഗേ നിതരാം ക്യതേ
 അന്തരിക്ഷസ്യ രക്ഷാരെയ
 പ്രകൃത്യാ നിർമ്മിതേ സ്വയം
 ആസ്തരേ ജായതേ രസ്യം
 ഫലംയസ്യ വിപത്കരം,
 ശൈത്യവുശൈത്യകൃതം കാര്യ-
 മുശ്രതാപം ക്രിയേം ഭൂവി.
 നദ്യംബു വിഷയീകൃത്യ
 വാഗ്യാഖം ക്രിയതേ ജനനേ
 ദ്രോക്കതവ്യാ നദ്യ ഇത്യേവം
 പരിഹാരോ ഫി സുച്യതേ.

കടൽ

സ്രീകുമാർ ചുവത്തല

ക്ഷേദ്ധേജീവിതമത്യഗാധരിലായ്
 പേരിയാകുക്കരുത്തുപോയ് സാഗരം
 നീണ്ട രാത്രികൾ മുകമായ് വാഴുന
 ഗുഡ സാന്ദതയ്ക്കുള്ളിൽ ഞാൻ മാത്രമായ്
 എട്ടു ഒക്കളാൽ ചുറ്റുവാൻ കാത്തുഞാൻ
 കുരദംഗമമുള്ളിലൊളിച്ചവൻ
 പൊൻവെളിച്ചം മറയ്ക്കാൻ ശരീരത്തി-
 ലുഗ്രകാകോള ബാധ ബന്ധിച്ചവൻ.
 തന്നന്നസന്തപ്ത സങ്കീർണ്ണമാം
 കല്ലമഷങ്ങൾ കലങ്ങുന്നാരുള്ളുമായ്
 എത്രകാലമലച്ചുകേണ്ടും കനൽ-
 കരത്യമാത്മാവു പേരുന സാഗരം?
 അത്രഹിക്കില്ലുമെത്താത്ത മൃത്യുവിൻ
 പാത നോക്കിപ്പുത്തെത്തു കേരുവെബാഴും
 തൻ തിരക്കൊളിലെത്രയോ ജീവഞ്ച്-
 ഭാരമുണ്ടാം പിരിഞ്ഞു പോകാത്തതായ്

സമാധാനം

വൈവകം ബിജു ഫോഹനൻ

ക്രൂട്ടംതെറ്റിയ
 കരുത്ത കോഴിക്കുണ്ടത്
 കരിയിലകൾക്കിടയിൽ നിന്ന്
 വെളുത്ത പുഴുവിനെ
 കൊതതിത്തിനു.
 ഇരതേടിയിരഞ്ഞിയ
 പരുന്ത്
 കോഴിക്കുണ്ടതിനോടു പരഞ്ഞതു
 “ഞാൻ നിംഗൾ അമ്മയാണ്”.
 കോഴിക്കുണ്ട് വിശസിച്ചു
 “നീയെരെന്ത് കുടെ പോരുന്നോ?”
 “പോരാം”.
 പരുന്തിന്റെ
 കാലിൽത്തുണ്ടി
 കോഴിക്കുണ്ട്, അതിർത്തികടന്
 ആകാശ സവാരി ചെയ്തു.
 ചതിയറിണ്ട
 കോഴിയമ്മ
 അലൻ, പറന്ന്
 തളർന്നു.
 മഹാവ്യക്ഷതിന്റെ
 ശിവരത്തിലിരുന്ന്
 കോഴിക്കുണ്ട് സമാധാനം സ്വപ്നം കണ്ടു.
 “അൻത്യാദിലാപംമെന്തെങ്കിലും?”
 പരുന്ത് ചോദിച്ചു
 പുഞ്ചിരിച്ച്
 നെഞ്ചുവിരിച്ച്
 കോഴിക്കുണ്ട് പാടി:
 വന്നേമാതരം.....

ഹാലാറ്റം....

കാലം കെടുത്താത്ത മനുഷ്യകമകൾ

ഡോ.എം.പി.ബാലകൃഷ്ണൻ

1. നദിയും തോൺഡിയും (കമകൾ) - എം.മുകുന്ദൻ
പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് 55.00
 2. അരിയപ്പടാത്ത മനുഷ്യജീവികൾ (നോവൽ) നന്ദനാർ
പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് 30.00
 3. ഒരുപിടി വർഗ്ഗ (നോവൽ) യു.എ.വാദൻ
പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട് 120.00
 4. സുജാത (നോവൽ) കെ.സുരേന്ദ്രൻ
പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്-75.00
 5. തെണ്ടിവർഗ്ഗം (നോവൽ) തകഴി
പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്-30.00
 6. തോട്ടിയുടെ മകൻ (നോവൽ) -തകഴി
പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്-60.00
 7. നൃരയും പതയും (നോവൽ) -തകഴി
പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്-80.00
 8. ഒരു സുന്ദരിയുടെ ആത്മകമ (നോവൽ) കേശവരേവ
പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്-80.00
- അങ്ങനെ എടു പുസ്തകങ്ങൾ മുന്നിലുണ്ട്. എടുത്ത പേരെ ഉത്തര എഴുത്തുകാരുടേത്. എല്ലാം പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസിന്റെ പുനഃപ്രസാധനങ്ങളും.
- പുനർവ്വായന എന്ന പദം അടുത്തിടെ അടിക്കടി പ്രയോഗിച്ചുകാണാം. ഉത്തമ കൃതികൾ ദേവയന്ത്രക്കുള്ളതല്ലല്ലോ. എക്കിലും പാരാ ധനമോരോന്തും പുതിയ പുതിയ സംവേദനതലങ്ങൾ തുറന്നുതരുന്നതാണുദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ പ്രയോഗം അസാധ്യവല്ല. പുതിയ പുതിയ വിലയിരുത്തലുകളും അനേരം ആവശ്യമായിവരും.

‘ശില്പഭാഗിയുള്ള ജീവിതഗണിയായ കമകൾ’ എന്നവകാശപ്പെടുകാണാണ് എം.മുകുന്ദൻ, 1969-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ‘നദിയും തോൺഡിയും’, പുതിയപതിപ്പായി ഇരകിയിരിക്കുന്നത്. ആകെയുള്ള പതിനേഴുകമകളെ സംബന്ധിച്ചും നേരല്ല ഇത്. മുന്നുനാലെല്ലാം ഉത്തമരചന

കൾ തന്നെ. മുലപ്പാൽ, ബാലരക്തം, തോൽവി, കച്ചവടം ഈ ഉദാഹരണം. സ്വന്തം ആരോഗ്യം അവഗണിച്ചും കുണ്ടിനെ പാല്യടാൻ വെന്നുന്ന മാതൃത്വം ‘മുലപ്പാൽ’ എന്ന കമയിലൂടെ പ്രകീർത്തിത്തമായിരിക്കുന്നു. മുലപ്പാലല്ലാതെ മറ്റാനും ഈ ലോകത്തു വേണ്ടാതെ നിഷ്കളൈക്കനായ കൂട്ടി. താൻ ഈവ്യുന്നതു രോഗിയായ അമ്മയുടെ ജീവരക്തമാണ് എന്നവനറിയുന്നില്ല. അതറിയുന്ന അമ്മയ്ക്കാകട്ട അവൻ്റെ വയർ ഒഴിച്ചിട്ടുകാണ്ടുള്ള സ്വന്തം ആരോഗ്യാലന്നം അഭികാമ്യമായിതേതാനുന്നില്ല. എക്കിലും ദർത്താ വിനേയും ലിഷഗരണേയും ദേന്ന് അവൻ നിയന്ത്രണം പാലിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ഗത്യുന്നതമില്ലാത്തിട്ട പ്രസവിച്ചു കിടക്കുന്ന പട്ടിയെ സമീപിക്കുകയാണോ കൂട്ടി. കമവായിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ കൂട്ടിയുടേയും അമ്മയുടേയും പക്ഷത്താവും വായനകാരൻ - അച്ചുനേറ്റേയും ഡോക്ടറുടേയും അല്ല, എന്നിടത്താണ് കമാക്കുന്നതിന്റെ വിജയം. ബുദ്ധിയുടെ, ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സത്യത്തിനുമേൽ ഹൃദയത്തിന്റെ, സാഹിത്യത്തിന്റെ സത്യം വിജയം വരിക്കുന്നു.

അതു വിശ്വസനീയമല്ലാത്ത ഒരു ഏതിഹ്യം അവതരണ തതിന്റെ മഹിമയിലൂടെ ആസാദ്യമാകിയ ‘ബാലരക്തം’ എന്ന കമയിലും ഈ മിടുക്കു കാണാം. തോൽവി, കച്ചവടം തുടങ്ങി ചുരുക്കം ചിലതുകൂടി ഉത്തമകോടിയിൽ പെടുന്നവയായുണ്ട്. എന്നാൽ കേവലം അസംബന്ധം അണം എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചതാണ് ഇതിലെ മറ്റൊരു പലതും. ‘കയർ’ ഉദാഹരണം. മദ്യപാനികളും പുക്കപ്പെപ്പ് വലിക്കാരും വ്യഞ്ചിചാരികളുമല്ലാത്ത കമാപാത്രങ്ങൾ ഈ കമകളിൽ അതിവിരളം. വായനകാരര സാംസ്കാരികമായി ഒരിഞ്ഞു വളർത്താത്ത സാഹിത്യസൂച്ചി എന്നിനാണ്? “എം. മുകുറൻ എന്ന കൃതപാസ്തതായ എഴുത്തുകാരൻ നാൽപ്പത്തുവർഷം മുൻപുള്ള രചനാവൈദ്യം അടുത്തരിയാനുള്ള അവസരം” എന്ന പ്രാധാന്യം ഈ പുസ്തകത്തിനുണ്ടെന്നു പറയാം.

നോവലുകളിൽ ഏറ്റവും ചെറുത് “അറിയപ്പെടാത്ത മനുഷ്യജീവികൾ” ആണ്. ആകെ അൻപത്താറുപുറം. ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിൽ നന്നാർ ദേശരക്ഷകരായ കുറേപ്പേരുടെ ഹൃദയസ്പർശിയായ കമ പറഞ്ഞുവച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരും സവിശേഷവ്യക്തിത്വത്തിനുടമയും ഒരു പോലെ അനുവാചകൾ സ്നേഹം പിടിച്ചുപറ്റുന്നവരും. പട്ടാളക്കാരുടെ അപകടമരണങ്ങളും ആശാംഗങ്ങളും വിരഹവേദനയുമല്ലാം സാലാവിക്കാശയിൽ മനസ്സിൽത്തട്ടുമാർ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്ന സാഹിത്യകാരനാർ കവികളുടക്കം കുറേപ്പേരുണ്ടെങ്കിലും പട്ടാളകമെകളെഴുതിയവരിൽ പ്രമുഖർ നന്നാരും കോവിലനും തന്നെ. കോവിലൻ കമകൾക്കാരും ദാർശനികപരിവേഷമുണ്ടാവും. നന്നാരാവട്ട, നേരേവായനകാരരെ മനസ്സിൽ കടന്നിരുന്നാണ് കമപറയുന്നത്. ആ കമക

ളിലെ പാത്രങ്ങൾ ആജീവനാനം നമ്മുണ്ടുമാറ്റിയും ചെയ്യും. പാൽപ്പു യസംപോലെ ജീവിതത്തെക്കണ്ട പി.കെ.നായരും കാൽമുറിഞ്ഞ ബോർഡ് ഒരു ആയ തോമസ്സും കല്പാണം കഴിക്കാൻ പ്രായമായിട്ടിട്ടുന്ന അമു കരുതുന്ന കരുണാകരനും മറ്റും അത്തരം വ്യക്തികളിൽ ചിലർമാത്രം. തികഞ്ഞ ശ്രദ്ധപ്പാർതി വിശ്വാസത്തോടെ, തന്റേടത്തോടെ ജീവിതത്തെ നേരിട പി.കെ. നായർക്ക് അപകടമരണം സംഭവിക്കുന്നതും മനോഹരമായ തയലം നടത്തിരിയ്ക്കുന്നതും കൊള്ളുന്നതും എല്ലാം വായനക്കാരൻ്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ണാത്ത മുറിവായി ശേഷിക്കുന്നു. അവതാരികയിൽ എൻ.വി.പരയുന്നതുപോലെ, നമ്മുടെ കമാസാഹിത്യത്തിന്റെ അതിരുകൾ പെട്ടുനാഞ്ഞു വലുതാക്കിക്കളിഞ്ഞതു കമ്മ കളാൺ ഗന്ധനാരുടേത്. ഭാരതവ്യാപകമായ ഒരു സാഹിത്യം.

അടുത്തകാലത്തിനിങ്ങളിയ മലയാള നോവലുകളിൽ ശ്രദ്ധയായ എന്നാണ് ‘ഒരുപിടിവട്ട്’. യു.എ.വാദരിൻ്റെ രചനകളിൽ സവിശേഷത പുലർത്തുന്നതും, ഇതിവ്യൂത്തത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകാണ്ഡും ഇക്കാല തത്താരുപക്ഷേ അതഭൂതപ്രഖ്യാതക്കാണ്ഡും കുന്നതുറു കമാപാത്രങ്ങളെ കൈകാണ്ഡും ഇവയെക്കാളൊക്കെ മനോഹരമായ കാവ്യഭാഷകാണ്ഡും ആണത്. “കഴിഞ്ഞ തുലാത്തിൽ, കണിപ്പുരയ്ക്കലെ വിളക്കിന്റെയന്ന്, തിരിയെഴുപത്തും പെട്ടുന്ന മല്ലിട്ടുകെടുത്തിയപോലെ, അമ്മയുടെ മുറ്റത്ത് എഴുന്നളിച്ചുനിർത്തിയ തിരുമുടി ആരോ തട്ടിതുവിയപോലെ ചോറുംകിളി തിരെ മുന്നിലിരുന്ന ചെക്കനെ അവർ എണ്ണാട്ടോ കൊണ്ടുപോയി”.

മറ്റാരു ഭാഗം: “മോൾ ഇരുട്ടുമുന്ന് പോക്. നാളേ മറ്റനാളോ എന്നാൽ അങ്ങാട്ടു വരാം. ഇരുകുടുരും പറേന്നന്യാധിയം കേൾക്കണമ്പോ.... ഒരാളു മാത്രം കേട്ട് ഉറുമിച്ചുഴറുതെന്നല്ല വർത്താനം....”

“ഇതാരപ്പാ, മതില്യർ ഗുരികളുടെ നേർപ്പെങ്ങളോ? നാഡാ പുരം നാലുകളിൽ വാഴുന്നോരുടെ കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണും നാണിച്ചിരുത്തയോ? പൊന്നാപ്പുരം ജോനകമാരുടെ കുട്ടിനില്ലപ്പേട്ട കിന്നരിയക്ഷിപ്പേണ്ണോ?”

കമാതന്ത്രവെയ്യോ പാത്രങ്ങളെയോ പരാമർശിക്കുമുന്ന് ശ്രദ്ധഭാഷ ഉദാഹരിച്ചത്, ഈ കൃതിയെ വശ്യമാക്കുന്ന മുവ്യാലടക്കം ആകാവ്യഭാഷയാകയാൽത്തനെന. ഫൂഡൽ വ്യവസ്ഥ നിലനിന്നിരുന്ന, തെയ്യവും തിരുയ്യും കാവും വെളിച്ചപ്പാടും ആൽത്തറിയും ഒക്കച്ചേരിന ആന്റിന്പുറിത്തെ അടക്കിവാണിരുന്നത് കുഞ്ഞിക്കേളപ്പക്കുറുപ്പായിരുന്നു. സ്വന്തം പ്രതാപെശവര്യങ്ങൾ നിലനിർത്താൻ കൊല്ലും കൊലയും നടത്തുന്നവൻ. അയാളുടെ ദുർഘാസനവാഴച്ചയ്ക്കെതിരെ ദിവാകരൻ്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അണിനിരന്ന യുവാക്കൾ പക്ഷേ പരാജിതരായി; ബലിഭാ

നികളുമായി. തെരുവുനാടകം എന്ന അവരുടെ മാദ്യമം ഒരു പരിധികൾ ഞഞ്ചോർപ്പാർ അപക്രാതമുലം ആ ശ്രാമത്തിലെ കുറേ പച്ചമനുഷ്യരുടെ യമാർത്ഥ ജീവിതത്തെ ശോകാന്തനാടകമാക്കിക്കൊള്ളുന്നു! “എൻ്റെ മോൺ ചാത്തുട്ടി എന്തെ?....ഓന്നു കിണ്ണും നെറയെ ചോറും വെള്ളമി കാത്തിരിക്കും ഞാൻ”.... ആ അധി ഇന്നും കാത്തിരിക്കുന്നു. കുഞ്ഞിക്കേള്ളപ്പക്കുറുപ്പിൽന്റെ സംഹാരദിഷ്ട്രെയിൽപ്പെട്ട് ചത്തന്തുപോയവരിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിയെപ്പോലെ കുട്ടിരാമനും രാശിച്ചനുമല്ലാം പെട്ടും. അതിബന്ധിരെ നീതിക്കുവേണ്ടിപ്പോ മുതിയ ദിവാകരനും സംഘവും. അവരും നിഷ്കരിക്കുണ്ടാം വേദ്യാടപ്പെട്ടു നു. സി.വി.യുടെ ചില കമ്മാപാത്രങ്ങളെപ്പോലെ കരുത്തനായ ദുർഭാഗ്യ മുർത്തിയാണ് കുഞ്ഞിക്കേള്ളപ്പക്കുറുപ്പ്. ഭാരതി, ചിരുതകുട്ടി തുടങ്ങിയ സ്ത്രീകമാപാത്രങ്ങളും മിചിവുറവർ തന്നെ.

ഇതൊരു രാഷ്ട്രീയ നോവലാണ് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വായനകാരിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും രാജനെന്തിക പക്ഷം ഏതായാലും മനുഷ്യത്വമുള്ളവരുടെ മനസ്സിനെ മമിക്കുന്ന രചനയാണിത്.

നോവലിന്റെ എന്ന നിലയിൽ ശ്രദ്ധയമായ സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയിട്ടുള്ള ആളാണ് കെ. സുരേന്ദ്രൻ. പക്ഷേ ‘സുജാത’ ആ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കാൻ പോന്നതല്ലത്തനെ. സ്വാതന്ത്ര്യ സമരകാലത്തും തുടർന്ന കോൺഗ്രസ്സ് രേണുത്തിൽവന്നശേഷവും തിരുവനന്തപുരത്തു നടക്കുന്ന താണ് കമ. ‘സ്വാതന്ത്ര്യസമരസേനാനി കല്യാണപ്പിള്ളി മാധവപ്പണിക്ക രൂടെ മകൻ വിക്രമൻ നായകനും സുജാത നായികയും. സത്യാർമ്മാദി കള്ളം സേവനവ്യഗ്രതയുമല്ലാതെ ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാരനുവേണ്ട നയതന്ത്രണങ്ങളാനുമല്ലാത്ത വിക്രമദേശ്യും ആത്മാഭിമാനം പണയം വയ്ക്കാൻ കുട്ടാക്കാത്ത സുജാതയുടെയും ജീവിതങ്ങൾ പരാജയമടയുന്നു. സമൂഹത്തിലെന്നപോലെ അധികാരത്തിലേറിയ കോൺഗ്രസ്സിലും പണം നിർണ്ണായക ഘടകമായി മാറുന്നു. ധാർമ്മികമുല്യങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ആ അപചയം പക്ഷേ, നോവൽപോലെ വിശാലമായൊരു കൃാൺവാസിൽ വരച്ചുകാട്ടുന്നോൾ, ഗ്രന്ഥകാരൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെത്തീർന്നു നഷ്ടമായിക്കുടാ. ഒരു കലാസൃഷ്ടിയിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട കൈയടക്കമോ ഏകാഗ്രതയോ ഇവിടെക്കാണാനില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നോവലെഴുതാൻ വേണ്ടി എഴുതിയതുപോലെ. സ്വാഭാവികപരിണാമി കമാഗതിക്കില്ല; നോവലിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും വ്യക്തമല്ല. മുഖ്യപാത്രം വിക്രമനായിരിക്കേ സുജാത എന്ന കൃതിക്കു പേര് നല്കിയതും മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമം. സുരേന്ദ്രൻ്റെ ശൈലിപൊതുവേ ശുശ്കമാണ്. സംഭാഷണങ്ങൾക്കുമുണ്ട് അസാഭാവികത. ആകെക്കുട്ടി ഗ്രന്ഥത്തിനു മുഖവാക്യമായിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള “രു നിശ്ചയമില്ലയോന്നിനും.....” എന്ന വരികൾ കൃതിക്കു ചേരും.

വിശ്വപ്രസിദ്ധനായ മലയാളക്മാകാരൻ തകഴിയുടെ മുന്നു നോവലുകൾ പുർണ്ണ പുന്നിപ്രസാധനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു - തെണ്ടിവർഗ്ഗം, തോട്ടിയുടെ മകൻ, നരുയും പതയും. മനോഹരവസ്തുകളും മാർക്കറ്റാവ ണ്ണളും മാത്രം വർണ്ണവിഷയമായിരുന്ന കാലത്ത് വ്യത്യസ്തനാഭയാരു ജീവൽ സാഹിത്യകാരനെ മലയാളമാകെ പ്രമിതനാക്കിയ കൃതികളാകുന്നു ആദ്യരണ്ടും. തെണ്ടിയായി ആരും ജനകിക്കുന്നില്ല, സാഹചര്യവും സമു റവും അങ്ങനെയാക്കുകയാണ്. സത്യധർമ്മാദികളും സ്നേഹവും മോഹവും സ്വപ്നവുമെല്ലാം അവരിലുമുണ്ട്. നല്ലാരു കർഷകനെ മുത ലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതി തെണ്ടിയാക്കി മാറ്റി. അധാരീതത്തുടന്നുള്ള മുന്നു തലമുറ തെണ്ടി തന്നെ. സ്വാഭാവികമായും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളും മാനവും ആ തെണ്ടികൾക്കു നഷ്ടമാവുന്നു. പകേഷ പണക്കാരിൽനിന്നൊടുത്തു പാവ ണ്ണൾക്കു കൊടുക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ മോഷ്ടകാവാകുന്ന തുവാവും മോഷ്ടിച്ച മുതൽ തിരികെക്കാണ്ടുചെന്നു നൽകാനാവശ്യപ്പെടുന്ന മാതാവും മറ്റും സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടാനും ഭാഗിക്കുന്ന ഈ തെണ്ടികൾക്കിടയിലുണ്ട് എന്ന് തകഴി കാണിച്ചു തരുന്നു.

പാത്രങ്ങളുടെ സാമൂഹികപദ്ധതി എന്നായാലും മനുഷ്യരും ദയത്തിലെ സ്ഥായീഭാവങ്ങൾ ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കയാലാണ് അരുപ തോളം വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപിരിങ്ങിയ ഇതു കൃതി ഇന്നും പ്രസക്തമാവു നാത്. അല്ലാതെ തെണ്ടികളെപ്പറ്റി എഴുതിയതുകൊണ്ടും, ആയിരുന്നുവെ കുൽ തെണ്ടൽ നല്ലാരു ബിസിനസ്സ് ആയി മാറിയിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്ത് ഇത്തരം കൃതികൾക്കു യാതൊരു പ്രസക്തിയും ഇല്ലെന്നുവന്നേനെ. മഹാ രാജാക്കന്നാരോ മഹർഷിശരമാരോ പ്രഭുക്കളോ കർഷകരോ ഭിക്ഷാദേ ഹിക്കളോ ആരുമാവാം കമാപാത്രങ്ങൾ. അവരെല്ലാം പാത്രങ്ങൾമാത്രം. അവയിൽ നിരച്ചു നൽകുന്നത് സ്നേഹാദി മാനുഷ്യിക ഭാവങ്ങളാണോ, കൃതി കാലാതിവർത്തിയാവും. കമാകാരൻ മനുഷ്യകമാനുഗായിയും.

‘തെണ്ടിവർഗ്ഗം’ പോലെ, ഇപ്പറഞ്ഞത്തിനു മറ്റാരു ദ്വാഷ്ടാന്ത മാകുന്നു ‘തോട്ടിയുടെ മകൻ’. തകഴിക്കു തന്നതാഭ്യാരു പീഠം മലയാള കമാക്യത്തുകൾക്കിടയിൽ ഒരുക്കിയകൃതി. അതെഴുതിയ കാലത്ത് തോട്ടി കൾ സമുഹത്തിൽ ദുർദ്ദിഷ്ടം വമിക്കുന്ന ജീവികൾ തന്നെയായിരുന്നു. ദൂപ്പട്ടത്തപ്പെട്ട ആ മനുഷ്യ ജീവിതങ്ങൾ തികച്ചും യാതനാപുർണ്ണങ്ങളുമായിരുന്നു. പകേഷ തകഴി എന്ന കലാകാരന്മുഖം പ്രതിഭ മലയാളി മനങ്ങളിൽ അവർക്കും ഇടം നൽകി. എറെ വായിക്കപ്പെടുകയും ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്ത കൃതിയാക്കാൻ കമാംഗങ്ങളിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നില്ല. ഗുരുസ്ഥാനീയരായ എഴുത്തുകാരുടെ വാദമയം എത്തൊരു ഭാഷയിലും പുനഃ പ്രസാധനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുതന്നെ. എന്നാൽ അത്തരം മഹാത്മ

രുടെ കൃതികളൊന്നും ഉത്തമകോടിയിൽപ്പേടണം എന്നില്ലല്ലോ. തകഴി യുടെതന്നെ ‘നൃതയും പതയും’ ഉദാഹരണം.

നിലവായിൽ കബളിക്കുല ഉണ്ണായിരുന്ന മംഗലഫ്രീതിയിൽ വാട്ട് കഷയിച്ചപ്പോൾ ഞാഡു പെൺസന്താനങ്ങൾ ശേഷിച്ചു. അതിൽ മുത്ത വളാണ് ഉണ്ണാലി. ഇളയതിനെ വളർത്തി ജീവിക്കാൻവേണ്ടി അവർ ബി. യു.മാസ്റ്ററുടെ വെപ്പുട്ടിയാകുന്നു. എന്നാൽ അവളിലൂടെ മാസ്റ്റർ മുതലാം ഇയായതല്ലാതെ ഉണ്ണാലി ഒന്നുമായില്ല. അങ്ങനെ “നൃത്യതു പതയുന്ന ജീവിതം കൈമോൾം വന്ന ഒരു സാധ്യസ്ത്രിയുടെ ജീവിതകമധ്യാണീ നോവൽ”. സാഹചര്യവിശേഷത്താൽ ഒരു കുലസ്ത്രീ വേദ്യയാകുമ്പോഴും ആ കുലീനത കെട്ടുപോകാതെ ഉള്ളിൽ കത്തി നിൽക്കുന്നത് കാട്ടിത്തരാൻ കമാക്കുത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. തകഴിയുടെ പ്രശസ്ത നോവലു കർക്കാപുമുള്ള സ്ഥാനമൊന്നും അവകാശപ്പെട്ടുകൂടുതൽില്ലോ ഒരു വലിയ എഴുത്തുകാരന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം കർണ്ണപ്രധാതകളിലൂടെ കണ്ണാടിക്കുന്നവർ കണ്ണഭത്താതിരിക്കില്ല. പപ്പുമാരാരെപ്പോലോരു കമാപാത്രത്തിന്റെ സൂഷ്ഠി മഹാവിഡാതാക്കശ്ശേരേ കഴിയു..

തകഴിയോടൊപ്പം തകഴിയെപ്പോലെ മലയാളം അംഗീകരിച്ച കമാകാരനാണല്ലോ കേൾവേദേവ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപധ്യാനമല്ലാത്ത കൃതിയാണ് ‘ഒരു സുന്ദരിയുടെ ആത്മകമം’. സൗന്ദര്യം സ്വർത്തിയുടെ ഭാഗ്യം തന്നെ; ബുദ്ധിയില്ലാത്തവർക്ക് നിർഭാഗ്യവും. നമ്മുടെ നായിക വോന്തി സുന്ദരിയാണ്. ആരുമില്ല അതാഗീകരിക്കാത്തതായി. അതിലെവർക്കും നമ്മുണ്ടുതാനും. എന്നാൽ സൗന്ദര്യമുള്ള പെൺകുട്ടികൾക്ക്, ഇക്കാലത്തെ നല്ല എക്കാലത്തും ഉണ്ണാകാവുന്ന അപകടങ്ങളല്ലാം ഭവാനിയുടെ ജീവി തത്തിലും ഉണ്ടായി. അതെല്ലാം സന്താം ആദർശയിരതയാലും വിവേക തനാലും അവൾ തരണം ചെയ്തു. “ജീവിതം ഒരു ഞാൻനിനേൽക്കണ്ണി യാണ്. മനസ്സുപത്രിയാൽ താഴെവീഴും”. അവളുടെ അച്ചുൻ പപ്പുശിപായി പറയാറുള്ള ഈ വാക്കും ഓരോ പ്രതിസാധ്യപ്പെട്ടതിലും അവരുത്തു ണച്ചു. സത്യത്തിൽ, സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പേരിലല്ല, ആദർശശ്രദ്ധയിലും ധീര തയ്യാറുള്ള സദ്ധൃണ്ണങ്ങളുടെ പേരിലാണ് വായനക്കാർക്ക് ഈ നോവലിലെ നായിക അവിസ്മരണായിയാകുന്നത്; സാഹിത്യകുട്ടി എന്ന നിലയിൽ ഈ പുസ്തകം സമാദരണായിയമാവുന്നതും. മറ്റു പാത്രങ്ങൾക്ക് മിച്ചിവ് വന്നിട്ടുണ്ട്. ചുമട്ടുതൊഴിലാളി മാടൻ ഉദാഹരണം. ചുരുക്കം വാക്കുകളിലുടെ ജീവൻവച്ച വേറൊരു കമാപാത്രമാണ് ലതിക. കേൾവേദവിന്റെ എല്ലാം തെളിച്ചവുമുള്ള ഭാഷാശ്ശേലി പരക്കെ സമ്മതമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ പതിപ്പുകൾ പലതുകഴിഞ്ഞതുവെക്കിലും അഭിരുചികൾ ഒട്ടാക്കെ മാറിയെ കിലും ഇത്തരം കൃതികളുടെ പ്രസക്തി നഷ്ടമായിട്ടില്ലതന്നെ.

ജനാധിപത്യവും കമ്മ്യൂണിസ്വും

എം.ജീ.എസ്. നാരായണൻ

പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

കമ്മ്യൂണിറ്റി ആശയത്തോടും പ്രസ്ഥാനത്തോടും ആചാര്യ യാരോടും കട്ടത്ത വിയോജിപ്പി പ്രകടമാക്കുന്ന ഏതാനും ലേവനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘ജനാധിപത്യവും കമ്മ്യൂണിസ്വും’. കമ്മ്യൂണിസ്ത്തിന്റെ വിശദുപം കണ്ണു മനസ്സുമടുത്ത് ജനാധിപത്യ വിപ്പവത്തക്കുറിച്ചു സ്വപ്നം കാണുകയാണ് താനെന്ന് എം.ജീ.എസ്. വ്യക്തമാക്കുന്നു.

‘കമ്മ്യൂണിസ്ത്തിന്റെ വെല്ലുവിളിയോടുള്ള പ്രത്യാദേശം’ ഈ വിവക്ഷയിൽ തുടങ്ങുന്നതുതന്ന ഇന്ത്യയിലെ കമ്മ്യൂണിറ്റി താത്തികനായി അറിയപ്പെടുന്ന ഇ.എം.എറ്റിനെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടാണ്. സാതന്ത്ര്യ സമരപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഗാന്ധിസം, മാർക്സിസം എന്നിങ്ങനെ ഒരു പ്രധാന ചിന്മായാരകളുണ്ടായിരുന്നെന്നും, ഈ ഒരു ചിന്തകളും ചേർന്നാണ് സാതന്ത്ര്യ സമരം നടത്തിയതെന്നുമുള്ള ഇ.എം.എറ്റിന്റെ വാദഗതിയെ എം.ജീ.എസ്. അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, ഗാന്ധിയൻ ആശയങ്ങൾക്കുമാത്രമാണ് സാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ കേന്ദ്രസ്ഥാനയിയ്യായ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നതെന്നും മാർക്സിസിനെത്ത അതിന്റെ പരിധിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നത് ചതിത്രം തിരുത്തലാണെന്നും അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു (ഇ.എം.എറ്റിന്റെ ഗാന്ധിപ്രണയം). കമ്മ്യൂണിറ്റുകൾ സമാധാനപരമായി സാതന്ത്ര്യസമരത്തെ കണക്കാക്കാതെ ദേശീയ വിപ്പവത്തിന്റെ പേരിൽ അവർ രാജ്യത്തിന്റെ പലഭാഗത്തും ആവുന്നത്ര കുഴപ്പങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ജനകീയ യുദ്ധമെന്നു മുട്ടകുത്തി, സാതന്ത്ര്യസമരത്തെ ദുർഘ്ഗല പ്പെടുത്തി, ബൈട്ടനുശപ്പെടുത്തുള്ള സാമാജ്യത്രശക്തികളോട് സഹിതി തുമാണ് കാണിച്ചത്. കൊൺഗ്രസ്സിന്റെ ദേശീയ നേതൃത്വവും കമ്മ്യൂണിറ്റി

നേതൃത്വവും വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെന്നാണ് മുന്നോട്ടു പോയിട്ടുള്ളതെന്നും, എത്തുകാലാല്പദ്ധതിലും ഈ ചിന്താഗതികളുടെ കൂടി ചേരൽ അസാധ്യമാണെന്നും എ.ജി.എസ്. വിലയിരുത്തുന്നു.

ആഗോളവാദവും കമ്പോളമേധാവികളും ചേർന്ന ലോകത്തെ വിടുതയും മാനവമുല്പാദാർക്കുതിരെ യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യനുമീതെ പണ്ഠത്തെ അവരോധിക്കാനുള്ള ശമങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനെതിരായ വല്ലുവിഭിന്നായിത്തന്നെന കാണണം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശത്രുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സർവ്വാധിപത്യപ്രവാന്തയുള്ള പഴയ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളെയും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന് എ.ജി.എസ്. നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. (“ഗാന്ധിജി - ആദ്യത്തെ ആധുനികോത്തര പ്രവാചകൾ”) സാമാജ്യത്വ വിരുദ്ധത കമ്മ്യൂണിറ്റിലുടെ ഒരു ഭാത്യമാണെന്നു പക്ഷം നിർത്തമകമായി വ്യാവ്യാമിക്കപ്പെടുന്നു. എ.ജി.എസ്റ്റിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സോബിയറ്റ് റഷ്യയും ജനകീയ ചെചനയും എടുത്തിരുന്ന നിലപാടുകൾ സാമാജ്യത്വവിരുദ്ധമായിരുന്നില്ല; മറിച്ച് സസ്യിചചയ്തും സഹവർത്തിതാം അനുവർത്തിച്ചും ഉള്ള തായിരുന്നു. ‘മാർക്സിസം സമം റൂഡിനിസം’ എന്ന ആക്ഷേപംകൂടി അദ്ദേഹം ഉയർത്തുന്നുണ്ട്.

യുറോപ്പൻ സാഹചര്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണ് ഇന്ത്യയിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റുൾ പ്രസ്താവന വളർന്നതും നിലനിന്നതും. മുതലാളിത്ത - സാമാജ്യത്വഗതികളെ എതിർക്കുന്നതിനൊപ്പം ഫ്രാഡൽ ജമിതാതേയും എതിർക്കാൻ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിറ്റിലുകൾ തയ്യാറായപ്പോൾ അതിന് അഭേദപൂർവ്വമായ ജനപ്രതിരിബളി ലഭിച്ചത്. രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ഹിറ്റലർ, റഷ്യയെ ആക്രമിച്ചതോടുകൂടി, ഇന്ത്യയിലേയും കമ്മ്യൂണിറ്റിലുകൾ, സാമാജ്യത്വതോട് സഹകരിക്കുന്ന അവസ്ഥയുണ്ടായി. തന്മുലം ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തിന്റെ മുഖ്യാരഥിൽ നിന്ന് അവർ ദറപ്പെട്ടപോയി. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം, ജാതിവിരുദ്ധ സമരത്തിലൂടേയും ഭൂവിതരണസമരത്തിലൂടേയും ജനകീയാംഗീകാരം നേടിയെടുത്തു. രണ്ടാം വനപ്പോൾ, വിപുവബോധം കമ്മ്യൂണിറ്റിലുകൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയും പലപ്പോഴും പ്രതികരണശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ട സംഘടനയായി അവരുടെ പാർട്ടി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്തു (മാർക്സിസം വേണം മോചനം).

ലോകത്തിൽ കമ്മ്യൂണിറ്റുൾ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനുണ്ടായ അപചയം, ഇന്ത്യയിലെ കമ്മ്യൂണിറ്റുൾ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുരടിപ്പ്, കേരള

ത്തിലെ കമ്മ്യൂണിറ്റ് പാർട്ടികളുടെ പ്രതിസന്ധി എന്നിവയിലുന്നിയുള്ള ലേവനങ്ങളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഇനിയുമുള്ളത്. ‘ചരിത്രം പാർട്ടി ചരിത്രമാക്കുമ്പോൾ’, ‘ഗൗരിയമധ്യുടെ മാനസാന്തരം’, ‘കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ ഭാവി’, ‘ഹാസിസത്തിന്റെ വേഷപ്പുകൾചുകൾ’, ‘കമ്മ്യൂണിസത്തിൽനിന്ന് കണ്ണസ്വീ മരിസത്തിലേക്ക്’ തുടങ്ങിയ ലേവനങ്ങളിലും അടിസ്ഥാനപരമായി കമ്മ്യൂണിറ്റ് ആശയങ്ങളേയും അതിന്റെ നേതൃത്വിരായിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഈ.എം.എസ്. അടക്കമുള്ളവരേയും നിശ്ചിതമായി വിമർശിക്കുന്നവയാണ്.

ഡോ. ശശിധരൻ കൊൺ.

മുന്തിരിക്കുല

മലയാളത്ത് അപൂർണ്ണി

പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

കൂട്ടികൾക്കുള്ള കവിതകൾക്ക് പ്രത്യേകമായ ചില വിശേഷങ്ങൾ കൂടിയേ കഴിയു. പക്ഷിമുഗാദികളും, സസ്യലതാദികളും, പ്രകൃതിയുടെ ഭാവഭംഗിയാർന്ന വർണ്ണവൈവിധ്യങ്ങളും അടങ്കുന്ന പ്രപഞ്ചസത്തയുടെ അനന്തവിസ്മയങ്ങളിലേയ്ക്ക് കണ്ണവിടരുവാൻ സഹായകമാവുന്നതാവണം കൂട്ടികവിതകൾ. അതിനു പുറമെ ഭാവനയുടെ അതിരുകൾ വികസിപ്പിക്കുവാനും, സൗന്ദര്യബോധത്തിന്റെ ഉള്ളികൾ ഉള്ളിപ്പത്താകാനും, കവിതയുടെ ഭാവധാരകൾ പ്രേരകമാവണം. ഈദുർശമായ സങ്കലനപത്തിൽ സാലസാഹിത്യത്തിൽ കൈവയ്ക്കുന്നവർ എത്ര പേരുണ്ട്?

ഈ പൊതുനാട്ടി വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ശ്രീ. മലയാളത്ത് അപൂർണ്ണിയുടെ ‘മുന്തിരിക്കുല’ സാമാന്യുന്ന മാധ്യരൂമുള്ളതാണെന്ന് പറയണം. നാൽപ്പതു കൂട്ടികവിതകൾ ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ട്. കൂട്ടികളുടെ ഭാവനക്കിണങ്ങുംവിധം വിഷയവൈവിധ്യവും, താളംഗിയും, ശബ്ദതാരളവും ഈ കവിതകളെ ആകർഷകമാക്കുന്നു. പൊതുവെ പാടിരസിക്കാൻ കൊള്ളാം. കൂട്ടികളുടെ മനസ്സിലേയ്ക്ക് ഒരു ഗുണപാഠത്തിന്റെ സാം കൂടി ഓർമ്മയിലലിയിക്കാൻ ലഭിച്ചിരുന്നുകളിൽ എന്ന് ഓർത്തുപോവുകയാണ്.

(രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കല്ലേരി)

കമയുടെ ബലത്ത്രം

പീന്യയിലെ ആർമരങ്ങൾ

പി.ആർ.വിജയകുമാർ

കരഷ് ബുക്ക്, തൃശ്ശൂർ, വില 50ക

ജീവിതസ്പർശിയായി എന്നതുകാണ്ടുമാത്രം കമകൾ ഉൽക്കുഷ്ടമാകണമെന്നില്ല. ലോകനിരീക്ഷണത്തിലും നേടിയെടുത്ത അനുഭവങ്ങളുടെ വൈവിധ്യത്തെ, അനുഭൂതിയാക്കി മാറ്റുമ്പോഴേ കമ ഉള്ളി നൂളിൽ വികാര തരംഗങ്ങൾ ഉള്ളവാക്കുകയുള്ളൂ. ഇതിന് ആവിഷ്കരണ തലംതൊട്ട് ഇതിവ്യത്യാലടന്വരെ സമസ്ത വിഷയങ്ങളിലും കമാക്കുത്ത് ശ്രദ്ധാലൂവായിരിക്കണം. കമ പറയുക എന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്ന് കമ അനുഭവിപ്പിക്കുക എന്ന തലത്തിലേയ്ക്ക് എത്തുക വളരെ ശ്രദ്ധയമായ തുലികാ ചലനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

ശ്രീ. പി.എൻ. വിജയകുമാരിൻ്റെ ‘പീന്യയിലെ ആർമരങ്ങളുടെ’ ശ്രീഷ്ടകമായിക്കൊടുത്ത കമതനെ ജീവിതത്തിൻ്റെ അതിവരുത്സാഹായ മുഖം അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. ജോലിതേടി പുറം നാടി ലേയ്ക്ക് പോകുകയും, അവിടെ ജീവിതത്തിൻ്റെ രണ്ടുവും കൂട്ടിമുട്ടിക്കൊന്നകാരെ വിയർപ്പേശുകുകയും, ഒരു ശുഭാപ്തിവിശാസത്തിൻ്റെ തന്നിലിൽ ജീവിതം തള്ളിനീക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കമാപാത്രങ്ങളാണ് അതിലുള്ളത്. ആ കമയിലെ ‘ആർമരങ്ങൾ’, എല്ലാ ദേശനുങ്ങളിലും അൽപ്പം കൂളിരേകിയിരുന്ന, പ്രത്യാശയുടെ പ്രതീകമാണ്. ആ ആർമരവും കൂടി കടപുഴകിവിച്ചുമൊഴുംഞാകുന്ന നിസ്സഹായത ഈ കമ നമെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നു. ആവൃംഘനപാതയിൽ കൊണ്ടും സുതാരവും, മർമ്മസ്പർശിയുമായ ഭാഷാശൈലിക്കാണ്ടും ശ്രദ്ധയമാണ് ഈ കമ.

സമാനരണങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്നതുപോലെ, വൈരുല്ലും അഞ്ചേരി കൂട്ടിയിണക്കലും കമയുടെ ഉത്തരപ്രക്രിയക്കേന്ത്രത്തിലേയ്ക്ക് നമെ നയിക്കാനുതകുന്ന ശിൽപ്പത്രയ്ക്കാണ്. ‘രാംഗുഡിയിലെ നിയമങ്ങൾ’, ‘അരിമുറുക്ക്’ തുടങ്ങിയ കമകൾ ഈ കമന്റെതിക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ജീവിതത്തെ വളരെ ഗൗരവപൂർവ്വം നിരീക്ഷിക്കുന്ന വിജയകുമാരിന് നിസ്സാരമെന്ന നന്ന കമയിലോ ജീവിതത്തിലോ ഇല്ല. ‘ഹസ്രാത്യിലേയ്ക്കുള്ള വണ്ടി’ എന്ന കമയിൽ ചതിയിൽപ്പെടുത്തി ചവചച്ചറിയപ്പെടുന്ന ജീവിത

അമുട്ടെ വിയർപ്പും കിതപ്പും, ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ‘അപകടങ്ങൾ’ എന്ന കമ്മിറ്റി സ്വാർത്ഥമലാത്തിനുവേണ്ടി കപടസ്സനേഹം കാണിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ കരളിൻ്റെ ഇരുളിലേയ്ക്ക് കമാക്കുത്ത് വെളിച്ചം വിതരുന്നു. ‘സുരക്ഷിതൾ’ എന്ന കമയും ഇതിനോടു ചേർത്തുവെച്ചു വായിക്കാവുന്നതാണ്. യാത്രക്കാർ തിണിനിറഞ്ഞ ബന്ധീന് തീപിടിച്ചപ്പോൾ എല്ലാ കടലാസ്യൂകളും ശരിയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി സുരക്ഷിതലാം കൈകൊള്ളുന്ന ബന്ധുമയും, ദേശവും വരണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാനുഷികമായ ഉറവുകളുടെ പ്രതിനിധികളാണ്.

‘ലുവീസ് പതിനാലാമൻ’ എന്ന കമ്മ വ്യത്യസ്തമായ ജീവിതമേഖല നമുക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരുന്നു. സന്നതെടുത്തതിനുശേഷം, സീറിയർ വകീലിൻ്റെ കീഴിൽ പതിനാലാമനായി പ്രാക്കറ്റിന് ആരംഭിച്ച ഒരു ജുനിയർ വകീലിൻ്റെ നോസ്വരം ഈ കമ്മ ശക്തിയായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ‘ജനനവും മരണവും’ എന്ന കമ്മ ആദർശപ്പേമിയായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥമെന്റെ ജീവിതം, പ്രായോഗികതയോട് എറ്റവുമുട്ടുവേബാൾ എങ്ങനെ അസ്തപ്രായമാകുന്നു എന്ന് സഗയരം ആവ്യാസം ചെയ്യുന്നു. “ജനനം 8.12.1979, മരണം 10.11.2001” എന്ന് ഫയലിൽ എഴുതി ഓഫീസിൻ്റെ പടിയിരഞ്ഞിയ രണ്ടുവീർ എന്ന കമാപാത്രം നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ കുറിമുറിച്ചു കൊണ്ടെത്തിരിക്കും.

‘അവൻ-അവൾ’ എന്ന കമ്മ ദാനവത്യുജീവിതത്തിലെ ചില അടിസ്ഥാനപ്രശ്നങ്ങൾ മനഃശാസ്ത്രരീത്യാ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. അസം തൃപ്തമായ ലൈംഗികത; യാദ്യപ്പീകരാത്മകൾ തന്ത്രചേരുന്ന ഏകാന്തതകൾ. സത്യതിനു മുന്നിൽ പക്കച്ചപ്പോകുന്ന ഭോഗേജ്ഞ. ഇങ്ങനെ മാനസികമായ ഒടനവധി പ്രശ്നങ്ങൾ ഈ കമയിൽ നിശ്ചിക്കുന്നുണ്ട്. തതിയുടെ മാദകമായ മുഖം രേഖപ്പെടുത്തുവോചും, കമാക്കുത്ത് വായനയുടെ സദാചാരം ലംഘിക്കുന്നില്ലെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.

‘ലിങ്കനും രണ്ടു ബലാൽസംഗങ്ങളും’, നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലെ നീതിനും യാത്രയും വന്നുചേരുന്ന ജീർണ്ണത വ്യക്തമാക്കുന്നു. അനുഭവങ്ങൾക്കപ്പെറും, യുക്തിയുടെ പിൻബലം തേടുന്ന, നമ്മുടെ സത്യാനോഷ്ണ വ്യുദ്ധതയുടെ കപടത്രിങ്ങൾ കണ്ണ് സ്വന്നം കോട്ടിലേയ്ക്ക് നിന്നു ഹായതയോടെ നോക്കുന്ന ലിങ്കൻ, രാജ്യഹാട്ടിലേയ്ക്കോടിക്കൊള്ളിക്കാൻ ശ്രമിക്കുവേബാൾ, ദിശാ വോധം തെറ്റുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ചിത്രം നമുക്ക് വ്യക്തമായി ലഭിക്കുന്നു.

ഈ കമകളെല്ലാം കമാകാരൻ ജീവിതദർശനത്തിന്റെ രേഖപ്പെടെയാണ്. വർഷചു ബാധിച്ച ജീവിത ചിത്രങ്ങളുടെ വിശദകീ റിയ മുഖങ്ങളാണ് സർവ്വത്ര. ശ്രാമികാവും, നാഗരികവുമായ ജീവിതങ്ങളുടെ ഉത്തരവുമിയിലേയ്ക്കാണ് കമാക്കുത്ത് നമ്മുടെ കമാലോകത്തിന്റെ പൊതുവഴിയിൽ, ഓരോ നടന്നുപോകുന്ന മുദ്ദേ ഹത്തിന്റെ ശബ്ദം എത്തു തിരക്കില്ലും ശ്രദ്ധയമാണ്.

(രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കാട്ടേരി)

തീരക്കുഷി

വൺവികാട്

വി.എൻ. രാഹ്ലവൻ

പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 50.00

നമ്മുടെ നോവൽ സാഹിത്യം ആധുനികവും അത്യന്താധു നികവുമായ പരിക്ഷണങ്ങളിലുടെ കടന്നുപോകുന്നോഴും, പഴയപാരം രൂത്തിന്റെ കണ്ണികളായി സന്നം സർബ്ബശക്തി വൃഥപരിപ്പിക്കുന്ന ചില എഴു തൃകാർ നമുക്കുണ്ട്. പ്രവാഹവേഗത്തിൽ നിൽക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, തീരത്ത്, ഒരുവപോലെ ഉള്ളിഷ്ടതാകുന്ന അത്തരം കൃതികൾ - നോവലായാലും കവിതയായാലും, മറ്റൊരായാലും നമുക്ക് ശ്രദ്ധിക്കാതെ കടന്നുപോകാൻ കഴിയില്ല. പലപ്പോഴും അത്തരം കൃതികളിലാണ് സമൂഹത്തിന്റെ വർത്തമാനകാലപരിശീലനം സുതാര്യമായും ശക്തമായും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുക.

ശ്രീ. വി.എൻ. രാഹ്ലവൻ എഴുതിയ ‘വൺവികാട്’ എന്ന നോവൽ നടപരിശീലനത്തിൽ ഒരു തീരക്കുഷിയായി വേണം കണക്കാണ്. തെയിലത്തോട്ടത്തിൽ പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതസമസ്യകൾ, സൗഖ്യാർധത്തോടുകൂടി ഇരുന്നു നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ദുശ്മായ വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി പലകമകളും മലയാളത്തിൽ വളരെ മുമ്പുതന്നെ ചെറിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 2004-ൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ഈ നോവലിൽ, രഘുകേഷ നാം പ്രതീക്ഷിക്കുക, തെയിലത്തോട്ടങ്ങളിൽ തൊഴിലാളികൾ അനുവദിക്കുന്ന വർത്തമാനകാല പ്രശ്നങ്ങളായിരിക്കും. പകേഷ, ഈ നോവൽ കഴിഞ്ഞുപോയ കാലാവധിയിലെ പ്രശ്നങ്ങളാണ് നമ്മുടെ ബോധുപ്പെടുത്തുന്നത്. കമാഡനയിലും, പാത്രസൂഷ്ഠികയിലും നോവലിന്റെ വിജയിച്ചു എന്ന് പറയാൻ വയ്ക്കുന്നതാണ്.

ഒണ്ടല്ലോ കമാപാത്രങ്ങളും, ചെടപ്പുകളാണ്. അതുകൊണ്ട് നോവലിനുണ്ടാക്കണമെന്ന് ശ്രദ്ധകാരൻ ഉദ്ദേശിച്ച ആദർശമീപ്തിയോ, സത്യപ്രകാശമോ ഇല്ലാതെപോയി.

രത്നക്കും, രത്നിബൈക്കുതതിനുമ്പുറം ജീവിതത്തിൽ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇല്ലാണ്ടും, അവ തീപ്പണമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നിടത്താണ് നോവലിന്റെ നിരീക്ഷണപാടവവും, മാനവികതാസങ്കർപ്പവും പ്രകടമാക്കുന്നതെന്നും ഈ നോവലിന്റെ മനസ്സിലാക്കാൻ മറന്നു. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ, അദ്ദേഹം ആശിച്ചപ്പോലെ, ഒരുവഴിത്തിരിവാകുമെന്ന് പറയാൻ വയ്ക്കുന്നതിൽ, അദ്ദേഹം ആശിച്ചപ്പോലെ, ഒരുവഴിത്തിരിവാകുമെന്ന് പറയാൻ വയ്ക്കുന്നതിൽ.

(രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കല്ലേരി)

നേരിന്ത്രചീരി ശബ്ദമില്ലാത്തവർ ശരിയരൻ ഫറോക്ക്

പുസ്തക പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, വില 25.00

“പുണിയിരി ഹാ! കുലീനമാം കളം
നെഞ്ചുകീരിഞ്ഞാൻ നേരിനെക്കാട്ടാം”

എന്ന ആമുഖവുമായാണ്ടോ, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ‘കുടിയൊഴിക്കൽ’ ആരംഭിക്കുന്നത്. സത്യത്തെ നെഞ്ചുകീരി മുഖാമുഖം കാണിച്ചുതരുമ്പോൾ, നാം അസരനുപോകും. ഈ അസരപ്പ് ഹൃദയത്തിലേറ്റുവാങ്ങുമ്പോൾ, ഒരസന്ധതയുടെ ചിറകടി നാം ശ്രവിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വേഗസംഖാരങ്ങൾ മനസ്സിലുണർത്തുമ്പോഴാണ് എല്ലാ കലാകൃതികളും ഉദാത്ഥമാക്കുന്നത്.

ശ്രീ. ശരിയരൻ ഫറോക്കിന്റെ ശബ്ദമില്ലാത്തവർ എന്ന ഈ കമാസമാഹാരം മുന്നിൽ നിരത്തുന്ന മുർച്ചയേറിയ ജീവിത സന്ദർഭങ്ങൾ സത്യത്തിന്റെ വെയിൽച്ചുടിലേയ്ക്കാണ് നമ്മെ നയിക്കുന്നത്. സമുഹത്തിൽ അനുഭിനം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുല്യച്ചുതിയാണ് കമയിൽ സമഗ്രമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. സാതന്ത്ര്യാനന്തര ഭരതത്തിന്റെ വിച്ചിത്രമായമുഖം, ഹാസ്യത്തിന്റെ മേഖലാടിവിതരി അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

ശരിയരൻ ആവിഷ്കരണാശലി ശ്രദ്ധേയമാണ് - ചെറിയ ചെറിയ വാക്കുങ്ങൾ; അതിനിടയിലുണ്ട് ഉളർന്നുവീഴുന്ന ജീവിതചിത്രകൾ, മേഖലകളുടെ കമാഗാത്രം, നുണയാനെന്നെങ്കിലും ചിന്തയിലേയ്ക്ക്

തള്ളിവിട്ടുന പരിസമാപ്തി - പലപ്പോഴും കവിതയും കമയും ഒന്നായി തന്റെ അനുഭവമാണ് ഈ കമകൾ നൽകുന്നത്.

‘ശബ്ദമില്ലാത്തവരു’ടെ ശബ്ദങ്ങൾ, സമുഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരുന ശർഡിയൻ, നഞ്ചുടെ കമാസാഹിത്യത്തിൽ വേറിട്ടാരു ശബ്ദത്തിനുടമയാണ്.

ഈ സമാഹാരത്തിലെ ശ്രദ്ധയണ്ണളായ, ഒച്ച്, ആത്മാമിഷൾ; നേർക്കാംപ്രകൾ, ഇലയും മുളളും തുടങ്ങിയവ ഭാവകാവ്യങ്ങളുടെ സംഗ്രഹം ഭൂതി നൽകുന്നതേങ്ങാണും, കമയിൽ കവിതയിലെന്നപോലെ പ്രതിരുപ്പണികൾ ശൈലിയുടെ സാധ്യത തെളിയിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണും അവ താർക്കാക്കാനോയ ഡോ. പ്രിയദര്ശൻലാൽ ജിബ്രാനോക് ഉപമിച്ചത്.

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

1. ദേവാനം പ്രിയൻ - ജി. ബാലചന്ദ്രൻ. (നോവൽ) വില 40.00
2. വിരുപസത്യങ്ങൾ - ഉള്ളിക്കുഴ്ച്ചൻ പുങ്കുനം (നോവൽ) വില 150.00
3. ഒരു ഉത്രാടരാത്രിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്ക് - കെ.ഇന്തിര (നോവൽ) വില 50.00
4. ദി ക്രിമിനൽസ് - കോട്ടയം പുഞ്ചപനാമ് (നോവൽ) വില 55.00
5. പന്തിരുകുലത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ
ഡോ. രാജൻ ചുക്കത്ത് (പഠനം) വില 50.00
6. കക്കാടിന്റെ കവിത - മേലത്ത് ചന്ദ്രഗേവരൻ (പഠനം) വില 40.00
7. വനവാസിച്ചികിത്സ - ഒറ്റമുളികളും മരുന്നുകളും
ഡോ. കെ. മാധവൻകുട്ടി. വില 50.00
8. ലഹരിയുടെ ചതിക്കുഴികൾ. ഡോ. കെ. മാധവൻകുട്ടി. വില 50.00
9. എൻ പിയുടെ ചിരി. എൻ പി. ചെല്ലപ്പൻ നായർ. വില 90.00
10. മൗനത്തിന്റെ നിലവിളി - പി.കെ പാരകടവ് (കമകൾ) വില 60.00
11. വിവേകാനന്ദകമാമൃതം - എസ്.ബി. പണികർ (കമകൾ) വില 70.00
12. കാഴി - ചതുർബാമഹിമാലയയാത്ര
വസ്ത്വലാമോഹൻ നായർ (യാത്രാവിവരണം) വില 50.00
13. അഗ്രിഡെഡം - ചെമ്മനം ചാക്കോ (കവിതകൾ) വില 50.00
14. അരുത് കാട്ടാളം. ഇ. എ. കരുണാകരൻ നായർ (സംഘസംഖ്യാത്പം) വില 25.00
15. നമയുടെ വെളിച്ചും. വി.കെ. ഹരിഭാസ് (ബാലസാഹിത്യം) വില 30.00

മുറാണിന്റെ ഏഷ്യസംസ്കാരം

അവിവ് സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുസ്വന്തതാണ്. അതിനെ നിഗുണമാക്കുന്നത് തെറ്റാണ്. ആയുർവ്വേശത്തെ രക്ഷിക്കാനുള്ള മർഗ്ഗം അവിവിന്റെ സമൂഹത്തകരണമാണെന്ന് വെദ്യ രത്നം പി.എസ്. വാതിയർ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവിവിനെ സൃഷ്ടാരുമാക്കുകയും പ്രാചീന അംഗങ്ങൾക്കു സർവ്വക്രമായി തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ആരൂഹവൈദ്യശാലയുടെ ചില പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

KOTTAKKAL AYURVEDA SERIES

- പാദമുട്ടേകൾ
- പി.കെ.വാതിയർ
- ആയുർവ്വേച്ചരിത്രം (പരിഷ്കരിച്ച മുന്നാഫതിപ്പ്)
എൻ.വി.കെ. വാതിയർ
- കമകളി: കളരിയും അരങ്ങും
കോട്ടയ്ക്കൽ കൂഷണർകൂട്ടിനായർ
- LECTURES ON AYURVEDA
Collection of articles on ayurveda
by renowned scholars
- TRIDOSHA THEORY
(revised and enlarged)
V.V.Subrahmanya Sastri
- IMPOTENCY
K.Sreekumar
- INDIAN HEALTHCARE TRADITION -
A CONTEMPORARY VIEW
Featuring the presentations at the
Centenary Seminar
- A LIFE OF HEALING
Gita Krishnankutty
A biography of Vaidyaratnam P.S.Varier
(by Viking Penguin Books)
- THE REDISCOVERY OF AYURVEDA
M.R.Raghava Varier
The Story of Arya Vaidya Sala, Kottakkal
(by Viking Penguin Books)
- RAKTAPITTA AND ITS TREATMENTS
M.Abhilash

POPULAR AYURVEDA SERIES

ആരോഗ്യവിഷയങ്ങൾ ലളിതമായി
പ്രതിപാദിക്കുന്ന ലഘുഗ്രന്ഥങ്ങൾ:

- ജീവിതചര്യ
- ഹൃദോഗം
- പ്രമേഹം
- രക്തസമ്മർദ്ദം
- അർശാന്തി
- ആനുബന്ധവും
അനുബന്ധപ്രശ്നങ്ങളും
- ഗർഭിണിചരുയ്യും
പ്രസവശുദ്ധയും
- ശിശുപരിപാലനം
- ബാലരാഗങ്ങൾ
- നട്ടവേദന
- ക്രൈസ്തവ ചികിത്സകളും
പഞ്ചകർമ്മവും
- അർഖും
- സന്ധിവാതം

കൂടാതെ ആരൂഹവൈദ്യൻ തെത്രമാസികവും മറ്റേനേക്കം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും

TM
VAIDYARATNAM P.S. VARIER'S
ARYA VAIDYA SALA
(A CHARITABLE TRUST)
KOTTAKKAL - 676 503, KERALA

Tel: (0483) 2742216 (16 lines), Fax: (0483) 274257/2742210

E-mail :koz_kottakal@sancharnet.in, avsho@sancharnet.in, Visit us at www.aryavaidyasala.com